REVISTA
COLECȚIA SCIENCE FICTION
///// 8.2
aprilie 2020 / 20 Lei

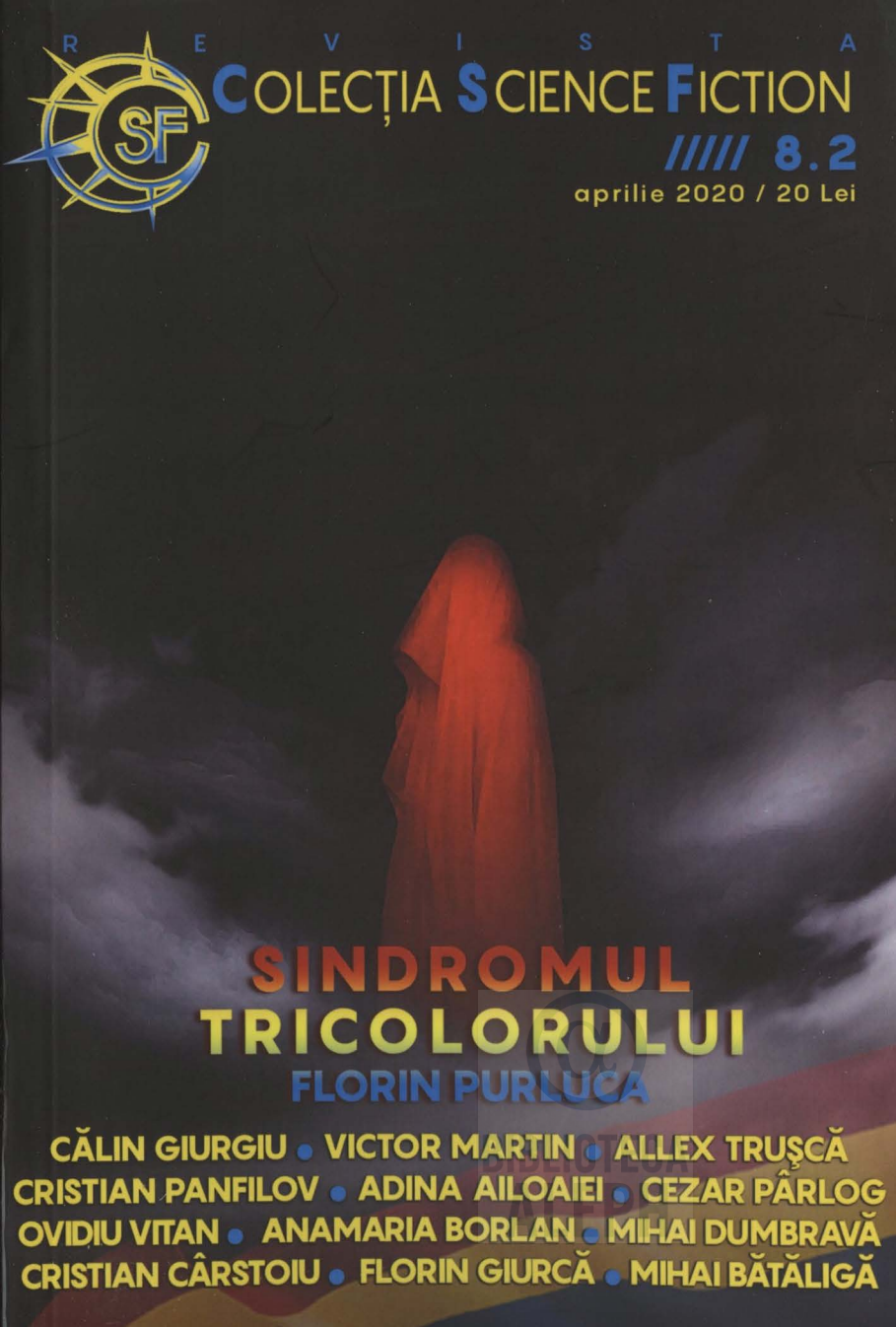

SINDROMUL TRICOLORULUI

FLORIN PURLUCA

CĂLIN GIURGIU • VICTOR MARTIN • ALLEX TRUȘCĂ
CRISTIAN PANFILOV • ADINA AILOAIEI • CEZAR PÂRLOG
OVIDIU VITAN • ANAMARIA BORLAN • MIHAI DUMBRAVĂ
CRISTIAN CÂRSTOIU • FLORIN GIURCĂ • MIHAI BĂTĂLIGĂ

Sindromul tricolorului

de Florin Purluca

Această povestire e dedicată celor căzuți în timpul Revoluției din Decembrie '89, care au avut curajul să vadă România așa cum era ea, sub flamura comunismului.

Am coborât treptele şi, ca de obicei, Sandu mă aştepta în faţa şcolii. Drumul înspre casă îl făceam zilnic împreună. Locuiam în acelaşi cartier, blocuri vecine. Era cu un an mai mic decât mine. Era creţ şi slăbănog şi urecheat. Era caraghios, mulţi făceau glume pe seama lui. Şi mai era şi laş pe deasupra. El se supăra, dar n-avea ce să le facă. Înghiţea în sec. Uneori îl mai necăjeam şi eu. Pe mine nu se supăra. Eram prietenul lui cel mai bun. În schimb, făcea la rându-i glume pe seama mea. „Aragaz cu patru ochi", îmi spunea şi râdea. După asta îl lăsam în pace. Nu-mi plăcea să mi se spună în felul ăla.

— Cum a fost?

Sandu a ridicat din umeri.

— Bleah!

Ne-am oprit în faţa trecerii de pietoni. Ne-am asigurat – nu venea nicio maşină – şi am fugit în lungul marcajului, trudindu-ne să călcăm doar pe dungi. Mie mi-a ieşit, lui nu.

— Eşti un căcăcios! i-am spus.

— Aragaz cu patru ochi!

L-am îmbrâncit şi el a rânjit, dar s-a dezechilibrat. Purta în spinare ditamai ghiozdanul, tot ăla pe care-l purtase şi frate-său,

înainte să meargă la liceu. Şi-a recăpătat echilibrul şi am luat-o din loc. Ne-am început veşnicul discurs contradictoriu – Rahan sau Tarzan? Prin faţa parcului central l-am oprit, l-am apucat de o mână.

— Ai mei sunt schimbul unu, i-am spus.

— Şi ai mei.

— Parfum! Hai în parc.

N-am aşteptat să-mi răspundă, am luat-o pur şi simplu la fugă în direcţia locului de joacă, cu ghiozdanul greu lovindu-mi ritmic spinarea. Am ajuns şi mai erau doar doi copii. Aveam noroc. Ne-am aruncat ghiozdanele pe jos şi ne-am năpustit asupra leagănelor. Apoi au urmat toboganele, balansoarele şi căţăratul pe funii. Pe urmă au început să vină şi alţii şi n-am mai avut răbdare să mai stăm la coadă. Am băut apă rece de la cişmea şi ne-am trântit pe o bancă. Mi-am amintit de portocala din ghiozdan. Ai mei primiseră pachete de la muncă. Ajutoare, le mai numeau ei. De prin Germania. Sau Franţa. Fără să-i spun ce caut, am cotrobăit printre caiete şi cărţi. Sandu s-a holbat un timp, apoi a spus contrariat:

— Ce-i asta?

Nici noi n-o duceam strălucit, ca mai toată suflarea poporului de altfel, dar mai văzuserăm portocale. Sau banane.

— Ce naiba, i-am zis mirat. N-ai mai văzut o portocală în viaţa ta?

Un timp, n-a zis nimic, apoi a observat, puţin cam nesigur pe el:

— Asta nu-i o portocală.

L-am privit lung, întrebător.

— Cum nu e portocală, mă? Ba e!

Sandu a luat portocala şi a început s-o analizeze cu atenţie, învârtind-o.

— Atunci, de ce are culoarea asta?

Ce-i drept, era un pic trecută. Portocaliul era pal şi pe deasupra mai era şi coaja, puţin cam moale. Se simţea spre partea bombată a cotorului, cam de mărimea unui ban, cam de mări-

mea unui ban de un leu. Dacă aş fi apăsat cu degetul, cu siguranţă că s-ar fi făcut o gaură şi ar fi pătruns mai bine de jumătate în pulpa moale. Însă pentru mine chiar nu contau detaliile. Cu toate defectele ei, era o portocală numai bună de mâncat.

— Faci cum vrei, i-am spus în timp ce i-am smuls portocala din mână şi am început s-o decojesc. Eu am s-o halesc aşa cum e.

Sandu n-a spus nimic, m-a urmărit cum trăgeam de coaja moale. Am aruncat cojile pe spate, în tufişul din spatele băncii. M-am umplut de zeamă şi mi s-a scurs lipicioasă în lungul antebraţelor, până spre coate.

— Vrei?

Am dat-o pe din două.

— Miroase ca o portocală, a spus Sandu.

— E o portocală, prostule. Cum altfel vrei să miroasă?

El a ridicat din umeri şi eu i-am întins jumătate din miezul moale şi parfumat. L-a luat şi l-a mirosit. Am desfăcut o felie şi am mâncat. A făcut la fel. La început puţin cam nesigur, apoi cu poftă.

— Are gust de portocală, a mai spus.

Am izbucnit în râs şi el a rânjit ţanţoş. După ce ne-am terminat de mâncat jumătăţile, ne-am spălat pe mâini de zeama lipicioasă, cu apă de la cişmea, şi am plecat spre casă.

☆ ☆ ☆

În fiecare seară eram chemat la masă la ora 18:00 fix, dar niciodată nu mâncam la 18:00. Mama aşeza tacâmurile, farfuriile, tăia feliile de pâine. Eu şi tata aşteptam cumineţi, pe câte un scaun. Tata citea ziarul. O felie pentru mine, una pentru ea şi două pentru tata. Lua ciorbă din oala mare şi o punea cu polonicul într-una mai mică, pe care o aşeza apoi pe ochiul aragazului, la încălzit. Tot ritualul dura cam jumătate de oră. Eu trebuia să asist. Nu aveam voie să plec. Dacă plecam fără un motiv întemeiat, ca de exemplu în cazul în care trebuia să merg la toaletă, eram strigat şi primeam două scatoalce după ceafă.

Tata avea aproape doi metri şi peste o sută de kile. Când era supărat şi-mi vorbea pe un ton răstit, aveam impresia că s-apropie furtuna. Nu mă ridicam niciodată de la masă fără motiv.

De cele mai multe ori, la cină, aveam ciorbă. Mama spunea că masa de seară era musai să fie lejeră. Când nu aveam ciorbă, mâncam felul doi. Piure de cartofi, tocăniţă sau musaca de legume. Pe toată durata cinei, mama şi tata discutau ce fel de ciorbă avea să mai gătească mama pe viitor. În nouăzeci la sută din cazuri cădeau de acord pentru ciorbă de găină. Când n-aveam carne în frigider, făcea ciorbă de legume. Pentru mine nu prea conta. Oricum, nu erau cine ştie ce delicatese carcasele alea de găină. Mai mult oase decât carne.

În seara aceea, mama ne-a încălzit ciorbă de cartofi. Tata golise deja jumătate de farfurie. Ca de obicei, eu mă mişcam ceva mai încet.

— A, era să uit, a spus el şi a muşcat din pâine. A mestecat tacticos, cu poftă, ca şi cum ciorba lui ar fi avut carne din abundenţă. L-au dat afară pe Iordache.

Lingura mamei a îngheţat la jumătatea cursei dintre farfurie şi gura întredeschisă.

— De ce? L-au prins la furat?

Îi ascultam de ceva ani. Se întâmpla rar, dar se mai întâmpla. Uneori, oamenii se dădeau în gât unul pe altul. Ăsta era modul preferat al adulţilor de a se răzbuna. Nu-mi plăcea ce aveam să devin peste ani.

— Nu, a spus tata cu seninătate. Nu mai vede bine.

Lingura mamei, deşi plină, a ajuns din nou în farfurie.

— Dar ce-a păţit? S-a accidentat?

Tata a luat o altă gură de ciorbă şi a muşcat din felia de pâine.

— Nu. Vede, dar confundă culorile.

☆ ☆ ☆

În dimineaţa următoare, Sandu era cam posomorât. S-a oprit în loc, în faţa uşii de la casa scării. L-am aşteptat un timp,

ca să coboare treptele şi să vină, să mergem spre şcoală, dar el a rămas locului. I-am făcut semn cu mâna. M-a văzut şi a venit, continuând să privească insistent înspre teiul din faţa blocului meu.

— Ciudat, nu, cu frunzele astea? a spus. Pentru vremea asta de mai, vreau să zic.

M-am uitat înspre tei. Frunzele erau de un verde curat, sănătos.

— Ce au? m-am mirat. Ce vrei să spui?

Am luat-o amândoi din loc, încet, printre blocuri, în lungul trotuarelor din ciment crăpat.

— Păi, sunt galbene. E vară. N-ar trebui să fie verzi?

M-am oprit. Sandu a mai făcut câţiva paşi şi abia mai apoi s-a întors înspre mine.

— Tu nu mai vezi bine culorile? l-am întrebat mirat.

Sandu a râs.

— Cum să nu le văd, ce ai? Doar ce ţi-am spus.

— Păi nu-s galbene. Sunt verzi.

El a continuat să rânjească.

— Dintre noi doi, tu eşti ăla care poartă ochelari.

— Nu-s galbene, am repetat. Sunt verzi.

I-am arătat înspre un corcoduş.

— Dar alea cum sunt?

Ne-am întors simultan înspre pom.

— Trebuie să-ţi schimbi ochelarii, aragaz cu patru ochi. Şi alea sunt tot galbene.

— Eşti un prost, l-am contrazis. Sunt verzi.

Am luat-o iar din loc către şcoală, alergând şi hlizindu-ne unul la altul. Abia pe la jumătatea drumului mi-am amintit şi i-am povestit despre colegul tatălui meu.

— Ce-i rău în asta? O să mă trimită acasă? N-or să mă mai primească la şcoală? Cum ar fi să stau tot timpul acasă?

Pentru o fracţiune de secundă am fost invidios pe el, pe urmă m-am răzgândit.

— Şi dacă nu te trimit acasă?

— Nu fi cap sec, m-a contrazis, sigur pe el. Unde ar putea să mă trimită altundeva decât acasă? Doar n-o să mă lase pe stradă?

— Nu, nu pe stradă. Dacă o să te trimită la spital şi o să-ţi facă o sută de injecţii?

A rămas pe gânduri. Siguranţa i s-a topit de pe chip şi a lăsat loc unei urme de îngrijorare.

— Atunci, sunt verzi, mi-a spus îngândurat.

A dat să plece şi l-am apucat de ghiozdanul lui mare. S-a întors şi s-a uitat la mine cu tristeţe.

— Cum sunt?

M-a fixat cu o privire nesigură, pe care şi-a coborât-o încet-încet înspre pământ.

— N-am să suflu o vorbă. Promit! am zis.

— Galbene, a spus abia audibil.

Am dat drumul ghiozdanului şi m-am uitat la marea de frunze care ne înconjura. Erau verzi. Erau?

— Dar iarba? am adăugat.

Ca şi cum ar fi fost o prostie, o înjurătură de cea mai joasă speţă, mi-a spus la fel de ruşinat:

— Tot galbenă.

☆ ☆ ☆

În curtea şcolii, în timp ce am trecut printre grupurile de copii, am prins discuţii răzleţe. Divergenţe de opinii. Ne-am oprit şi am ascultat dezbaterile. Cuprindeau o paletă largă de culori văzute în contradictoriu. Nu erau mulţi cei care încurcau culorile, dar erau totuşi câţiva. Nesiguranţa din privirea lui Sandu a mai pierdut teren, făcând loc încrederii.

— Mai sunt şi alţii care spun ca mine, a zis el cu un evident aer de uşurare.

Am trecut printre şcolari în tăcere, ferindu-ne din calea lor şi acoperind cu paşi calculaţi distanţa dintre poarta principală şi intrarea în şcoală. Înainte să ne despărţim, l-am luat de mână.

— În locul tău, n-aş spune nimic dacă nu sunt întrebat, l-am sfătuit.

— Şi dacă o să fiu, totuşi, întrebat?

— Verde, i-am spus moale.

— De unde ştii tu că-i verde? Ai văzut, mai sunt şi alţii ca mine.

— Pentru că aşa au fost în toate lunile de mai de până acum.

— Şi ce dacă? Poate că de luna asta n-or să mai fie? Poate că tu eşti cel care nu vede bine.

N-am ştiut ce să-i spun şi am simţit un fior fin de teamă cum îmi gâdilă stomacul. M-am prefăcut neafectat:

— Treaba ta, am concluzionat şi am tresărit când a sunat soneria.

Am luat-o la fugă în lungul scărilor, la etaj, ca să nu întârzii la prima oră. În clasă, situaţia era identică. Diferenţe de opinii. Verde sau galben? Roşu sau albastru? Maro sau bleumarin? Profesoara de biologie, tovarăşa Manolescu, a intrat la clasă şi toată rumoarea s-a topit. Am privit-o în tăcere, aşa cum făceam de fiecare dată când deschidea catalogul. Nimeni nu scotea un cuvânt, ca şi cum ar fi fost asistată de doi călăi uriaşi, imaginari, special puşi acolo la dispoziţia ei, ca să-i asmută asupra noastră ca pe nişte dulăi.

— Popescu Maria, a spus şi cuvintele ne-au zgâriat timpanele.

De obicei ne strigau doar după nume. Însă Popescu era un caz special – erau trei în clasă. Maria s-a ridicat din bancă şi a mers la tablă. Toţi ceilalţi am răsuflat uşuraţi.

— Desenează, te rog, rinichiul uman, i-a cerut profesoara. Descrie părţile componente şi spune-ne câte ceva despre funcţia lui.

Maria era una dintre elevele silitoare. A luat cretă colorată din suportul fixat în rama tablei şi s-a pus pe desenat. Profesoara şi-a văzut de ale ei, frunzărind manualul de biologie, în timp ce colega noastră a schiţat rinichiul uman. Am urmărit-o cu interes, fără să scoatem o vorbă, doar câteva şuşoteli ocazionale.

— Linişte, a mârâit profesoara. Colega voastră încearcă să lucreze.

Colega noastră încerca, era definiția corectă a ceea ce făcea ea acolo, la tablă. Însă, în mod evident, la fel ca Sandu, avea o problemă cu culorile. Folosise albastru, în loc de roşu, pentru zona corticală. Verde pentru vena renală şi galben pentru arteră. Alb pentru ureter. Câțiva au început să râdă înfundat, cu palmele făcute căuş, ca să-şi acopere gura și să atenueze zgomotul.

— Linişte, clasă! a urlat tovarăşa Manolescu şi a bătut cu palma în tăblia catedrei.

Am încremenit, în timp ce ea s-a întors spre tablă. Şi-a ridicat ochelarii de pe vârful nasului şi a analizat un timp, în tăcere, desenul neobişnuit al Mariei. Mă rog, desenul era bun, culorile erau alese alandala. Apoi s-a ridicat, a mers şi a verificat creta din suportul fixat în rama tablei. A scotocit printre bucățile de cretă, care au zornăit. Nimeni nu mai respira. Mi-am imaginat-o pe tovarăşa profesoară cum se repede furioasă la Maria, cum o înhață de păr şi de urechi şi o trage în toate direcțiile. În schimb, tot ce a făcut a fost să stea acolo şi să-i spună, pe un ton echilibrat:

— Ai încurcat culorile, Maria. Desenul nu e greşit, doar culorile nu corespund. Mergi la loc.

Maria a mers la locul ei, în bancă. Tovarăşa Manolescu a luat catalogul sub braț.

— Avramescu, a spus ea. Ia o foaie de hârtie şi treci la catedră. O să lipsesc cinci minute. Ştii ce ai de făcut.

Ştiam cu toții ce avea de făcut. Sarcina lui Avramescu era să facă o listă cu cei care ieşeau din bancă sau făceau gălăgie. În cazul în care tovarăşa profesoară revenea şi era dezordine şi Avramescu nu avea o listă, trecea la tablă şi era ascultat. Dacă prezenta lista, se inversau rolurile. El în bancă, toți cei de pe listă la tablă.

☆ ☆ ☆

N-au fost doar cinci minute, ci mai bine de un sfert de ceas. Când s-a deschis uşa, Damian se ridicase în picioare şi vorbea cu Petrache, întins peste bancă. M-am uitat înspre Avramescu – scria.

— Linişte! a strigat tovarăşa Manolescu. Damian, alb ca varul, s-a trântit în scaun. O să ieşiţi fiecare din bancă şi o să veniţi după mine, în şir indian. Aţi înţeles?

Da-urile au fost la unison. Constandache era cap de rând. Tovarăşa profesoară a ieşit prima, urmată de Constandache. A urmat şi restul. Pe hol ne-am intersectat cu alte şiruri de elevi. Am coborât scările. Ordinea s-a păstrat până la demisol, unde, în lungimea holului îngust, o masă compactă de copii aştepta şi uguia. Când şi când, vocea unui profesor se ridica peste vocile piţigăiate ale şcolarilor şi timp de câteva minute rumoarea îşi mai pierdea din intensitate. Pe urmă, vocea masei prindea din nou vlagă şi un alt profesor – sau acelaşi, nu prea conta care – striga din nou *Linişte!* Ciclul se repeta la intervale neregulate de câteva minute. L-am căutat pe Sandu din priviri. Am avut nevoie de ceva timp ca să-l găsesc, dar când l-am reperat prin mulţime, privirile ni s-au intersectat. Am început să ne croim loc printre copii, împingând la stânga sau la dreapta, şi ne-am întâlnit undeva la mijlocul distanţei.

— Aveai dreptate, a mormăit Sandu.

Era cam palid şi privirea nu i se dezlipea de pe tăblia fixată deasupra tocului uşii din depărtare – **Cabinet Medical**. Ca peste tot, literele fuseseră desenate cu vopsea albastră, pe un suport din plastic alb, încadrate de un chenar dreptunghiular, tot albastru.

— Oare ne fac injecţii? a mai spus el cu voce tremurândă.

— Nu cred, l-am asigurat, în neştiinţă de cauză, dar cu bune intenţii. Te-au întrebat?

— Nu. Am avut noroc. Un alt coleg. A scris la tablă cu cretă roşie, la matematică, în loc de albă. Cel puţin aşa ne-a spus profesorul. Eu o vedeam albastră. Ce mă fac, Radule? O să mă trimită la spital. O să-mi facă injecţii!

Ochii au început să-i lăcrimeze. Își frământa degetele de parcă ar fi fost din plastilină.

— Liniștește-te, i-am spus. O să-i păcălim noi cumva.

— Cum? Privirea i s-a luminat și m-a analizat cu jind.

— Nu știu, i-am zis încet. Dar o să găsim noi o soluție, l-am mințit.

☆ ☆ ☆

Până să ne vină rândul, au mai trecut vreo două ore. Când am intrat în cabinetul medical, mai bine de trei sferturi din efectivul elevilor din școală fusese examinat. Cei care fuseseră văzuți nu se întorceau la clase, ci fuseseră informați să meargă acasă. Peste toată nebunia culorilor, vestea era binevenită. Partea bună era că, în cabinet, în fața comisiei formată din tovarășul doctor, tovarășa soră medicală și cei câțiva profesori, eram examinați la repezeală. Tot timpul eram acolo cel puțin vreo douăzeci de copii. Ieșea unul, intra altul. Evident, eram prea mulți pentru o singură comisie. Obosiseră și se grăbeau. Am stat lipiți unul de altul. Ar fi putut să ne întrebe orice, dar o făceau folosindu-se de niște șabloane din carton colorat. Mi-am lungit gâtul, ca să văd pătratele așezate frumos, ordonat, unul lângă altul, pe tăblia biroului tovarășului doctor. Erau trei – roșu, galben și albastru. Doctorul întreba, elevul răspundea, sora nota răspunsul într-o fișă cu un tabel făcut de mână, într-un caiet studențesc. După asta, doctorul amesteca cele trei cartoane și unul dintre profesori îl conducea pe cel examinat afară și aducea altul.

Cabinetul era micuț, fapt pentru care stăteam ca sardinele. M-am întors spre Sandu. L-am tras lângă mine și i-am șoptit la ureche:

— Sunt trei cartoane, i-am zis repede. O să stau lipit de tine și o să-ți fac semn. Dacă e roșu, te trag de mânecă de două ori. Galben, o dată. Dacă e albastru, nu-ți fac niciun semn. Ai înțeles?

Sandu s-a uitat la mine lung, pierdut. Nu înțelesese nici pe naiba. Privirea i se împăienjenise de la lacrimi, continua să-şi frece degetele. I-am mai explicat o dată. La fel, niciun rezultat. Am continuat să-i repet. Pe fundal puteam să aud examinările.

— Cum te numeşti, elev? întreba de fiecare dată doctorul.

Elevul răspundea.

— În ce clasă?

Elevul răspundea din nou.

— Bine, spunea tovarăşul doctor uneori şi apoi arăta cu degetul înspre un cartonaş. Ce culoare vezi aici?

Elevul răspundea din nou. Sora nota în tabelul ei.

— Următorul, spunea tovarăşul doctor.

Cel examinat făcea un pas în lateral, în partea dinspre uşă, iar următorul din spatele lui făcea un pas în față. Se repetau întrebările. Uneori lipsea acel *Bine* sau era înlocuit cu un *Bravo, tovarăşe elev*. Am continuat să-i repet lui Sandu schema de semne secrete. El mă asculta în tăcere. La un momen dat s-a deschis uşa cabinetului şi a intrat tovarăşa profesoară Manolescu. Şi-a făcut loc printre noi, cei care ne aşteptam rândul şi, când a ajuns lângă biroul tovarăşului doctor, s-a aplecat în față şi i-a spus ceva la ureche. Deşi m-am străduit, n-am auzit nimic.

— Unde este? a întrebat doctorul.

— În cancelarie, i-a spus tovarăşa Manolescu.

Doctorul s-a ridicat de pe scaun şi i-a spus ceva sorei. A pus cartoanele colorate unul peste altul şi pe urmă a ridicat micul teanc.

— Lipsesc câteva minute, tovarăşi. Continuăm imediat ce revin.

A ieşit pe uşă, urmat de tovarăşa profesoară.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat mai târziu unul dintre profesori, care, la fel ca mine, deşi se străduise, probabil că nu auzise nimic.

Sora s-a uitat înspre noi, apoi i-a spus, aproape şoptit, folosindu-şi palma dreaptă drept paravan ca să-şi ascundă gura. Mă aflam într-o poziție bună față de ea. Mi-am încordat tâmplele, încercând să disting ceva.

— Tovarăşul Dumitraşcu, a spus sora.

Au mai fost vreo câteva şoapte, pe care însă nu le-am deslușit.

— Profesorul de desen? s-a mirat cel care întrebase.

— Da, a confirmat sora.

Nimeni n-a mai scos un cuvânt. Un timp. Apoi liniştea a devenit apăsătoare şi au început să discute între ei. Noi am asistat în liniște.

— Ce poate să fie, tovarăşa soră? a întrebat unul dintre profesori.

Sora a închis caietul studențesc şi l-a pus deoparte, folosind stiloul pe post de semn de carte.

— Tovarăşul doctor spune că ar putea să fie o formă nouă de daltonism. Se întâmplă ceva cu receptorii cromatici. Sunt necesare, totuși, analize de laborator mai amănunțite.

— Ce soluții avem?

— Asta, tovarăşe profesor, n-aş putea să-ți spun, a concluzionat sora.

☆ ☆ ☆

Sandu a făcut un pas în față. Cu mâinile ascunse la spate, continua să-şi frece degetele între ele.

— Cum te numeşti, elev? l-a întrebat doctorul.

— Sandu Mihalache, tovarăşe doctor.

Sora a trecut numele în tabelul din caietul ei studențesc. Vocea lui Sandu suna ca un cristal de proastă calitate și părea că avea să i se spargă dintr-o clipă în alta. Toți erau cu ochii pe el. Am făcut un pas ca de furnică, să fiu un pic mai aproape.

— În ce clasă?

— Clasa a VI-a B, tovarăşe doctor.

— Bine. Ce culoare vezi aici?

Mâna doctorului a plecat înspre unul dintre cartonaşe. M-am uitat în direcția indicată de doctor. Unul dintre profesori s-a uitat la mine cu insistență. Mi-am lipit privirea de vârful pantofilor. Nu i-am făcut niciun semn. Am aşteptat răspunsul lui

Sandu. Simțeam că aveau să-mi pocnească timpanele. Palmele au început să-mi transpire.

— Albastru, a spus Sandu, cu încrederea cam până la nivelul genunchilor.

Sora a notat răspunsul lui Sandu.

— Următorul, a spus doctorul.

Sandu a făcut un pas într-o parte, unul dintre profesori l-a condus către uşa cabinetului. Era rândul meu. Am făcut un pas în față.

— Cum te numeşti, elev? m-a întrebat doctorul.

I-am spus. Sora a consemnat răspunsul meu.

☆ ☆ ☆

Ca de obicei, mama punea cu polonicul ciorba de găină din oala mare în oala mică. Spre deosebire de alte dăți, tata nu mai citea ziarul. Mi-a făcut semn să-l urmez. Balconul nostru era de-a dreptul minuscul. Şi-a aprins o țigară. Fuma rar, îndeosebi când îl neliniştea ceva.

— O să fie o vară călduroasă, mi-a spus în timp ce a suflat fumul de țigară.

— Da, o să fie o vară frumoasă, am spus la rândul meu.

— Îți place natura? Îți plac copacii, funzele, iarba?

M-a privit cu atenție, cu ochi îngustați, ca şi cum ar fi căutat o reacție anume. N-a mai tras din țigară, a continuat să se uite la mine. Ştiam unde vrea să ajungă.

— Nu le încurc, i-am spus.

I-am povestit despre episodul de la şcoală, din clasă. Fruntea i s-a descrețit şi a continuat să-şi fumeze țigara. Am continuat cu examenul din cabinetul medical. Cât i-am tot povestit, n-a spus prea multe.

— Au fost mulți colegi care le-au încurcat? m-a întrebat mai apoi.

Am ridicat din umeri.

— Nu știu, în clasa noastră doar Maria Popescu.

— Am înțeles. Sandu?

Erau rare dățile în care ne vizitam, dar ne cunoaşteam părinții, fusesem de câteva ori la el acasă și el la noi. Am înghițit în sec.

— Sandu nu le încurcă, am spus. L-a întrebat tovarăşul doctor. A răspuns corect.

A mai exalat o pală de fum albicios.

— Asta e bine, a spus el absent. Asta e bine pentru voi.

În timpul cinei i-am ascultat în tăcere şi mi-am mâncat ciorba într-un ritm leneş.

— Au mai dat afară pe unul, a spus tata.

— Ce o să se aleagă de oamenii ăştia? l-a întrebat mama.

Tata a ridicat din umeri şi a ciugulit carnea de pe un os de găină.

— Nu ştiu.

— Nu e drept, a insistat mama. Să-i lase aşa, fără un loc de muncă. Au familii. Copii, neveste. Cu ce-or să se întreţină?

Un timp, tata n-a spus nimic, a continuat să aleagă carnea de pe oase şi să mai înghită câte o lingură de ciorbă.

— Nici nu pot să-i ţină în câmpul muncii, a spus el într-un târziu.

— De ce?

Tata a pus oasele de găină deoparte, pe muşamaua ce învelea tăblia mesei. Mama s-a ridicat, le-a cules de pe unde le lăsase el şi le-a dus la coşul de gunoi. A revenit pe scaunul ei.

— De ce să nu-i mai ţină?

— Uite, Nelu Mărgineanu. El era responsabil cu aprovizionarea în ateliere. Maiştrii fac listele pentru ziua următoare de lucru şi el face stocurile de vopsea, pentru fiecare lucrare în parte.

Tata lucra într-un atelier de vopsitorie-tinichigerie auto. Vopseau tractoare, ARO-uri, camioane, remorci, Dacii, Mobre sau TV-uri. Uneori chiar şi uşi din tablă pentru alte ateliere.

— În loc de portocaliu, pentru tractoare, a continuat tata, a pus negru în rezervoarele compresoarelor.

— Şi ce, nu putea fi înlocuită vopseaua?

— Păi, desigur că a fost înlocuită. Dar asta a însemnat mai bine de jumătate de zi de muncă pierdută şi zeci de litri de vopsea aruncată pe apa sâmbetei. A trebuit să golim rezervoarele, să aruncăm toată vopseaua. Negrul s-a amestecat cu resturile de portocaliu din ziua anterioară. Mai mult de atât, a trebuit să curăţăm cu diluant fiecare duză, fiecare furtun, ca să scăpăm de nenorocitul ăla de negru, care tot întuneca portocaliul. Iar la final, după toată munca, ghici ce? Când a încărcat rezervoarele, Mărgineanu a încurcat din nou culorile. A pus albastru în loc de portocaliu şi am luat-o de la capăt. Maistrul şef a fost la un pas să-i crape capul cu un levier. Acum, închipuie-ţi şi tu. Un doctor care trebuie să examineze un pacient. Un croitor. Un lucrător la tipografie. Mama a rămas un timp pe gânduri. Ca să nu mai vorbim despre pictori, a mai spus tata.

— Ce se întâmplă? am întrebat.

M-au privit în acelaşi timp.

— Nu ştim încă, a spus tata. Nimeni nu ştie, dar probabil că doctorii o să afle şi o să ne spună la radio sau la televizor.

Am înghiţit ultimele linguri de ciorbă şi resturile din felia mea de pâine.

☆ ☆ ☆

În dimineaţa următoare, Sandu n-a mai ieşit. Am aşteptat un timp, dar după asta m-am văzut nevoit să plec spre şcoală de unul singur, ca să nu întârzii. Nici Maria Popescu şi nici Dorel Vasile n-au venit la şcoală în ziua aia şi tovarăşa Pavel, profesoara de limba şi literatura română, când a venit la prima oră, avea cu ea un set de cartonaşe din alea colorate. Ne-a pus pe fiecare să identificăm toate culorile, abia după asta ne-a predat lecţia. Nu ne-a mai ascultat. Nici n-a mai verificat caietele de teme. Doar ne-a predat, apoi ne-a pus să citim din cartea de română. Când a sunat soneria, a luat setul de cartonaşe, catalogul la subsuoară şi a ieşit afară. După pauză a venit tova-

răşul profesor de matematică. Avea, la rându-i, un set de cartonaşe. Ne-a întrebat şi el despre culori. Din nou, nimeni n-a răspuns greşit.

După ore, înainte să intru în casă, am mers la uşa lui Sandu. Am apăsat pe butonul de plastic al soneriei şi s-a auzit ţârâitul înfundat pe care-l tot auzisem de-a lungul anilor. Uşa s-a tras în lături şi prin fanta îngustă a trecut capul mamei lui Sandu. Avea ochii roşii, injectaţi.

— Sărut mâna, tanti Lenuţa, am spus moale. Sandu are voie afară?

A vrut să-mi spună ceva, dar lacrimile i-au luat-o pe dinainte, brăzdându-i fără oprire obrajii. Mi-a întors spatele şi a plecat. Uşa s-a deschis un pic mai mult. În rama ei a apărut nea Titi, tatăl lui Sandu. Avea o figură gravă, dar ochii lui nu erau roşii şi sticloşi.

— Sandu nu-i acasă, Radule, mi-a spus pe un ton controlat.

— Nu?

— Nu.

— Dar unde-i plecat? m-am trezit vorbind fără să vreau.

A fost un moment de linişte, apoi:

— Au venit ieri seară şi l-au luat.

Am simţit cum mă lasă genunchii. Abia am reuşit să-mi găsesc cuvintele.

— Unde l-au luat?

— La spital.

Zeci de imagini cu ace şi seringi, cu lame şi bisturie şi halate albe mi-au trecut prin minte. Am făcut un pas mai în spate şi m-am prins cu mâna de balustradă, de o porţiune în care plasticul verde se rupsese şi sărise. Am strâns cu putere de fierul rece, brut.

— Mergi acasă, mi-a spus. Nu mai sta pe afară. Ai înţeles?

Am aprobat din cap. Nea Titi a închis uşa şi eu am coborât scările mai mult în fugă, sărind câte două sau chiar trei deodată. Am trecut dintr-o scară de bloc în alta şi am urcat până la etajul trei. Am scos cheia – o aveam legată cu ajutorul unui

şiret alb de la o pereche de tenişi chinezeşti vechi, dimprejurul gâtului, ascunsă pe sub tricou. Am deschis şi m-am încuiat pe dinăuntru. Cheia a rămas în broască, aşa cum mă învăţaseră ai mei, de-a curmezişul, ca să nu poată fi împinsă afară din butuc. M-am apucat să-mi fac temele, însă n-am prea reuşit să mă concentrez. Prin minte încă-mi fugeau acele de seringă. Oare cu cine mai vorbise Sandu? Cui se mai destăinuise, în afară de mine, şi-l dăduse de gol?

☆ ☆ ☆

Era şase seara când a sunat soneria. Tata a fost cel care a deschis. Au intrat în casă nea Dinu, sectoristul, însoţit de un individ solid, îmbrăcat într-un costum de haine închis la culoare. I-am analizat de după colţul peretelui, din holul mic, cu priviri furişate.

— Salut Cornele, a spus tata şi i-a întins mâna individului la costum. Salut, nea Dinule.

— Salut. Unde-i Andrei? a spus individul cu aer sobru, ca şi cum m-ar fi cunoscut.

Mi-am auzit numele şi am ieşit la vedere, aproape hipnotizat. Am mers lângă tata.

— Bună, Andrei, mi-a spus necunoscutul.

— Bună ziua, nene, am spus şi m-am lipit de piciorul tatei.

Nea Dinu, sectoristul, a scos o poză din mapa lui şi mi-a arătat-o. El n-a spus nimic, dar a zis individul în costum în locul lui:

— E colegul tău de şcoală, aşa-i?

— Aşa e, nene, am rostit cu glas tremurat.

— Ce poţi să ne spui despre el?

N-am scos un cuvânt.

— Nimic? a insistat bărbatul în costum.

Am continuat să tac şi să stau lipit de piciorul tatălui meu. Dintr-odată, fără un semnal anume, tata m-a apucat de umeri şi m-a tras de lângă el.

— Ce-ai făcut, mă, derbedeule? Am înlemnit. Spune! a țipat tata.

— Lasă-l, Cornele, a intervenit individul. S-a lăsat pe vine. Mi-a pus o palmă ca de urs pe un umăr și m-a privit cu insistență în ochi. Am încercat zadarnic să mă transform în muscă și să-mi iau zborul. A reluat: ai știut, așa este?

Lacrimile au început să-mi curgă fără să mă mai pot controla. N-am putut să-i răspund, dar am scuturat din cap – da!

— Bine, mi-a spus și s-a ridicat. S-a întors către tata. Ai grijă să nu mai afle nimeni.

— Las-o pe mine, a spus tata și m-a fixat cu o privire ca o bucată de stâncă.

Înainte să iasă, necunoscutul mi-a mai spus:

— El ne-a povestit totul. Planul tău, felul în care a reușit să evite examenul medical. Poate c-ar fi trecut neobservat, dar a mai povestit și altcuiva, care nu și-a ținut gura. Ai avut noroc cu tatăl tău. Data viitoare n-o să mai ai.

S-a întors și a ieșit, împreună cu nea Dinu.

☆ ☆ ☆

Timp de câteva luni bune, totul s-a petrecut așa cum se consumau de obicei momentele când ceva nu era așa cum ar fi trebuit să fie. Razii, vizite obligatorii din ce în ce mai dese la doctor, liste peste liste și internări nevoluntare pentru toți nefericiții afectați de simptomul inexplicabil. Comunismul avea darul lui să-i facă pe oameni să accepte nefirescul fără prea multe întrebări și să aștepte ghemuiți sub cupola întunecoasă a fricii, mulțumiți de veșnicul *bine-că-n-am-fost-noi*. Și deși, spre deosebire de alte dăți, ne așteptasem la ce era mai rău, toată zarva cu raziile și controalele a fost abandonată brusc. În mod aproape inexplicabil pentru cetățeni, familiile s-au trezit cu rubedeniile externate, la ușă, escortate de câte un echipaj de miliție. Dar nimeni n-a întrebat nimic. Toți au suspinat resemnați, în tăcere, s-au prefăcut că nu s-a întâmplat nimic.

Îmi amintesc că vestea mi-a dat-o mama, într-o seară geroasă de decembrie. Eram în timpul vacanței de iarnă și se apropia Crăciunul.

— Le-au dat drumul, mi-a spus ea cu voce blândă. Cred că zilele astea o să te găsești cu Sandu, afară, la săniuș.

M-am bucurat nespus. Ca de obicei, am luat cina și pe urmă, cum mare lucru nu mai era de făcut, am plecat în camera mea. Mi-am luat o carte de Jules Verne din micul teanc de pe noptieră și m-am lungit în pat. După un timp, s-a auzit soneria. Am sărit din pat și am fugit în hol. Tata s-a uitat pe vizor, a deschis ușa și în rama ei a apărut același individ care venise cu ceva luni în urmă. Un cojoc cafeniu îl făcea să pară la fel de mare ca un urs. Tata l-a rugat să intre, iar el a scuturat din cap:

— N-am cum, s-a scuzat el. Sunt în misiune. Am venit doar să...

Individul a făcut o pauză lungă și m-a fixat cu o privire dură, peste umărul tatălui meu. Tata s-a întors spre mine.

— Tu de ce nu dormi, mă? m-a întrebat.

Am vrut să-i spun că încă nu era destul de târziu, că nu-mi era somn și mai presus de toate că era perioada vacanței, dar el s-a răstit la mine:

— Întinde-o la somn, n-auzi?

Am dispărut ca o săgeată.

Stăteam cocoțat în vârful patului și-i auzeam cum vorbesc. Nu puteam să înțeleg ce spun, dar sesizam vocile indistincte. Am stat un timp și am așteptat ca pe ghimpi și apoi, nu știu cum sau de ce, s-a întâmplat ceva pe dinăuntrul meu și curiozitatea a devenit de nesuportat. M-am dat jos din pat. Am pășit ca un cotoi pe marginea gardului, am deschis ușor ușa și am scos capul prin fanta discretă. Mi-am ciulit urechile.

— Da' de ce să nu ieșim din casă mâine?

Aia era vocea tatălui meu, fără niciun dubiu.

— Bă Gigele, nu ieșiți din casă și gata. Ți-am zis, ce mama dracului, vrei să mă bagi în pușcărie? Vocea individului a părut ceva mai mult decât iritată. Să nu vă pună naiba să sunați

pe careva la telefon. Pe tanti Rica – asta era bunica – și care mai sunt. O să-i anunț eu. Da? Mai e timp. O să merg eu pe la fiecare. Să nu vă pună mama naibii să faceți vreo nefăcută.

Mi s-a părut că aud clănțănitul metalic al mânerului ușii și am fost la un pas să mă retrag, apoi am auzit vocea blândă a mamei și am rămas locului, cu respirația tăiată:

— Hai, măi Cornele, spune-ne și nouă. Ne lași așa. Nu ne-am săturat toți de atâta frică și neștiință? Spune-ne, măcar să știm și noi de ce să ne ferim.

A urmat un moment lung de tăcere. La finalul lui s-a auzit din nou zgomotul ușii. Individiul ieșise sau... Am așteptat câteva secunde, cu stomacul cât o nucă, secunde care au părut minute, apoi l-am auzit spunând cu glas tăinuitor:

— Dacă aud chiar și numai un cuvânt, eu vin și vă împușc cu mâna mea. Ați înțeles? Părinții mei n-au spus nimic, dar probabil că au dat ei cumva de înțeles, pentru că el a continuat: nu știm ce e. Nu știm de la ce vine. Partea bună e că nu sunt prea mulți. 504, împrăștiați prin toată țara. Mă rog, nu chiar peste tot, doar prin câteva localități. Cei mai mulți sunt în București și Timișoara.

— Dar ce e? Ce zic doctorii? a insistat mama.

— V-am spus, nu știm. Avem o presupunere. Cernobîl.

— Cernobîl? s-a mirat tata.

— Da.

— Deci sunt și pe afară, prin alte țări?

— Nu.

— Nu?

— Nu, nu sunt.

— Dar nu are logică.

— Știu, a aprobat individul. Astea sunt informațiile pe care le-am primit. Poate c-or fi, ce știu eu? Treaba lor, la fel cum avem și noi belelele noastre. Doctorii spun că valul de radiații ar fi putut să interacționeze cu ceva de prin zonă. Vectorul declanșator poate să fi fost în apă, în alimente. Încă nu avem idee ce a produs schimbarea. Ce e cert, după investigații pare

că modificarea a avut loc imediat după explozie. Spontan. În urma interviurilor clinice, victimele au declarat că schimbarea s-a produs la sfârșitul lunii aprilie, începutul lunii mai.

— Și ce o să faceți pe 22 decembrie? l-a întrebat mama.

— Din probele biologice de laborator rezultă că s-au produs modificări ireversibile la nivel genetic. Așa că ordinul de la Moscova e să ne asigurăm că genele nu vor fi transmise generațiilor viitoare.

— O să-i omorâți?! s-a îngrozit mama. O să omorâți 500 de oameni?

— Dacă asta asigură viitorul unei țări de câteva milioane, da.

— Dar ăsta-i genocid!

— Taci, femeie, l-am auzit pe tata spunând. Bine că nu e niciunul dintre ai noștri.

— Trebuie să plec, a spus individul. Aveți grijă de voi. Și, ne-am înțeles, da? Niciun cuvânt. Gândiți-vă la Andrei. Dacă află careva că s-a scurs informația din interior, dispărem tot neamul.

Am auzit ușa deschizându-se și închizându-se, iar eu am spălat putina. M-am cocoțat în pat și mi-am tras plapuma până spre vârful nasului, gândindu-mă obsesiv la ideea că nu aveam să-l mai văd pe Sandu niciodată. Imaginea unui cap de copil împușcat în tâmplă, așa cum mai văzusem prin filmele americane, m-a bântuit până târziu în noapte, când am reușit să adorm.

În ziua următoare, pe 22 decembrie, le-am cerut alor mei voie să ies afară, să mă dau cu sania. De fapt, voiam să merg să mă asigur că Sandu nu pățise nimic. Indiferent cât i-am rugat, au refuzat să mă lase să ies din casă sau să-l sun de pe telefonul fix. Timp de câteva zile, doar tata a fost cel care a ieșit din casă și asta doar pentru o scurtă perioadă de timp, la fiecare ieșire. Apoi am auzit toți la televizor ceva care n-a avut legătură cu vreo boală, că o grupare teroristă a ucis mai bine de o mie de oameni. Carantina familiei s-a mai menținut câteva zile, apoi tata a primit un telefon și imediat după asta m-au lăsat să ies afară, la joacă. Evident că primul lucru pe care l-am făcut a fost

să merg la ușa lui Sandu. N-a deschis nimeni. Am refuzat să cred în scenarii fatidice, deși în sinea mea pesimismul trăgea de zăbrelele sufletului tot așa cum trag lupii cu dinții de un stârv. Poate că plecaseră cu toții la rude, în provincie, m-am încăpățânat. Nu era nimic ieșit din comun, lumea se mai retrage la țară, mi-am spus și mi s-a părut o variantă mult mai convenabilă decât cea pe care mi-o făcusem inițial, în urma acelei discuții ciudate, care nu semăna cu nimic din ceea ce oferea realitatea televizată.

Au urmat sărbătorile de iarnă, care au fost puțin mai triste față de anii anteriori. Imediat după asta s-a terminat vacanța și am început școala. Unul dintre colegi a adus în prima zi un exemplar din *România Liberă*. Pe prima pagină era poza unui copil, cam de seama mea. Culorile tricolorului îi împodobeau întreg chipul. Mai multe steaguri, pe fundal, cu stema decupată, se zbăteau în vânt.

— Ăsta nu-i...? a zis Andrei Comănescu, dar n-a mai continuat.

Am luat ziarul și m-am holbat la poza de pe prima pagină de la o distanță de o palmă de vârful nasului. Putea și nu putea să fie. Calitatea tiparului era îndoielnică. Prea frumos să cred cu tărie, prea trist să infirm că băiatul la care mă uitam era Sandu, cocoțat pe umerii unui bărbat a cărui față nu putea fi văzută, nefiind încadrată de fotograf, dar care purta un model de căciulă de blană ce aducea mult cu cea pe care o purta de obicei nea Titi, tatăl lui.

— Ar putea fi Sandu, a spus încet Oana Dumitrescu și m-a privit pe furiș, cu coada ochiului.

Eu doar am ridicat din umeri și am continuat să mă holbez la poză.

Abonează și tu la revista **CSF**
un copil care iubește SF-ul!
Sprijină în felul acesta Programul **REÎNCĂRȚUIREA**,
de creștere a numărului de cititori în România!

Stellavirus

de Cristian Cârstoiu

Era aproape de ora prânzului și lucrul acesta se simțea în stomac. Decise să ia o pauză de o oră, suficient cât să ajungă la pizzeria de vizavi. Deși lucrurile reintraseră în normal în ultimele câteva luni, stresul continuu pe durata celor doi ani de pandemie cu coronavirus se resimțea în toate laboratoarele și birourile din complexul clădirilor CDC*.

Din acest motiv, atunci când citise mesajul recruterului pe LinkedIn, care îl întreba dacă ar fi interesat de un job în sectorul privat, a răspuns da, și că ar vrea să știe mai multe.

Nu mai contau cei douăzeci și patru de ani de cercetare în virusologie, care îi aduseseră nenumărate premii științifice și recunoașterea profesională pe toate meridianele lumii. Sigur, poate că într-o oarecare măsură îl deranjase faptul că nu fusese luat în calcul pentru funcția de director de departament, dar trebuia să recunoască faptul că era mai bun la analizat secvențe ADN virale și la evaluarea studiilor clinice decât la planificarea bugetelor și intervievarea candidaților pentru joburile disponibile.

Odată ajuns la Big Bang Pizza, verifică pe telefon dacă era gata comanda – o pizza mare, în stil newyorkez, cu extra bacon și jalapeño. Se așeză la o masă liberă, își deschise laptopul și începu să lucreze la actualizarea CV-ului. Nu erau prea multe

* *Center for Disease Control* – Centrul pentru Controlul Bolilor (n.red.)

de făcut, pentru că, la urma urmei, el fusese cel căutat, dar i se spusese că așa cerea protocolul.

După ce termină, mai studie o dată fișierul cu datele despre companie. Era fondată de doi cercetători plecați din MIT – Massachussets Institute of Technology, care contribuiseră la dezvoltarea AGE – Ingineria Genomică Automată. Ceea ce-l surprindea cel mai mult era faptul că nu înțelegea care avea să fie rolul său. Deși numeroase cercetări aveau ca element pivotant ADN-ul și ARN-ul viral, existau, cu siguranță, și alți oameni de știință specializați. Recruterul nu răspunsese explicit la această întrebare, când avusese primul interviu prin telefon; doar rostise un *„datorită experienței unice legată de coronavirus"* și promisese că va căuta să afle mai multe. „Sunt doar un specialist în resurse umane, nu în viruși, probabil că oricum nu aș înțelege de ce anume te vor pe tine." Înțelesese atunci că nu era vorba de un recruter propriu-zis, ci mai curând de un *headhunter*, un tip care caută un anume profil de candidat, dintr-o listă extrem de scurtă. În toată America nu erau, probabil, mai mult de zece, poate doisprezece experți care se puteau compara cu el și, practic, toți lucrau în mediul academic sau cercetarea finanțată de Guvern. Efectiv, nu avea sens să facă cineva genul acesta de cercetare fundamentală în mediul privat. Tocmai de aceea fusese destul de reținut în a se implica, până când aflase salariul pe care urma să-l primească. Cum mai avea destul până la finalul carierei, o astfel de sumă reprezenta, cu siguranță, calea spre o pensionare cu cel puțin cinci ani înainte de termenul legal.

Se făcuse timpul să se întoarcă la laborator. Îi arătă legitimația ofițerului de pază, iar când activă cu cardul deschiderea ușii, se trezi gândindu-se dacă acolo aveau tot așa un sistem sofisticat de acces securizat. Realiză, în acel moment, că luase deja decizia să lase în urmă CDC-ul.

☆ ☆ ☆

Avionul ateriză lin pe aeroportul din Phoenix, Arizona. Se îndreptă spre șoferul de limuzină care ținea la vedere o tabletă cu numele lui, așteptându-l la **Sosiri**. Drumul până la hotel nu dură mult; făcu un duș și se întinse pe pat. Interviul era programat pentru ora 15:00, așa că avea suficient timp. Avea de partea lui beneficiul celor două ore date de diferența de fus orar.

Fix la 14:15 coborî în lobby-ul hotelului, unde îl aștepta același șofer. Se întrebă în sinea lui dacă stătuse după el sau mai făcuse și alte curse între timp. În mașină, își puse căștile în urechi, să asculte muzică; era un semn clar că nu voia să fie deranjat cu conversații mărunte.

Jumătate de oră mai târziu, mașina intră în parcarea unei clădiri mici, cu doar două niveluri, dar destul de lată. Fu surprins, căci se așteptase la o construcție mult mai mare. Avea să afle, ulterior, că acolo se găseau doar birourile administrative, iar laboratoarele erau în alte două locații, din afara orașului.

Fu condus cu multă curtoazie într-o sală de ședințe unde îl așteptau trei bărbați și o femeie. Primul lui gând fu acela că întârziase și era ultimul venit la întâlnire, dar realiză imediat că nu era cazul. Mai mult, ceva mai târziu avea să vină încă o persoană – deși nu știa, era vorba chiar de COO-ul companiei.

Atmosfera era destul de relaxată; participanții îl antrenau în conversații pe subiecte minore, voiau să știe mai multe despre el și despre munca lui la CDC, dar totul era foarte *casual*, fără să lase impresia unui interviu pentru un job.

— Și, deci, despre ce e vorba în această ofertă, ce anume aveți de gând să faceți și cum mă pot implica eu? întrebă el, în cele din urmă.

În sală se făcu liniște.

— Domnule Brunner, înainte de a răspunde trebuie să vă întreb dacă ați citit cu atenție contractul de confidențialitate pe care l-ați semnat înainte de a veni aici.

Cel care i se adresase era un anume Tim, dar nu-i reținuse numele de familie când se prezentase.

— În diagonală, trebuie să recunosc. Dar sunt perfect conștient că orice se întâmplă aici din punct de vedere profesional este confidențial.

Tim scoase dintr-un dosar o copie a contractului și i-l dădu peste masă.

— Pagina 3. Am marcat paragrafele 9 și 10. Vă rog să le recitiți și să ne confirmați încă o dată că sunteți de acord.

Luă cu o oarecare circumspecție foile din fața lui și sări direct la paragrafele menționate. Citi cu atenție, nu o dată, ci de două ori. Căzu pe gânduri – erau, probabil, cele mai restrictive clauze pe care le văzuse vreodată, și avea destulă experiență. Oricum, n-avea de gând să bată toba despre ce făcea la lucru, iar în acest moment curiozitatea lui atinsese cota limită.

— Da. Sunt de acord! confirmă el verbal. Poate i se păruse, dar audiența răsuflă ușurată, de parcă nu respirase nimeni cât timp el se uitase peste contract.

— Specializarea noastră este editarea genetică. Știi, modificăm gene, mai eliminăm o mutație, chestii din astea. Pentru asta folosim una dintre cele mai avansate tehnici, mAGE – ai auzit de ea, probabil. Ei bine, avem în momentul de față o teorie care, dacă se validează, schimbă radical tot ceea ce se face în acest moment în editarea genetică în lume. E ca și cum am trece de la căruța cu cai la avionul supersonic. Un specialist dintr-unul dintre laboratoarele noastre a observat o modificare neobișnuită la ADN-ul unei bacterii la care lucra. Bacteria respectivă trebuia să genereze metan ca produs de metabolism – un proiect interesant, care ar rezolva multe probleme din industria petrolieră. Ei bine, spre marea lui mirare, cultura bacteriană respectivă a început să producă amoniac. Două zile mai târziu, o altă cultură bacteriană, dintr-un alt laborator, fără nicio legătură cu prima, a început și ea să producă, de asemenea, amoniac. După numai o săptămână, tot laboratorul devenise, practic, o fabrică de amoniac, dacă înțelegi la ce mă refer. Pe scurt, cercetătorii noștri au descoperit că toate bacteriile dobândiseră aceeași genă, care utiliza azotul din mediul de cul-

tură, nu din atmosferă. Știm asta pentru că am folosit izotopul N-15.

— Pare o contaminare virală care a rescris ADN-ul bacterian, zise Brunner.

Ceilalți se uitară unul la altul în tăcere.

— Nouă ne-a luat unsprezece zile să ne dăm seama de asta!

Brunner nu comentă nimic, dar în schimb întrebă:

— Ați identificat virusul?

— Da. Este o variantă de coronavirus. L-am botezat omega-virus, pentru că e foarte diferit de variantele alfa, beta, gama și delta de coronavirusuri descrise până acum.

— Aha. Ceea ce explică de ce mă aflu eu aici. Dar care-i scopul cercetării voastre și care e legătura cu editarea genetică?

— Scopul e simplu. Să-l atingem... e ceva mai complicat. Și acesta e, de fapt, motivul pentru care vă aflați aici, domnule Brunner. Vrem să folosim virioni pentru a edita ADN-ul celulelor eucariote.

Brunner pufni.

— E absurd. Nu suntem nici măcar într-o fază teoretică în care așa ceva să fie posibil. Mai mult, un virus e... un virus. El pleacă, se duce într-o comunitate, devine o pandemie, trece bariera inter-specii. Odată cutia Pandorei deschisă, s-a terminat.

— Să înțeleg că nu vă interesează proiectul din motive etice?

— Oarecum, nu știu ce să zic. Dar sunt circumspect că un astfel de proiect ar fi posibil.

— Domnule Brunner, interveni cu calm singura femeie din sală, (Hellen? Da, parcă Hellen o chema) în urmă cu douăzeci de ani, cât de imposibile păreau teoriile și aplicațiile care azi fac parte din arsenalul științific? Dacă ați reciti azi manualul de virusologie de atunci, cum vi s-ar părea?

Brunner râse.

— Ca și cum aș citi *20.000 de leghe sub mări*. Interesant, dar dintr-o altă epocă.

— Următoarea decadă, domnule, a început deja. Aici este avangarda.

— Deci, ca să concluzionez, aveți nevoie de cineva cu experiența mea ca să puteți crea un virus artificial capabil să rescrie ADN-ul celulei țintă? Corect?

Ceilalți încuviințară.

— OK. Batem palma. Când încep?

☆ ☆ ☆

Munca intră pe făgașul normal în săptămâna care urmă mutării în Arizona. Analize, studii, alte analize, alte studii. Nu era nimic spectaculos, doar multă muncă migăloasă și multe ore de petrecut în fața calculatorului, studiind diversele combinații. Uneori era frustrant, părea aproape de o descoperire majoră, doar pentru a reveni în punctul de unde plecase după ce descoperea o incompatibilitate. Cel mai frustrant era însă faptul că trecerea la celulele eucariote nu se făcea decât tranzitoriu, doar pentru una, cel mult două generații. La procariote era mai simplu, ajunsese la menținerea ADN-ului modificat timp de mai multe generații și părea stabil. Ceva lipsea, dar nu avea nici cea mai vagă idee ce. Și cel mai dificil era că nu avea pe cine să întrebe, îi lipsea *thinktank*-ul de la CDC. De fapt... n-ar fi putut să-și creeze propriul *thinktank* aici? Discută ideea cu Jerome, unul dintre vicepreședinți, la una din întâlnirile de lucru.

O săptămână mai târziu, în aceeași sală unde avusese loc interviul de angajare în urmă cu mai bine de șase luni, Brian Brunner se afla lângă un flipchart, cu o cutie de markere colorate în mână, în fața unui grup de alte patru persoane.

— Eu, unul, nu înțeleg de ce mă aflu aici, zise un tip care arăta foarte relaxat, cu barbă și blugi.

— Ești IT-stul, așa-i?

— Răspuns corect. De-aia nu pot să-mi dau seama de ce e nevoie de mine.

— Ne trebuie idei noi. Am atins o limită în ceea ce facem și e nevoie de un suflu nou. Iar regula acestei abordări este că

orice idee e binevenită. Eu am să înregistrez discuția și o voi analiza ulterior, dar e important să știm cu toții că nu există idei proaste. Ca urmare, vă invit să vorbiți liber.

Toți agreau regulile *brainstorming*-ului și drept urmare Brunner se simți liber să treacă în revistă principalele puncte ale problemei.

— Ceea ce vrem este să găsim o cale prin care modificările ADN-ului induse de virus să rămână definitive. Virusul nu rescrie efectiv ADN-ul celulei gazdă, dar o forțează să producă o serie de enzime necesare reproducerii lui. Noi vrem să păcălim virusul ca, la rândul lui, să forțeze celula să producă enzimele pe care le vrem noi. Ce știm până la ora asta este că, cel mai probabil datorită faptului că nu putem sincroniza toate celulele, după una-două generații, celulele care conțin virusul nu se mai reproduc, iar cele fără virus, în mod evident, nu mai produc proteinele pe care le urmărim.

— Pot să întreb care-i beneficiul? Adică, de ce e important să facem asta?

— Editarea genetică în versiunea multiplicării ADN-ului e o metodă foarte eficientă pentru probleme punctuale. Dacă însă e nevoie de remedierea unui complex de gene afectate, atunci e mult mai dificil. Versiunea utilizării unui virus are mult mai mult sens dacă ne gândim la ușurința administrării lui și faptul că un virus oricum poartă informația producției mai multor proteine. Mai mulți iepuri, cu un singur foc.

— S-a încercat cu un singur virus?

— Da. Cu o versiune modificată a lui Covid-19.

— Pot să întreb de ce?

— E mai complicat de explicat, dar Covid-19 are o serie de proprietăți... particulare, care-l fac, de departe, cel mai bun candidat pentru o astfel de operațiune.

— Adică? insistă același interlocutor.

— Covid-19 are o serie de proteine de suprafață care-i permit să penetreze cu mare ușurință în celule. Similar cu HIV sau Ebola.

— Dar ce legătură este între HIV, Ebola și coronavirus?

— Niciuna. Aparțin unor familii diferite.

Brunner ezită, totuși, când făcu această afirmație, lucru sesizat de Ragy, IT-stul.

— E ceva ce nu ne spui. Dacă e vorba despre o informație clasificată, să știi că toți am semnat același contract.

— E o informație clasificată, într-adevăr. Dar de la CDC.

— Aha. Atunci facem așa. Ne dai doar elementele care au apărut public, dar despre care tu știi cu certitudine că sunt adevărate. Ca urmare, confidențialitatea nu e încălcată. Ce zici?

Cel care venise cu ideea era un bărbat trecut de vârsta mijlocie și nu se omorâse cu vorba până atunci.

Brunner zâmbi. Era, într-adevăr, o formă elegantă de a ocoli clauza de confidențialitate.

— OK, zise într-un târziu. În presă a apărut, la un moment dat, o observație potrivit căreia piața din Wuhan, de unde a pornit epidemia, este aproape de un laborator militar de cercetare microbiologică. Mai mult, acolo se făceau studii despre Ebola și HIV. Să spunem că e foarte (accentuă cuvântul *foarte*) puțin probabil ca o serie de nu mai puțin de cinci mutații față de „standardul" familiei de virusuri să apară spontan, natural, la câteva sute de metri de acel laborator.

— Deci, practic, tu confirmi că e un virus modificat de chinezi?

— Eu doar făceam revista presei și vă spun ce mi s-a părut mie interesant.

Brunner nu-și putu reține un rânjet.

— Și care ar fi importanța acestui fapt, în ce ne privește?

— Ca noi să putem crea un virus cu aceste proprietăți de penetrare a celulelor umane, ne-ar trebui resursele unui stat, nu ale unei companii private. Mergem pe autostrada deja creată de ei.

— Dacă pot să întreb, există o explicație pentru diferențele de manifestare a bolii la copii față de vârstnici? Doar eram curios.

Era același bărbat de mai devreme, Oliver. Dacă își aducea bine aminte, Oliver lucra în departamentul unde se pregătea documentația oficială pentru FDA.

— E adevărat că acest virus dă reacții foarte diferite la grupele extreme de vârstă. Copiii, practic, nu au fost afectați de Covid-19. Paradoxal, din ce s-a observat în studiile clinice, penetrarea virusului în celulele din organismele tinere a fost de 8-12 ori mai mare decât la grupa peste 80 de ani.

Vru să continue, dar Ragy îl întrerupse:

— Stai, stai. Adică vrei spui că la copii și adolescenți rata infectării celulelor este de zece ori peste cea a bătrânilor, iar manifestările sunt invers proporționale cu această rată? Cum e posibil?!

Brunner răsuflă lung înainte de a răspunde:

— Nu știm. Avem doar teorii, niciuna confirmată. Să revenim la ce ne doare, OK?

Discuția intră într-un teritoriu foarte specializat pentru următoarea jumătate de oră, spre disperarea lui Ragy care nu pricepea mai nimic. Voia să își scoată telefonul, să verifice niște cotații la bursă, pe care le urmărea de ceva vreme; ca urmare, se scuză, pretinzând că se duce la baie și ieși din cameră. Reveni cinci minute mai târziu și, în timp ce se așeza la loc, îl auzi pe Brunner concluzionând:

— Suntem înapoi în punctul de unde am plecat. Trebuie cumva să rezolvăm decalajul între momentul inițial al infecției și cea de-a doua sau a treia generație de celule.

— Scuze, am fost puțin afară și poate mi-a scăpat ceva, dar aș vrea să fac o observație, dacă mi se permite.

Ceilalți se întoarseră spre el, destul de surprinși. Singurul care zâmbea era Brunner.

— Mi-a venit o idee, legată de ceea ce se vorbea mai devreme. Anume, că la Covid-19 penetrarea în celulele organismelor tinere este mult mai mare decât la vârstnici. S-ar putea, de exemplu, ca răspunsul organismului să fie invers proporțional cu numărul de celule infectate? Și atunci, pentru a reduce acest

răspuns, ca să poată trece dincolo de punctul critic, infecția inițială să fie masivă? Știu că pare contraintuitiv, dar așa gândesc eu, poate greșesc...

Brunner își țuguie buzele, arătând o concentrare mentală intensă.

— E o teorie care poate fi verificată, dar problema este cum facem acea infectare masivă inițială? E un timp necesar între momentul administrării dozei, până când virusul se propagă și se multiplică. E cu dus și întors.

— Nu se poate face o formă latentă a virusului? Să se propage lent și când s-a atins masa critică, să se activeze simultan? își completă Ragy ideea.

— Dezvoltă.

— Virusurile *ransomware*, spre exemplu. Mă refer la virusurile de calculator, pentru că la asta mă pricep. Contracararea lor este o procedură relativ simplă și hackerii care le folosesc știu că dacă virusul este detectat, devirusarea calculatoarelor sau actualizarea bazelor de date ale programelor antivirus le blochează intențiile criminale cu mare eficiență. Ca urmare, se practică infectarea latentă a cât mai multe calculatoare, care poate trece nedetectată, pentru că nimeni nu știe că fișierul X sau computerul Y este infectat și, la un moment prestabilit – de exemplu, la o anumită dată și oră –, virusul se activează pe toate computerele unde se găsește. Nu s-ar putea face așa ceva și cu un virus biologic?

Oarecum amuzați, ceilalți chicotiră.

— Cum poți semnala unui virus ce oră este? se auzi o voce.

Ragy se simți jenat, dar Brunner interveni prompt.

— Vă rog, vă rog... Și făcu cu mâinile un gest de calmare, având palmele deschise și orientate în jos. În primul rând, respectați-l pe Ragy. Intervenția lui este exact ce dorim de la el – anume, o idee din afara cutiei noastre. Apoi, întorcându-se spre Ragy: Foarte interesantă ideea, din punctul meu de vedere. Multiplicare latentă și activare la semnal. Ce semnal am putea folosi pentru un virus? adresă el o întrebare grupului.

— Temperatura? Dacă atinge, să zicem, 38,5° C, să se activeze?

— Temperatura este o idee bună, dar mai curând aș merge pe o temperatură scăzută. Temperatura ridicată poate inactiva virusul.

— Aici am o observație, interveni Ragy din nou. Un semnal recepționat de organismul țintă este modulat diferit, iar reacția nu e aceeași. Oamenii nu sunt computere, să răspundă identic. Virusul este însă același, indiferent de subiect. Ar trebui un semnal adresat direct virusului. Ca un comutator.

— Aha! De exemplu, o substanță chimică administrată pacientului, neutră pentru organismul uman, dar care activează virusul! spuse un alt specialist.

Brunner se uită la ceas. Depășiseră o oră și jumătate de când erau în ședință și simțea nevoia să încheie. Mulțumi participanților și își strânse foile de pe masă, înainte de a elibera sala.

☆ ☆ ☆

Următoarea săptămână fu destul de anostă. Arizona e de-a dreptul dezolantă dacă te aventurezi prea mult dincolo de oraș, drept pentru care de escapade nu prea putea fi vorba. Prea mulți prieteni nu-și făcuse de când se mutase din Atlanta, așa că, pentru Brunner, munca era principala preocupare. Dar lunile de stat în laborator sau în fața monitorului începeau să își spună cuvântul și venirea primăverii era mai mult decât așteptată.

În timp ce se gândea să-și ia vreo două zile libere și să plece undeva, în natură, trebui să-și restarteze calculatorul. Era a nu știu câta oară doar azi când i se bloca în timpul rulării aplicației de vizualizare 3D a genomului viral. Ca urmare, trimise un e-mail la departamentul tehnic și plecă în pauza de prânz.

Reveni după aproape o oră și îl găsi pe Ragy butonând de zor tastatura.

— Salve! Care-i treaba?

Ragy se întoarse și-i răspunse la salut.

— Cred că îți trebuie un computer mai puternic, părerea mea. O să-ți mai facă figuri până o să ți-l înlocuim, asta e. Dar sper ca în cel mult zece zile să primești un bombardier.

Zâmbiră amândoi.

— Brainstorming-ul ăla de l-am făcut săptămâna trecută. Mi s-a părut o chestie foarte tare, chiar dacă n-am priceput decât cinci la sută. De multe ori îmi dau seama că nici nu știu ce faceți voi aici, și sunt chestii foarte mișto.

— E, proiectul ăsta e foarte... special, ca să zic așa. De avangardă. Suntem pe un teritoriu necunoscut. Nici eu nu știu exact ce facem.

Chicoti.

— Unde te uiți la Super Bowl? întrebă Ragy deodată, ca și când ar fi fost evident că urma să vadă meciul.

La naiba, abia acum realiză că în finala Campionatului de Fotbal American urmau să se înfrunte Arizona Cardinals și Atlanta Falcons. Îi ieșise cu totul din minte.

— Nimic special. O să-mi iau floricele și bere și o să-l văd acasă.

— Oh, nu. În niciun caz! Fac la mine o chindie cu niște prieteni. Friptane și bere. Trebuie neapărat să vii, doar ești din Atlanta și vrem să avem și noi pe cineva de care să facem mișto când o să luați bătaie.

— Noi? Să luăm bătaie? Poate peste o mie de ani! exclamă el plin de vervă. Vă smotocesc șoimii de vă zboară toate penele de cardinali!

—O să vedem!

Ragy plecă, promițând să-i trimită adresa.

Sâmbătă după-amiază, Brunner ajunse acasă la Ragy printre ultimii. După el mai veni un cuplu, Ethan și Meagan. El era tehnician la un observator astronomic, iar ea profesoară de liceu, vizibil însărcinată. Niște oameni foarte simpatici, cu care petrecu ceva timp de vorbă. Se pare că nici ea nu cunoștea prea multă lume, dar Ethan era în largul lui, majoritatea celor de acolo fiindu-i amici.

Fripturile erau de-acum gata. Mirosul era amețitor și-și dădu seama cât îi era de foame. Se așeză pe un șezlong la marginea piscinei și mușcă cu poftă din carne.

— Tu ești omul din A'lan'a? auzi o întrebare în spatele lui.

Se întoarse și văzu o femeie de vreo treizeci și ceva de ani, care tocmai ocolea să ajungă în câmpul lui vizual. Recunoscu accentul sudist și modul aparte de a pronunța numele orașului.

— Se pare că nu sunt singurul de pe-aici, așa-i?

— Ai dreptate! Eu m-am mutat aici cu soțul, acum doisprezece ani. I-l arătă cu un gest cu bărbia. Eu sunt Kathy. Ei, cum ți se pare Arizona?

Continuară discuția amicală despre mâncare, vreme și alte subiecte pline de substanță. Între timp, li se alătură și Meagan, graviduța de mai devreme. Cuprins de discuție, abia dacă remarcă momentul în care toată lumea dădu năvală înăuntru. Începea meciul.

Ocupă un loc lângă ușă („Așa, stai acolo, să poți să fugi dacă luați bătaie!") și luă o bere. Era amuzat de atmosferă, foarte relaxată și amicală. Din facultate nu mai avusese parte de o gașcă așa de veselă, iar asta fusese în urmă cu foarte, foarte mulți ani. Într-un alt secol, de fapt.

Ethan se așeză lângă el. Era un tip relativ înalt, bine făcut, cu o alură atletică. Sigur făcea mult sport.

— Am înțeles că ești astronom?

— Oh, nu. Sunt șeful Departamentului Tehnic al Observatorului Belina Peak. Doar mă asigur că echipamentele funcționează. Pentru mine, astronomia e doar un hobby. Dacă mă uit la cer, recunosc constelațiile, dar cam atât. Și tu, cu ce te ocupi, de fapt?

— Sunt virusolog, zâmbi Brunner. Am lucrat la CDC înainte să vin aici.

— La CDC? Wow! Deci ești un expert de vârf în domeniul tău.

— Prefer să-i las pe alții să zică asta.

— Ar trebui, într-o bună zi, să-l cunoști pe șeful meu, directorul Observatorului. E un tip foarte fain. E genul tău. Foarte inteligent, trăind în două lumi.

— Ce? Cum adică, în două lumi?

— Păi, lumea aia, de acolo (își ciocni tâmpla cu degetul arătător), foarte puțin populată – și lumea asta reală, în care ne uităm cum Cardinals tocmai marchează un touchdown!!!

Urale, îmbrățișări, sticle ciocnite.

După nenumărate reluări ale fazei, începu primul calup de reclame. Super Bowl-ul nu era doar un spectacol sportiv, ci și unul al reclamelor. Pe lângă milioanele de dolari plătite pentru un spot, practic, toate companiile își lansau reclame noi la acest eveniment, unele dintre ele extrem de spectaculoase.

După ce atmosfera se mai domoli, Brunner reluă discuția:

— Așa. Ziceai, mai devreme, de șeful tău și de cele două lumi în care trăim.

— Era o metaforă, să nu mă înțelegi greșit. Ragy mi-a spus că ești un tip foarte tare și unul dintre cei mai mari experți în virusologie din lume. Petreci mult timp destul de singur în laborator și s-a gândit să te cheme aici, să mai cunoști ceva lume, să-ți faci niște prieteni. Exact la fel e și Big K, șeful meu.

— Da, îl înțeleg. E interesant cum dincolo de un anumit punct, viețile oamenilor se aseamănă incredibil de mult. Hm. Uite, eu mă gândeam, de exemplu, la indivizi din punct de vedere biologic. Virusul nu știe că te cheamă John sau Albert, ori că ești zidar sau geniu. Pentru el, tu ești doar o țintă, un mijloc de a se reproduce. La fel și stelele la care se uită șeful tău. Ele au treaba lor, acolo sus, și nici măcar nu le pasă de noi, care suntem doar pulbere de stele trecătoare.

— Mișto zis. Apropo, de curiozitate, ce face un virusolog la o firmă ca Phoenix Genetics?

— Ethan, din păcate nu-ți pot da detalii despre munca mea. Dar ce pot să-ți spun este că proiectul la care lucrez, odată finalizat, va crea o revoluție în modul în care se face editarea genetică.

Ethan râse.

— Lasă-mă să fac o speculație. Unu și cu unu fac doi. Vreți să folosiți virusuri modificate pentru editarea genetică. Bat câmpii?

Brunner realiză cât de evident era acest lucru, dacă până și un nespecialist putea înțelege asta. Îi plăcea tipul. Decise să-i testeze limitele.

— Ce știi despre editarea genetică?

— Vezi tu, există o serie de similarități între ce faceți voi și ce face un programator, de exemplu. Voi lucrați cu un sistem de operare creat de Dumnezeu (arătă spre tavan), noi cu unul creat aici, în Silicon Valley. O celulă produce proteine, un computer scoate o foaie la imprimantă. Editarea genetică este ca și cum ai rescrie cod. Cum ai face un *patch* la un software. Greșesc?

Mai era un minut până la pauză. Falcons întoarseră scorul și în cameră se lăsă liniște. Ultimele cuvinte ale lui Ethan i se decantau lent în minte. Era interesant cum reușea el să translateze într-un limbaj simplu niște idei complexe. N-avea de unde să știe că era o tehnică deprinsă de la șeful lui, care trebuia să traducă în termeni generali concepte științifice, pentru a obține finanțarea proiectelor observatorului. Dar mult mai interesant era conceptul de *patch*. Era ceva acolo care îl zgândărise pe creier.

— Felicitări, pinguinule! Am văzut-o pe Meagan. Când trebuie să nască? E băiat sau fată? V-ați gândit cum o să-l cheme? îl întrebă unul dintre bărbați pe Ethan, turuind o rafală de întrebări.

— Pe 10 aprilie. E băiat. Și ne-am gândit la... Nicholas.

— Mișto. Încă o dată, felicitări. Te las, mă duc să mai iau o bere. Vrei și tu?

— De ce nu? O Stella, dacă mai e.

Brunner urmări cu atenție discuția și când rămase doar cu Ethan, își manifestă curiozitatea:

— De ce ți-a zis pinguin? dădu el din cap. E vreo glumă de-a voastră?

— Nu, dar așa mi-au zis după ce am venit din Antarctica. Nu mă deranjează, dacă te gândeai la asta.

— Ai fost în Antarctica? Ce-ai făcut acolo?

— Am montat un radiotelescop, printre altele. Aventura vieții mele.

— M-ai făcut curios. Cum e acolo?

— Ah, e o poveste lungă. Uite, știi ce? Vino într-un weekend la noi. Vino de vineri, îți fac turul Observatorului, poate-l cunoști și pe Big K. Mergem și la pescuit, ce zici?

— Mulțumesc de invitație. Chiar mi-ar face plăcere. Sunt un mare iubitor de natură.

— Așa rămâne, atunci. Spre început de martie, să fie vremea OK. Vorbim.

☆ ☆ ☆

Trei zile mai târziu, Ragy îi aduse computerul cel nou.

— Pun pariu că la CDC n-aveai așa ceva! exclamă el, în timp instala echipamentul.

— Ai fi surprins. La departamentul meu aveam numai „bombardiere" din astea. E drept, la Resurse Umane aveau niște abace. N-am apucat să-ți mulțumesc pentru invitație, m-am simțit foarte bine.

— Normal, ce să zici și tu? Ai fost singurul care s-a bucurat la finalul meciului. Am văzut că ți-ai făcut și niște prieteni.

— Interesant personaj, Ethan. Înțeleg că sunteți amici vechi.

— Ethan? Omule, e un tip supertare individul. El zice că-i doar un *tech*, dar n-ai idee ce chestii e în stare să facă. Ține tot Observatorul ăla la degetul mic. Și crede-mă, nu-i de colea. Gata jucăria! (Se ridică de pe scaun, invitându-l pe Brunner să ia în primire computerul cel nou.) Ia vezi de ce-i în stare.

Brunner deschise aplicația 3D GenVirMaker și începu să ruleze câteva dintre ultimele fișiere. Acestea se încărcară imediat și pe ecran apărură o serie de macromolecule care se roteau lent.

— E SF curat ce faci tu aici, pe cuvântul meu! Asta ce-i? arătă Ragy spre ecran.

Brunner avu pentru o clipă intenția să-i zică „e prea complicat", dar își aduse aminte de Ethan, care translatase cu foarte mare ușurință o idee științifică în limbaj comun și-și zise că ar trebui să facă și el asta, să poată comunica simplu cu nespecialiștii. „Ce naiba, merită să încerc!", gândi el.

— Ții minte ce ai sugerat la ședință, anume activarea la un semnal a virușilor latenți? Ideea nu e rea, nu e rea deloc, dar producerea unui astfel de semnal e un coșmar. Ca urmare, trebuie să găsesc o cale de a induce activarea virusului într-un mod care să fie foarte specific. M-am gândit la un factor chimic, cum ar fi o substanță care se înghite sau se injectează. Dar e infernal de multă muncă.

— De ce nu un factor fizic? Știu că vorbisem de temperatură, dar pot fi și altele. Radiații infraroșii cu o anumită lungime de undă, un puls electromagnetic, raze X.

— Nu prea merge. Organismele vii nu sunt susceptibile la genul acesta de semnale.

— Nu? Dar atunci de ce radiațiile ionizante sunt periculoase pentru om?

— Acolo se produce o deteriorare nestructurată a ADN-ului sub bombardamentul electromagnetic sau cu particule. N-ai cum ținti fix aici, de exemplu, spuse și arătă pe ecran.

— Dar dacă ai face o chestie mixtă? Asta, aici, e o macromoleculă ADN, da? Zona roșie pe care ai arătat-o e zona care trebuie modificată, din câte-mi dau seama. Ca orice structură 3D, ea trebuie să aibă o frecvență de rezonanță; o radiație fix pe această frecvență va distruge selectiv doar această regiune. De ce nu poți, de exemplu, să activezi virusul prin distrugerea unei secvențe anume? Iar dacă nu mă înșel, spectrele de rezonanță ale microorganismelor sunt în altă plajă de frecvențe decât la celulele umane.

— Cum?! se miră pe bună dreptate Brunner. Pe asta de unde ai scos-o?

— De la etajul trei. Știi, mie-mi place să aflu mereu chestii noi, iar în clădirea asta se lucrează la niște lucruri foarte *cool*. Cei de la trei au un proiect foarte interesant, cu utilizarea pulsațiilor electromagnetice pe frecvența de rezonanță a microorganismelor, care le bubuie, pur și simplu. Am înțeles că, de exemplu, unele bacterii au un perete care face față diferenței de presiune dintre interiorul și exteriorul bacteriei, ca la un submarin. Tu trebuie să știi mai bine chestia asta. Ei zic că o pulsație electromagnetică în frecvența de rezonanță a peretelui îl face să vibreze suficient de tare încât să crape, și bacteria moare. Adio rezistență la antibiotice. Iar cum celulele umane nu au un astfel de perete, nu sunt afectate. E ca la radio, AM și FM. Cu totul alt spectru de frecvență.

Brunner era mut de uimire. Deși era domeniul lui, habar nu avea de o astfel de teorie. Decise să afle mai multe, și asta încă repede.

☆ ☆ ☆

Trecu încă aproape o lună de muncă asiduă. Noua direcție pe care o luase cercetarea îl absorbise complet. Ziua devenea noapte, noaptea devenea zi și datele se acumulau cu repeziciune. Se simțea ultraenergizat de ceea ce întrezărea la capătul proiectului. Nu mai avusese parte de o asemenea vervă creatoare de peste douăzeci de ani. Numai că spiritul nu se potrivea cu trupul. Mâncatul pe apucate, somnul prea puțin și faptul că stătea mai tot timpul pe scaun, în fața computerului, nu putea rămâne fără consecințe. Într-o bună zi, clacă, pur și simplu. Cât parcurse dimineața drumul din pat până la bucătărie, ameți. Se așeză pe scaun câteva clipe, apoi porni mașina de cafea și se așeză iar. Adormi cu capul pe masă. Se trezi trei ore mai târziu, cu o durere infernală de ceafă din cauza poziției nefirești în care dormise. Se panică în primul moment, dându-și seama că nu putea ajunge la laborator înainte de prânz. Se răzgândi, totuși, să se mai ducă la lucru. Realiză că oricum n-avea

rost, era incapabil să mai gândească limpede. Sună la birou, să anunțe că își ia liber pentru tot restul zilei, iar dacă nu se simțea în formă, probabil urma să stea acasă și a doua zi.

Neavând nimic altceva mai bun de făcut, decise să recupereze din maldărul de reviste, care se formase pe noptieră; deși mai apuca din când în când să mai citească unul-două articole, ritmul acumulării era mai mare decât reușea el să parcurgă înainte de a adormi.

Drept urmare, înarmat cu o cană mare de cafea, se așeză pe balansoarul de pe terasă și începu să citească în diagonală. După vreo câteva articole, unul îi atrase atenția. Deși revista era de popularizare științifică, articolul respectiv era despre o curiozitate medicală. Era bine articulat, iar autorul știa să scrie coerent, documentat. Curios dacă era doar un bluf sau era vorba despre ceva real, intră în casă (oricum i se făcuse un pic rece și voia să-și ia un pulover) și căută pe net mai multe detalii.

Într-adevăr, publicațiile de specialitate acoperiseră subiectul cu destul de multă generozitate, dar pentru că cele 6 cazuri avuseseră loc în afara Statelor Unite, ecourile în publicațiile americane fuseseră foarte slabe. În schimb, *The Journal of Chinese Medicine* acoperise subiectul copiilor nou-născuți cu organe „în plus". Deși copii cu patru rinichi mai existaseră și înainte, acum era vorba despre copii născuți în ultimul an, la care se descoperise prezența unui organ „nou". La început, medicii crezuseră că e vorba de o a doua splină, observabilă la examenul ecografic din timpul sarcinii. Numai că poziția, densitatea ultrasonografică și forma nu arătau deloc a splină. Mai mult, la doi dintre acești copii, organul respectiv era pe partea dreaptă, neputând fi vorba, deci, de splină. Crezându-se că e o tumoră, în acele cazuri s-a procedat la extirparea respectivului organ, odată ce vârsta copilului a permis. Spre marea surpriză a medicilor, organul respectiv nu semăna cu nicio formațiune cunoscută, arătând aidoma unei pipote, dar nefiind asociat tractului digestiv. Câteva clicuri mai târziu, Brunner mai făcu o descoperire – patru cazuri avuseseră loc în Wuhan, China, iar două

în Incheon, Coreea de Sud. Două dintre orașele-focar primare ale pandemiei cu Coronavirusul din 2020-2021.

Străfulgerat de o idee, accesă www.italjmed.org, situl web al *Italian Journal of Medicine*. Nu-i luă foarte mult să descopere ceea ce intuise: cazul unei fetițe născută cu aproape un an în urmă, căreia chirurgii îi extirpaseră „o tumoră benignă de 2x3 cm, în greutate de 48 g, formată preponderent din țesut muscular, localizată retroperitoneal".

Înghițind încet o gură mare de cafea cu lapte, Brunner conștientiză că acești copii nu putuseră fi infectați cu coronavirusul, fiind însă concepuți la scurt timp după debutul pandemiei de Covid-19. Dacă era o relație de cauzalitate între aceste cazuri și infecția virală, elementul de legătură trebuia să fie părinții acestor copii.

O altă idee năstrușnică îi veni în minte și căută pe net anatomia liliecilor. Așa cum se așteptase, de altfel, nu găsi niciun „organ" care să corespundă descrierii. Nici la șerpi nu putu să descopere un astfel de „organ". Ca urmare, se văzu nevoit să abandoneze teoria conform căreia coronavirusul adusese în bagajul genetic uman secvențe de ADN de la animalele de la care se presupunea că provenise. Și totuși, ceva trebuia să fie acolo. Era prima oară că regreta că plecase de la CDC. Dacă ar fi lucrat încă acolo, ar fi avut acces la cu totul alte resurse de informație.

A doua zi reveni la laborator, dar gândurile îi erau împrăștiate. Rezultatele mai multor experiențe se lăsau așteptate, așa că decise să mai facă o vizită la etajul trei, unde descoperise o serie de proiecte fascinante.

Mai fascinantă decât ele i se părea însă Tamara, o rusoaică foarte atrăgătoare și extrem de inteligentă, care era dornică să-i împărtășească cercetările ei. Era însă măritată și relația lor era strict platonică.

— Ce vânt te-aduce în laboratorul meu, voinice de pe alt etaj? făcu ea, văzându-l cum intră pe ușă.

— Liftul, lumina ochilor mei! răspunse el, conform ritualului. Râseră amândoi și el se așeză chiar lângă ea, aproape atin-

gând-o. Nu-mi stă deloc mintea la virusuri azi. Am nevoie de o pauză, cred.

— Ia-ți niște zile libere.

— Iau foarte serios asta în calcul. Ce faci aici? Asta ce-i? arătă el pe ecranul calculatorului ei.

— A, un proiect foarte special. Era foarte exotică atunci când scăpa uneori câte un cuvânt cu un puternic accent slav. Nu știu, însă, dacă s-ar putea să te intereseze, așa că mai bine să vorbim despre vreme, îl tachină ea.

— Tot ce e legat de tine mă interesează, ți-am mai spus-o! zâmbi el.

— Bine, dragule. Uite, aici – chestia asta, vezi? Se apropie de ea ca pentru a vedea mai de aproape ecranul și-i simți părul blond atingându-i fața. Putea să-i miroasă aroma florală a șamponului de la dușul de dimineață.

— Da, simt. Aaaa, văd. Ce e?

Ea zâmbi complice și-i răspunse în șoaptă, susurându-i în ureche:

— O himeră. Geneza de organe interspecii. Coborând și mai mult vocea, abia putând-o auzi și forțându-l să se apropie și mai mult de ea: Dar numai dacă există o similitudine genetică mare între două specii, bineînțeles.

— Ce vrei să spui cu asta? întrebă el, tot în șoaptă.

— Dacă reușim, am putea să creștem o inimă sau un rinichi uman pe un cimpanzeu. Apoi, revenind la un ton normal: Trebuie să modificăm ADN-ul produsului de concepție, dar fertilizare *in vitro* la maimuțe încă nu face nimeni. Ca urmare, ne-am gândit la rescrierea ADN-ului din celulele reproducătoare. Însă mai e mult până departe. Trebuie să inoculăm ADN-ul modificat încă în timpul sarcinii, așa încât puiul să se nască cu ADN hibrid. Iar dacă ai nevoie de o inimă, să zicem, până se poate recolta trec 1-2 ani, iar de multe ori pacienții care necesită transplant nu au atât de mult timp la dispoziție. Ca să nu mai vorbim de costuri. Trebuie niște buzunare foarte adânci. Și desigur, mai există o serie de aspecte etice, legale sau religioase.

Brunner ascultă în tăcere.

— Spune-mi, cu experimentul celălalt, cu pulsațiile electromagnetice pentru distrugerea bacteriilor, ați mai făcut ceva?

— Da, știu că băieții ăia de acolo (arătă spre celălalt capăt al laboratorului) au reușit să confirme teoria pe destul de multe microorganisme, iar acum caută să identifice, pentru germenii cei mai des întâlniți, frecvența specifică de rezonanță. Apoi, mimând-o pe Marilyn Monroe, își țuguie buzele și spuse pe un ton de copil răsfățat: Dar mie nu-mi spun mare lucru. Mă tratează ca pe o blondă. Râse singură de gluma făcută. Du-te și vorbește cu ei, hai, părăsește-mă și tu.

Mai stătu puțin, dar era evident că avea și ea destul de lucru, așa că se duse să-i salute pe colegii Tamarei.

Cei doi specialiști discutau aprins în apropierea ferestrei. Deși îl văzuseră venind, nu se opriră din conversație, ba chiar lăsau impresia că dezbaterea căpăta tonuri și mai puternice.

— N-are cum, crede-mă. Nu dau doi bani pe analiza asta. Trebuie să fie o eroare la mijloc!

— Am refăcut experimentul de două ori. Același rezultat.

— Dacă ai făcut fix aceiași pași, înseamnă că ai făcut aceeași eroare, e la mintea cocoșului.

—Te rog frumos, uită-te și tu pe protocol și zi-mi unde e eroarea. Nu zic că n-ai dreptate, dar arată-mi unde am greșit.

Brunner se apropie, privindu-i amuzat.

— Trăiesc cu impresia că nu e vorba de o rețetă de *tamale* care nu a ieșit chiar ca la restaurant.

— Brunner, ce mai faci? îl salută Ronald, cel mai înalt dintre cei doi.

— Uite, eram în trecere și am zis să văd care mai e treaba pe la voi. Dacă am picat într-un moment nepotrivit, nicio problemă, trec într-o altă zi.

— Nu, nicio grijă. Uite, tu ești virusolog, da? Poate ne dai o mână de ajutor.

— Cu mare plăcere. Despre ce e vorba?

Se întoarseră amândoi cu fețele spre el.

— Tu știi experimentul nostru cu pulsațiile electromagnetice pe frecvența de rezonanță a peretelui bacterian, ții minte, că ți-am povestit. Acum încercăm să vedem dacă e posibil același lucru și pe alte microorganisme. De exemplu, paraziți. Sau virusuri.

— Bine, dar virusurile nu au un perete ca o bacterie, iar în interiorul virusului, presiunea osmotică nu e suficient de mare încât să-l facă să explodeze dacă i se fracturează anvelopa.

Aici, Brunner era pe teren propriu.

— Exact. Ca urmare ne-am gândit să încercăm o altă abordare. Să-i distrugem nucleul. Practic, dacă i-am dezintegra nucleul, virusul ar muri *de facto*, interveni celălalt specialist, Kevin.

Brunner deja evalua teoria.

— Aici e mai complicat, pentru că nu pot să-mi dau seama dacă spectrul de frecvențe e suficient de diferit încât să nu afecteze ADN-ul celulei gazdă.

— Problema nu-i acolo. Problema e că dacă-l dezintegrăm, moleculele de ADN viral se pot recombina cu ADN-ul celulei gazdă în mod impredictibil, continuă Kevin ideea.

— Și care era motivul pentru care vă certați mai devreme? fu curios Brunner.

— Eu zic că e imposibil ca acest lucru să se producă, pentru că ADN-ul celulei gazdă e protejat de membrana nucleului. Nu e posibil ca un fragment suficient de mare dintr-o macromoleculă cum e ADN-ul să treacă ca prin brânză în nucleu și să se combine bine-mersi. N-are cum.

Ronald își susținea punctul de vedere cu argumente de bun simț.

— Și eu sunt de acord cu asta, dar testele pe care le-am făcut arată contrariul. Există un ADN mutant, care include o secvență suficient de mare din ADN-ul viral. Cum este posibil, asta nu mai pot să spun. Dar nu pot nega evidența. Uite-aici, aruncă și tu un ochi și zi-mi ce părere ai.

Brunner avu nevoie de aproape două ore să parcurgă părțile cheie din documentație. Era un volum enorm de informație

cu care nu era foarte familiarizat, iar cei doi lucrau la acest proiect de mai bine de trei ani. Încet, încet, căpătă suficientă înțelegere pentru a aprofunda dilema și-și dădu seama, spre marea lui surpriză, că amândoi aveau dreptate. Ambele argumente erau valide și din acest motiv tot ceea ce credea că era bătut în cuie începea să scârțâie. Implicațiile erau majore, putând să zdruncine din temelii convingerile comunității științifice. Dar, mai mult, întrezărea și o posibilă soluție la problema lui. El încercase să mențină viabil virusul după inoculare, ceea ce determina organismul gazdei să lupte să-l anihileze. Se gândi la adoptarea unei soluții „sinucigașe" cu virusul modificat. Rămânea dificultatea traversării membranei nucleului.

— Ronald, poți, te rog, să mă ajuți cu o idee? Ar fi, teoretic, posibil să existe o pulsație electromagnetică specifică pentru membrana nucleului unei celule eucariote? Ce crezi?

— Nu mi-am pus niciodată problema. Probabil că da. La ce te gândești?

— La o abordare în mai mulți pași. Primul, editarea genetică pentru a crea gena de care e nevoie. Hai să zicem că vrem să corectăm un deficit hormonal și vrem să suplimentăm numărul de celule care produc respectivul hormon. Al doilea pas, grefăm această genă pe un vector, care este, în cazul nostru, un virus modificat, fără potențial patogen. Al treilea pas, activarea virusului *simultan* cu supunerea organului țintă la acea frecvență, facilitând penetrarea în nucleu și rescrierea ADN-ului celulei gazdă, dar limitat.

— E complicat rău. Prea multe variabile. Și nu știu dacă ar avea sens, ca terapie, pentru că aici vorbim de niște costuri exorbitante per pacient.

— Lasă asta. Dacă devine o procedură viabilă, prin scalare costurile se prăbușesc. Hai să vedem dacă e posibil. Poți face o simulare teoretică?

— De putut, se poate orice. Stai să vorbesc cu șeful, să-și dea acordul pentru un proiect comun pe tema asta. S-ar putea să te muți la etajul trei pentru o vreme. Nu că ți-ar părea rău.

Zâmbi complice și-i făcu cu ochiul.

☆ ☆ ☆

Brunner decise, în cele din urmă, să-și ia liber joi și vineri, în săptămâna următoare. Ragy îi spusese că se duce la munte, la pescuit, și-i sugerase să-l însoțească. Mai veneau câțiva prieteni, pe care-i cunoscuse la el acasă, cu ocazia Super Bowl. Își aduse aminte de tânărul de la Observator (parcă Ethan?) și-l rugă pe Ragy să-l pună în contact. Chiar i se părea o idee interesantă să viziteze Observatorul, dacă invitația rămăsese valabilă.

A doua zi, verificându-și emailul personal, remarcă cu multă plăcere confirmarea lui Ethan, care-l aștepta la Observator joi, după ora două.

☆ ☆ ☆

Fu oarecum surprins, luni dimineață, să-l vadă intrând în laboratorul lui pe dl. Hofmann, unul dintre vicepreședinți și șeful proiectelor de cercetare.

— Cărui fapt îi datorez această vizită? întrebă Brunner, după formalitățile uzuale.

Hofmann era un tip finuț, cerebral, foarte ponderat și manierat în relația cu subalternii, dar păstrând mereu distanța suficient încât să nu se implice emoțional în luarea deciziilor cu privire la proiectul X sau angajatul Y.

Căutându-și cu atenție cuvintele, îi explică lui Brunner pe îndelete situația, așa cum o vedea el. În aceeași perioadă de timp, se derulau trei proiecte de cercetare, care aveau un grad relativ mare de suprapunere. Niciunul însă nu era foarte aproape de o descoperire majoră, și pentru că erau totuși o companie privată, care trebuia să producă bani, era imperios necesar ca până la sfârșitul anului să aibă pe masă un rezultat palpabil. Sigur, era interesant din punct de vedere intelectual

să se exploreze acidul dezoxiribonucleic sau virionii, dar asta nu aducea pâine pe masă. O metodă care să permită editarea genetică extinsă era, însă, ceva mult mai palpabil și dezirabil. Ca urmare, s-a decis ca cele trei proiecte să fuzioneze, având ca obiectiv, pe termen scurt, finalizarea metodei de editare genetică mediată viral (VIFAGEN = *Viral Facilitated Genetic Enhancement*), și dorea ca Brunner să fie coordonatorul acestui grup de lucru, dacă era de acord.

Mai mult, în acest rol urma să primească o creștere semnificativă a salariului și un număr de acțiuni, odată ce compania avea să fie listată la bursă.

— M-ai avut la „bună ziua"! răspunse el, după ce Hofmann termină.

Deși existau o serie de experimente în derulare, pe care dorea să le finalizeze în următoarele zile, Brunner decise să le amâne pentru o dată ulterioară. Acum, altele erau prioritățile.

— Înțeleg că ți-ai planificat o mică vacanță, așa-i?

— Da, dar nu e nicio problemă, pot să anulez.

— Nu, din contră. Vreau neapărat să ți-o iei. Nu se știe când o să mai ai timp, de luni încolo, replică Hofmann.

Surâse misterios și părăsi laboratorul.

După-amiază, Brunner organiză o întâlnire cu toți cei implicați. Voia să le ia pulsul și să-și facă o idee mai exactă despre stadiul în care se aflau proiectele lor.

Seara îl prinse tot la muncă. Era singur acum, mai confuz ca niciodată. Reacțiile celorlalți fuseseră amestecate, în mod evident fiecare ținea la proiectul lui și, de ce nu?, unora le era teamă că n-o să mai fie nevoie de ei. Brunner nu era în măsură să dea asigurări că nimeni nu va fi pus pe liber, așa că singura idee care-i venise era să le spună că acest lucru nu fusese niciodată discutat, și că proiectele la care nu se va mai lucra nu vor fi abandonate, ci reluate unul câte unul, odată ce VIFAGEN avea să fie finalizată.

Dar dincolo de aspectele manageriale, altceva îl zgândărea. Anume, faptul că se afla în fața unui proiect în care erau foarte

multe necunoscute și trebuia să se bazeze pe oameni cu care nu mai colaborase până atunci, care să facă lucruri despre care el, personal, știa prea puține. Ronald fusese de mare ajutor, reușind să pună pe flipchart componentele cheie ale VIFAGEN, așa cum apăreau din rapoartele de activitate ale fiecărui grup. În final, trebuiau să definitiveze secvențele genetice care să permită geneza unui organ nou la cimpanzei, compatibil cu specia umană, utilizând un virus modificat care să rescrie ADN-ul embrionului. Cum era foarte dificilă intervenția pe embrion și apoi implantarea acestuia la o femelă cimpanzeu, soluția cea mai potrivită era inocularea femelelor cu virusul latent, și care să fie activat odată ce femela rămânea gravidă. Pentru activare urma să se folosească fie o metodă directă, aplicată direct virusului, fie una indirectă, care să suspende mecanismul de apărare al gazdei, lăsând astfel teren liber virusului modificat.

Miercuri dimineață urma să se întâlnească cu Roland și Tamara, pentru a puncta etapele acestui plan, iar de luni încolo, *Toate Pânzele Sus.* Plecă acasă târziu, mult timp după restul lumii. Își luă de pe drum un hamburger dublu, pe care-l mâncă înainte de culcare.

Se trezi la un moment dat, în timpul nopții, și nu mai putu să adoarmă la loc. Era deja 4:30 și era mai treaz ca niciodată. Visase ceva, dar nu-și putea aduce aminte ce anume. Se duse la bucătărie să-și facă o cafea, iar apoi se așeză la calculator, să lucreze.

☆ ☆ ☆

Primele raze de lumină se iviră deasupra orizontului; America trecuse la ora de vară și acum răsăritul semnala că e timpul să plece. Își luă cafeaua cu el în mașină și pe drum avu răgazul să digere ceea ce citise în ultimele ore. Deschise fereastra, puse radioul pe un post care transmitea muzică rock și dădu muzica tare, gonind spre soarele roșu. Se simțea ca la 20 de ani. Lumea era a lui și nimic nu părea să-i stea împotrivă. Acum avea sen-

zația unui nou început. *Un nou început! Da, asta era! Asta era ceea ce visase și nu-și putuse aminti. Ce anume era acel nou început? Ce era, ce era?... ADN. Un nou ADN. Rescrierea „pe curat" a genelor deficitare. Telomeri. Secvențele ADN de la „cap de rând", care semnalează momentul începerii diviziunii celulare. Telomerii se consumă la fiecare ciclu, iar când rămâne fără telomeri, celula moare. Omul moare. Telomerii arată vârsta individului. Tinerii au mai mulți telomeri decât vârstnicii. O secvență ADN* patch *care să regenereze telomerii, ca un hacker care rescrie codul unui joc video pentru a avea viață nelimitată. Jocul nu se termină niciodată. Nemurire. Nemurire!*

Simțea că era aproape de o mare revelație, dar ceva încă lipsea. Odată ajuns la laborator, se îndreptă direct spre biroul lui Roland. Acesta încă nu venise, dar cu o zi în urmă îi arătase un dosar unde avea scoase la imprimantă o serie de date despre proiectul lui cu pulsațiile electromagnetice. Era acolo o informație care i se păruse oarecum nesemnificativă la momentul respectiv, dar acum o vedea într-o altă lumină. Găsi dosarul fără prea mare efort. Avu un sentiment ciudat, de violare a intimității cuiva și se întrebă dacă nu cumva încălca vreo normă. Lăsă etica la o parte, luă dosarul și se duse în biroul lui să-l studieze.

Dincolo de limbajul științific arid, grafice și datele din tabele, ceea ce avea semnificație pentru el era faptul că în două experimente diferite, ADN-ul celulei țintă suferise mutații ca urmare a expunerii la pulsațiile respective. Nimic nemaiauzit, doar se știa că radiațiile produc mutații, acestea fiind, de cele mai multe ori incompatibile, cu viața. Numai că aici era vorba de o mutație care avea potențial *evolutiv*, bacteria respectivă căpătând noi valențe, noi funcții, cum ar fi rezistența crescută la lipsa oxigenului sau capacitatea de a supraviețui la temperaturi mult mai mari decât cele obișnuite. Superbacterii, altfel spus. Ceea ce presupunea Roland era că identificarea unui set de frecvențe, suprapuse, ar putea modifica ADN-ul. Ar fi fost mult de lucru la identificarea exactă a setului de frecvențe și oricum această direcție de cercetare urma să fie pusă în aștep-

tare. Se gândi că pentru virusuri ar fi fost ceva mai simplu, acestea având un ADN sau, după caz, ARN mult mai mic, de numai câteva zeci de kilobaze.

Evrika! Modificarea indirectă a genei țintă prin rescrierea parțială a ADN-ului, mediată de un virus latent modificat, și care poate fi activat printr-o pulsație electromagnetică! Minunat! Avea acum clar în minte toți pașii pe care îi aveau de făcut. Abia aștepta să vină Roland și Kevin, să discute cu ei.

— Ce matinal ești! Nu mă așteptam să te găsesc aici așa devreme! îl abordă Tamara, în loc de „bună dimineața", apărând pe neașteptate în spatele lui.

— Am mult de lucru și trebuie să vorbesc cu Roland.

— Aaah, și pe mine nu mă bagi în seamă deloc? Ce fac eu nu contează? se răsfăță ea.

— Oh, draga mea, contează, bineînțeles. Abia aștept să-mi arăți.

— Bine, vino încoace, îl apucă ea de cot și se îndreptară spre calculatorul ei. Uite ce-am făcut în ultimele zile. Va trebui să arhivez totul în săptămâna următoare, pentru că înțeleg că prioritatea este acum rescrierea genelor deficitare, nu inducerea creșterii de organe noi la o altă specie.

Așteptă până ce calculatorul prinse viață, introduse parola și deschise un fișier cu o imagine 3D care se rotea.

— Uite aici. Asta mi-aș fi dorit să am timp să duc la bun sfârșit. Mi-am dat seama că există și o altă metodă de a obține un rinichi compatibil uman. Nu-i schimbi maimuței rinichiul ei, să fie cu aceeași amprentă genetică cu a primitorului, ci îi crești, pur și simplu, un alt set de rinichi, pe care-i recoltezi atunci când e nevoie de ei. Xeno-rinichi. Maimuța supraviețuiește cu rinichii ei originali, cei de la Mama Natură, și asociațiile pentru protecția animalelor nu mai au nimic de comentat. Cu o xeno-inimă ar putea fi mai greu, pentru că cimpanzeul e mult mai mic de statură decât omul și inima ar fi prea mică. Dar ar merge pentru inimi de copii. Îți dai seama? Am putea face transplant cardiac la copii. E foarte rar, pentru

că există foarte puțini donatori. Dar uneori e nevoie, și nu prea sunt soluții.

Brunner își dădu seama din tonul vocii ei cât de mult ținea la acest proiect și-i păru rău că trebuia să-l oprească, deocamdată. O cuprinse tandru de umeri și ea își lăsă moale capul pe umărul lui, oftând ușor. N-avea de unde să știe că Tamara pierduse primul ei copil datorită unei boli de inimă, în urmă cu mai mulți ani.

☆ ☆ ☆

Liber, în cele din urmă! Își dorea să poată lăsa în spate toate preocupările legate de schimbările care aveau loc și de proiectul VIFAGEN. Și-ar fi dorit să o aibă lângă el pe Tamara, să se bucure de prezența ei.

Drumul până la Observatorul Radioastronomic Belina Peak dură doar aproape o oră și jumătate; ajunse suficient de devreme încât să se oprească în oraș, la Meehan's, ca să mănânce ceva. Nu era un foarte mare fan al hamburgerilor, dar descoperi cu mare surpriză unul dintre cele mai bune pe care le consumase vreodată.

Ajunse la Observator puțin înainte de ora două. Deși se așteptase să vadă ceva pază la intrarea în Complex, constată cu surprindere că nu-l întrebă nimeni de sănătate până când se poziționă în fața ușii principale. Sună la interfon, spuse cine este și că are o întâlnire cu Ethan. Acesta apăru zâmbitor, după nici două minute, și-l invită înăuntru.

Nimic din ceea ce văzu nu-l dădu pe spate. Birouri în spatele unor uși, computere la care lucrau oameni, și pe pereți afișe uriașe cu imagini din spațiul cosmic. Se gândi amuzat că și la CDC aveau pe pereți afișe cu bacterii și virusuri.

— Cea mai mare parte din timp o petrecem analizând date. Înregistrarea lor se face automat. Munca nu e neapărat spectaculoasă, dar rezultatele sunt. Așa zice Big K, șeful Observatorului.

Ieșiră în „grădina cu antene", unde fu impresionat, într-adevăr. Sute de mici unități interconectate, acoperind câteva hectare cu o rețea de cabluri. Ethan îi explică, amabil, cum funcționează o rețea de radioastronomie. Ce i se păru cel mai interesant fu conceptul de radiotelescop virtual, mai precis, modul în care un număr de observatoare aflate în locuri diferite puteau urmări aceleași stele și, în pofida diferențelor de mii de kilometri între ele, să lucreze ca un tot unitar, ca un megatelescop.

— De-asta am fost în Antarctica acum doi ani, încheie Ethan turul Complexului. Am instalat la Polul Sud unul din aceste radiotelescoape. Acum, încă analizăm datele.

În timp ce se întorceau în clădire, discutară despre programul zilei următoare. Urmau să plece la prima oră, așa încât să ajungă în rezervația forestieră suficient de devreme pentru a prinde toată ziua la pescuit de păstrăvi curcubeu.

— Hai să te prezint lui Big K. I-am spus despre tine și a zis că i-ar face plăcere să te cunoască.

Ethan îl conduse la capătul culoarului, unde avea biroul directorul general. Ceea ce Ethan nu spusese niciunuia dintre ei era faptul că asemănarea lor era izbitoare, parcă erau frați. Era o surpriză pe care o pusese la cale încă de când îl cunoscuse pe Brunner, la petrecerea lui Ragy. Meagan chiar spusese atunci, într-o doară, că i-ar fi făcut plăcere să fie de față când Big K și Brunner s-ar fi întâlnit.

— Ce idee mișto! aprobase el. O să-l invit pe la Observator cândva.

Cei doi își strânseră cordial mâinile, iar Big K îl invită să ia loc. Discuția evoluă amabil, aproape banal. Era, totuși, evident că cei doi bărbați se simțeau bine împreună. Big K era curios în legătură cu activitatea lui Brunner, care menționă doar pasager proiectul VIFAGEN.

La rândul lui, Big K îi descrise lui Bunner modul în care „ascultă vocea stelelor" și complexitatea sincronizării cu alte centre. Ca doi oameni de știință respectabili, descoperiră că astrono-

mia și virusologia au nenumărate puncte comune, de la faptul că ambele domenii lucrează cu corpuri invizibile cu ochiul liber, până la ideea că proiectele de anvergură sunt, de regulă, multicentrice (și unul și altul coordonaseră în cariera lor astfel de proiecte).

— Dar cum arată un astfel de proiect, de exemplu? Dacă nu e vreun secret, ai putea să-mi arăți și mie ceva la care lucrați?

— Da, bineînțeles, se arătă de acord Big K. MANTRA – vezi, și noi avem acronime pompoase. Am folosit patru telescoape, între care și cel de la Polul Sud, montat de colegul meu aici de față, care nu știa ce-l așteaptă acolo.

Chicoti, privind complice spre Ethan, apoi continuă:

— Scopul original al proiectului era să obținem date care să susțină demonstrația unei teorii complexe, a universului multidimensional. Ceea ce am colectat, însă, ne-a dus într-o altă direcție și acum suntem în faza în care colectăm un alt set de date.

Se întinse spre partea cealaltă a biroului și extrase un dosar vișiniu.

— Uite. Am descoperit o radiație cu o configurație complexă, ca două sau poate chiar trei unde suprapuse, care vine din Cosmos. Nu-i putem identifica sursa și nu e ceva ce s-a mai întâlnit până acum.

Spunând asta, deschise dosarul, răsfoi câteva pagini până găsi ceea ce căuta, și apoi răsuci spre Brunner foaia respectivă.

— Are frumusețea ei. Dacă aș avea spirit artistic, aș putea s-o transform în artă abstractă. Probabil că aș face mai mulți bani decât aici.

Râse zgomotos, lucru necaracteristic pentru el, gândi Ethan.

Brunner nu râse însă deloc. Rămăsese tăcut, privind șocat imaginea din fața lui. Se uita la reprezentarea grafică a unei unde complexe cu mici, foarte mici diferențe față de pulsațiile de rezonanță identificate de Roland pentru modificarea ADN-ului viral.

— Aș putea, te rog, să primesc o copie a acestui grafic? Mi se pare foarte interesant.

Big K îl privi amuzat.

— Chiar vrei? Sigur. Nu e parte din niciun proiect top secret. Dar la ce crezi că ți-ar putea folosi?

Brunner ezită. Știa că n-ar fi fost diplomatic să dea un răspuns evaziv, nici nu voia să-l mintă pe Big K, dar, în același timp, nu voia să dezvăluie ceva din cercetările sale.

— O să fiu sincer. Avem și noi un proiect, care însă e secret, și care analizează efectul pulsațiilor electromagnetice asupra microorganismelor. Mai mult nu-ți pot spune. Forma asta de undă este *izbitor de asemănătoare* cu ceva la care lucrează unul din colaboratorii mei. Vreau să-ți arăt.

Se uită la ceas – era aproape ora patru. Ceru permisiunea să dea un telefon scurt și-l sună pe Roland. Un minut mai târziu, un bip discret anunță sosirea unui e-mail. Îl deschise și văzu imaginea fotografiată de Roland.

— Uite ce-ți spuneam! zise, arătându-i-o lui Big K, care fu la rândul său extrem de surprins.

— Ce coincidență extraordinară! exclamă el.

Ca într-o transă, Ethan murmură:

— Nu există coincidențe în branșa mea.

Cei doi se întoarseră spre el, privindu-l întrebători.

— Nick. Nick Hudson mi-a zis asta. Mi-a venit în minte, auzind cuvântul coincidență.

— Cine e acest Nick, dacă nu te superi? vru să afle Brunner.

— Un agent federal de la NGA.

— Ai prieteni interesanți, replică Brunner.

— Care descoperă lucruri și mai interesante, continuă Big K, aruncându-i lui Ethan o privire severă, invitându-l să-și țină gura despre partea secretă a misiunii lui la Polul Sud. Despre asta de-aici e, însă, o pură coincidență. Ce legătură să fie între un semnal din spațiu și un virus?

Discuția mai dură zece, poate cincisprezece minute. Brunner îl invită pe Big K să-i întoarcă vizita, la următoarea deplasare la Phoenix, și plecă spre hotel. Cum constatase că nu avea în garderobă prea multe haine potrivite pentru aventuri în aer

liber, pe drum se opri să-și ia niște pantaloni de doc cu model de camuflaj, pentru a doua zi.

Ajuns la hotel, se prăbuși pe pat. Trezitul devreme, condusul, mersul pe jos, toate își lăsaseră acum amprenta asupra lui. Ațipi imediat. Când se trezi, era deja întuneric, chiar dacă nu foarte târziu. Neavând altceva mai bun de făcut, deschise televizorul și butonă, căutând un film. Alese *Specii II*, pe care nu-l văzuse. Două ore mai târziu, după ce se termină filmul în care un astronaut se infectează cu ADN extraterestru, în timpul unei misiuni pe Marte și, la revenirea pe Pământ, caută să procreeze pentru a-și răspândi genele, Brunner înțelese imaginea de ansamblu. Copiii celor infectați cu COVID-19, cărora le crescuse un organ nou, erau, de fapt, „cimpanzeii". Nu era vorba de un coronavirus. Era un *Stellavirus* editat genetic. Iar cine-l concepuse, acolo sus, cu siguranță urma să vină pentru ziua recoltei.

Simți că i se face frig și se rostogoli pe spate, cu ochii în tavan. Niciodată nu se gândise la cer ca la ceva populat de existențe superinteligente și malefice. Sigur, nu exclusese ideea că extratereștrii ar fi putut exista pe undeva, prin imensitatea tăcută a spațiului, dar de aici și până la a face experimente genetice pe sărmanii locuitori ai planetelor înapoiate de la marginea autostrăzii galactice, era un pas mare, mare, pe care nu îndrăznise să-l facă.

Pe care nu îndrăznea nici acum. Se strâmbă și trase cearșaful de sub el, acoperindu-și picioarele. Sigur, ar fi putut să facă gălăgie, să strige în mass-media, prezentându-și descoperirea. Dar știa că inerția socială era atât de mare încât nimeni nu s-ar fi ostenit măcar să-i ceară dovezi, necum să-l ia în serios și să declanșeze luarea de măsuri. De fapt, cum să consideri serios un om de știință, care, brusc, pune placa cu „extratereștrii răi"?

Oare chiar nu putea fi făcut nimic? Se răsuci pe burtă, așa încât să nu mai vadă lumina televizorului. Se simțea obosit și ar fi băut o cafea, dar îi era lene să se ridice din pat și să meargă până la telefon, ca să comande una. Mai bine să închidă ochii

și să încerce să adoarmă, în zumzetul șters al emisiunii de divertisment. La urma-urmei, și mâine era o zi. O zi în care extratereștrii nu avuseseră (încă) timp să ajungă. Și poate că...

Închise ochii și se cufundă în apa mâloasă a somnului. După două minute, televizorul se opri singur și peste sforăitul său sonor nu se mai auzi decât vâjâitul vântului coborât dinspre Belina Peak.

Ilustrație de Cristian Păcurariu

A Doua Șansă

de Allex Truşcă

Marion se apropie de fereastra cu geam reflexiv și apăsă absentă pe micul touch-screen, lăsând să pătrundă raze anemice de lumină. Parcă tot fumul ridicat de la uzinele deschise în ultimul deceniu se îngrămădise acolo unde ar fi trebuit să fie răsăritul. În mahalaua cu blocuri construite din containere modulare în care fusese repartizată în urmă cu cinci ani, când devenise cetățean independent, încă nu se construiseră cele două turnuri de absorbție a smogului, iar mijloacele de transport în comun cu filtru Roosengaarde nu reușeau să purifice suficient aer.

Ce dracu să fac? Mai am până diseară timp să le răspund.

Își întoarse privirea cu teamă, ca atunci când era elevă a Colegiului Tehnologic Obligatoriu, copiind la teste și auzea un zgomot brusc în spatele ei. Cutia de kevlar purtând logo-ul HMT, albastru, întrerupt de un fel de scalpel chirurgical alb, livrată de o dronă-curier, trona deschisă pe masa din plastic, alături de cutia cu arome artificiale, pe care le împrăștia cu generozitate peste pasta vâscoasă, incoloră și fără niciun gust, numită pompos amestec nutritiv. Cândva, în copilărie, bunicul ei îi spusese că, în urmă cu zeci de ani, un scriitor spusese că dacă vrei ceva cu adevărat, tot universul va conspira să obții acel lucru. Și până în urmă cu două zile fusese pe deplin convinsă că își dorește să fie aleasă candidată la Miss A Doua Șansă. Își cheltuise toate economiile, urmărise reclamele celor

de la Supermedia până la epuizare, pentru a câștiga câteva credite suplimentare, chiar vânduse ceasul de colecție și brățara moștenită de la bunici. *Ce dracu să fac? O șansă în viață, atât am vrut, să scap din jegul ăsta. Și tocmai cu HMT. M-aș fi mulțumit și cu cei de la AllDroIT sau cu fanaticii de la Novyy Chelovek...*

Era prea devreme să ia o asemenea decizie. Îndreptă mâna cu brățara de identitate multirol către ecranul din perete.

„Trasmitem în direct de la Barieră, unde tocmai sunt amplasate noile instalații de rachete Kazimir 2, capabile să treacă neobservate de radarele inamice. Îl avem lângă noi pe generalul Ostopenko, împreună cu..."

Îndreptă mâna spre ecran și schimbă postul.

„Întotdeauna oamenilor li s-a părut normal să se împartă în două tabere. Dacă ne uităm de-a lungul istoriei, am avut creștini și musulmani, Antanta și Puterile Centrale, Aliații și Axa, NATO și Rusia plus China, acum suntem noi și Lumea Întâi, cine știe ce va fi peste o sută de ani. Ne place să ridicăm ziduri și să-i provocăm pe ceilalți de după ele. Ne credem superiori animalelor, însă doar o mică treaptă ne diferențiază."

Pe ecran, un omuleț chel, cu lentile groase și o barbă smotocită, se agita în spatele unui pupitru, susținându-și cu patimă afirmațiile, spre amuzamentul celorlalți invitați din platou. *Dacă n-ar fi nebunii ăștia, n-am mai avea de cine să râdem*, își spuse femeia, aruncându-și lenjeria pe podea, în timp ce se îndrepta spre duș.

Ieși de sub jetul fierbinte, se sprijini cu ambele mâini de marginile chiuvetei și se analiză în oglindă. Femeia cu șolduri late și pline de celulită, cu nas mare și borcănat, cu o față aproape acceptabilă, dacă n-ar fi pierdut decisiv bătălia cu cuperoza, un păr scurt și rar, sâni cu puțin mai mari decât ai bărbatului cu care împărțea patul de câteva ori pe lună, îi reaminti motivul pentru care se înscrisese la tombola pentru concursul de frumusețe. Nici n-o interesa prea mult să ajungă în finală, ci doar să devină o femeie îmbunătățită. I-ar fi deschis multe uși, chiar dacă și-ar fi deschis și ea picioarele aproape la fel de

des ca cele care se prostituau pentru o pastilă de tutun sau o pereche de chiloți de bumbac. Chiar nu reușea să înțeleagă apetitul bogătanilor pentru femeile înfrumusețate artificial. În emisiunile de can-can auzise că Miodrag Koslov, magnatul minelor de cobalt, avea obiceiul să întrețină relații sexuale cu femeile înfrumusețate artificial, în timp ce se uita la imagini cu ele înainte de operații. Cum spunea el, boem ca un romantic al secolului trecut, „să nu uităm că diamantul a fost doar un cărbune prelucrat în condiții extreme".

Învelită în halat, cu picioarele încă ude lipăind pe podea, se tolăni pe un fotoliu, în fața ecranului. În ciuda replicilor batjocoritoare ale celorlalți participanți la talk-show, omulețul chel se lupta cu ferocitatea unei pisici încolțite de o haită de maidanezi.

„Ascultați-mă bine. Nu râdeți, după mai mult de două mii de ani, conducătorii recurg la aceeași metodă de succes: pâine și circ. Acum ne dau gratuit acel amestec nutritiv peste care turnăm în prostie arome de friptură sau de legume proaspete, fără să fi pus în gură de ani de zile o halcă de carne. Iar toată lumea e mai preocupată de gladiatorii motocicliști și de concursul de miss. În ambele, oamenii mor pentru amuzamentul maselor."

Un semnal de alarmă, ca lumina sirenei roșii din filmele vechi de la începutul secolului XXI, i se aprinse în minte. Se uitase în fiecare vineri seara la *Turneul Cavalerilor,* unde bărbați costumați medieval se înfruntau cu lănci de turnir, la viteze de peste 100 km/h. Cele mai incitante înfruntări i se păruseră cele de cinci contra trei, pentru că organizatorii consideraseră că publicul reacționa mai bine când raportul de forțe era dezechilibrat din start. *Are dreptate cheliosul. Chiar suntem animale.* Gândul i se întoarse la obiectul indeciziei sale. Orice intervenție chirurgicală putea avea un oarece factor de risc. Desigur că accidente se mai întâmplau, oamenii mureau și în clinicile de remodelare, mureau și pe stradă, mureau și în posturile de muncă din uzină.

Se îndreptă spre cubul negru, încă sigilat, și își aruncă ochii pe cronometrul care își începuse numărătoarea în momentul în care drona îi confirmase identitatea. Apropie brățara de identitate de încuietoarea cutiei de kevlar, care se deschise cu un fâsâit sec. De pe un pliant din hârtie digitală, cu logo-ul Harpoon Medical Technologies, îi zâmbea Maya Angelidis, una din finalistele concursului de Miss din urmă cu trei ani, ajunsă prezentatoare TV și iubită de un mare mahăr din industria panourilor fotovoltaice. Trecu mâna peste chipul de zeiță greacă și în locul ei apăru imaginea unei femei șterse, cu buze inegale, cu o pereche nefericită de urechi și un nas cârn de parcă se întâlnise cu un boxer. Grasă, cu o pereche de fleici pe piept și cu atâtea puncte negre pe față ca un dalmațian. *Dacă pe asta au făcut-o divă, de ce n-aș reuși și eu? La cum arăta, nu putea prinde decât un post de simplu agent de curățenie. Dar a riscat.*

Răsturnă cutia pe masă și mai multe documente încercară să se ascundă de ea, cucerind spațiul rezervat cutiei de potențiatori de aromă, cremelor de protecție împotriva poluării și recipientului de pastile pentru purificare și regenerare a ficatului și plămânilor. Prima bucată de plastic conținea dosarul ei medical, poze cu ea goală și toate datele personale pe care instituțiile de rang I le colectau periodic. Un gust acru de fiere îi năvăli în gură când văzu cât de umilă și dizgrațioasă i se prezenta femeia din imagine. Nu putea să-i învinovățească pe cei din comisia de angajare pentru poziția pe care o încadraseră, la cum arăta. Și n-ar fi avut nicio șansă de avansare, fără măcar o liposucție sau o rinoplastie. Ce să mai viseze la o mărire de sâni sau o curățare a tenului, care i-ar fi deschis multe uși.

Al doilea dosar conținea trei simulări cu noua Marion Pavloc, după transformările chirurgicale. O frumusețe blondă, cu ten alb de porțelan și ochi de smarald, cu buze conturate cu albastru, în prima imagine. O frumusețe roșcată cu păr cârlionțat, cu câțiva pistrui artificiali și cu sânii revărsându-se dintr-un sutien cu cupe neîncăpătoare, în cea de-a doua fotografie. O

mulatră cu zâmbetul fals al unei actrițe porno, cu sfârcurile împungând o cămașă albă, transparentă, continua șirul simulărilor. Și urma, probabil datorită vreunei strategii a psihologilor HMT, o ramă în care era o oglindă. Marion cea urâtă, cea condamnată la o existență ternă, a celor care nu aveau nimic de oferit. Ochii i se îngustară, iar dezgustul îi puse un nod în piept. Se gândi să facă o pauză să-și prepare un caferol, dar proviziile erau pe sfârșite și îi datora deja o pastilă Taniei, șefa și prietena ei.

Înghiți în sec, numără până la trei și deschise ultimul dosar, lista de operații. Rinoplastie, otoplastie, lipoaspirație, abdominoplastie, mamoplastie? Riscuri minime și beneficii maxime. *Dac-aș fi avut o căruță de bani să mi le fac până acum, aș fi putut umbla în costum gri, cu cămașă apretată, mirosind a parfum, în locul căcatului ăla de salopetă cu înveliș special pentru a opri transpirația.* Spre surprinderea ei, niciuna din aceste denumiri nu era prezentă în înșiruirile de cuvinte de pe acele bucăți de hârtie. Textul de acolo suna ca în reclamele care te făceau să te simți cel mai norocos om din univers că tu ai fost cel ales. Privirea îi frână pe câteva cuvinte. Tehnologie experimentală. Naniți. Magia secolului XXI. Continuă să citească. Irisurile alergau dintr-o parte în alta ca mingile într-o partidă de tenis. Ritmul respirației și bătăile inimii crescură în intensitate atât de mult, încât femeia se temu să nu facă un infarct. „Beneficiarul se obligă să participe ca subiect de test ori de câte ori este solicitat, pentru o perioadă de cinci ani de la data semnării contractului. În cazul puțin probabil al unor accidente, beneficiarul va fi despăgubit conform anexei..."

Îi reveniră în minte scandalurile în care fuseseră implicați rușii de la *Novyy Chelovek* cu implanturile lor bionice experimentale, conspirații în care o duzină de bombermani erau trimiși dincolo de Barieră, în pregătirea unor atentate. AllDroIT fusese și ea în atenția presei, din cauza unor experimente de manipulare genetică eșuate, în care subiecții muriseră în chinuri groaznice. Un film dintr-unul din laboratoarele lor de cer-

cetare stârnise furia opiniei publice, dar banii, electroșocurile și brațul de fier al Diviziei de Securitate închiseseră gurile nemulțumite. Pe unele chiar definitiv. Despre Harpoon nu auzise încă nimic. *Asta înseamnă că ori sunt cinstiți, ori se ascund mai bine decât ceilalți.*

Glasul răgușit al soneriei îi întrerupse misiunea de explorare chiar când voia să studieze brățara de monitorizare, argintie, cu logo-ul HMT, care se afla pe fundul cutiei. *Cătușe ambalate în lux și speranță. Ca dracu.* Se îndreptă spre ușă, cu capul înfierbântat. Gândurile i se învârteau ca și cum erau aruncate într-una din mașinile de centrifugare cu care lucra la uzină. Apăsă absentă pe clanță și zâmbetul fals, de lucrare dentară nouă, al vecinei de la etajul superior, inundă încăperea. Cu un cap mai înaltă decât ea, cu lentile de contact de culoarea mării înfuriate, cu fundul bombat și sâni bine proporționați, Diana părea să se bucure de beneficiile estetocrației. În mână ținea două pahare de cristal și un flacon luxos cu pastile de vin. Aromă de lux, de Shiraz australian. Doar Marion știa că sub buzele frumos lucrate și în spatele pleoapelor care trecuseră recent printr-o blefaroplastie se ascundea o personalitate la fel de stabilă ca o masă de PAL cumpărată de la târgul de vechituri. Dar nu avea prea multe prietene.

— Hei, de ce voiai să mă vezi? Iar te-ai certat cu boul ăla? Ți-am zis că te joacă pe degete...

Marion luă paharele din mâna Dianei și se îndreptă spre bucătărie, fără să-și invite oaspetele să ia loc. Știa că are dreptate, însă nu avea aceeași trecere la bărbați ca Diana, nu se învârtea în aceleași cercuri cu ea. Trebuia să se mulțumească cu mai puțin. În timp ce amesteca pastilele efervescente în apă rece, își aminti ultima noapte petrecută cu Arjan. Nu-i plăcuseră niciodată tatuajele lui de pușcăriaș, sau că ochii îi erau mai mereu tulburi de la alcool contrafăcut sau droguri halucinogene. Și cel mai mult îl detesta că nu putea să tacă dracului din gură în timp ce o penetra. Chiar era nevoie să numere de câte ori? Cât a fost atunci? 57 sau 59?

— Fată, ești nebună! Băi, ce norocoasă ești! De ce nu mi-ai zis mai devreme?

În pragul ușii de la bucătărie, Diana încerca să-și mascheze invidia, ținând în mână dosarul cu cele trei simulări ale noii Marion Pavloc.

— Norocoasă mică, mă bucur pentru tine. Sper că ai de gând să accepți. Uite ce beton o s-arăți!

Vocea Dianei trecu prin urechile lui Marion, însă mintea i-o reproduse ca un sâsâit de șarpe. *Sigur te bucuri, ți se vede bucuria pe mutră. Poate știi să simulezi orgasme, dar acum nu te face credibilă.*

— Nu știu ce să fac. N-am idee.

Sorbi din pahar ca să câștige câteva secunde de gândire și să se replieze. Ca întotdeauna, se simți mică și umilă sub privirile dezaprobatoare care o priveau de sus. Cum o fi să vadă lumea de la aproape 1,80? Fără să spună nimic, se duse glonț la cutie și se întoarse cu dosarul care conținea detaliile operațiilor.

— Uite ce scrie-aici. Naniți. Tehnologie experimentală utilizată pentru a reface țesuturile distruse. Și clauza asta, cinci ani sunt vândută lor în totalitate. O să fiu un căcat de cobai. Ce dracu de legătură am eu cu țesuturile distruse?

— Fată, nebuno. Distrusă ești toată. Îți pune Dumnezeu mâna-n cap și tu dai bir cu fugiții. Când ți-ai permite tu o liposucție sau să-ți pui ceva țâțe mai acătării? Sau să-ți schimbi nasul ăla, parcă te-a bătut Arjan cu peretele. Nu vrei să scapi din mahalaua asta? Vrei să rămâi o biată muncitoare la uzină până te scot din uz? Îmi ești prietenă, și de-asta îți spun că la cum arăți acum n-o să avansezi vreodată nici măcar la supraveghetoare sau șefă de tură. Eu n-aș sta în dubiu. Mai ales cu HMT. Ăștia-s genii. Acum trei ani au câștigat concursul de miss cu un bărbat, doar ca să-și bată joc de competiție.

— Ce?! Marion nu-și putu ascunde uimirea. Davon Paul a fost bărbat?

— Și încă unul nasol. Pușcărie, că le-a adormit pe unele cu Rohypnol X și le-a făcut poștă cu prietenii. A avut de ales să

ajungă la minele de cobalt pe viață sau să accepte o a doua șansă. Și brusc l-a găsit pe Dumnezeu și a acceptat să devină femeie, că cică își merita karma. Căcaturi din astea... De ce crezi că l-au descalificat? Așa a câștigat Maya Angelidis. Hai că plec. Du-te măcar la o discuție cu ei. Dar eu n-aș rata...

Ușa se închise cu zgomot în urma Dianei, iar pașii ei cadențați se estompară încet. În urma ei mai persistă un parfum scump, pe care Marion nu și l-ar fi permis din trei salarii. Poate nici din cinci, dacă și-ar mai fi satisfăcut și câteva mici bucurii: caferol, arome de ciocolată sau de brânzeturi franțuzești.

Se așeză din nou înaintea ecranului, dar imaginile și sunetele care veneau dinspre el păreau să o ocolească. *Are dreptate Diana. Altele s-ar vinde pe viață pentru șansa asta. Sunt cinci ani. Doar cinci ani și-apoi o să trăiesc în lux, departe de mahalaua asta. Îmi fac o viață mișto...* Ca și cum ar fi fost comandată de la distanță, se duse în fața oglinzii, pentru o nouă conștientizare a condiției sale mizere. Dumnezeu îi dăduse, însă nu El trebuia să suporte chestiile alea experimentale. Își îmbrăcă pelerina de protecție împotriva scurtelor ploi acide, înghiți o pastilă pentru protecția plămânilor și își dosi într-un buzunar interior dosarul cu lista operațiilor prin care ar fi trebuit să treacă.

Nu așteptă mult autobuzul și se bucură că în interior putea să respire din nou aer filtrat. Își lipi capul de geamul aburit, sperând ca suprafața rece să-i diminueze fierbințeala care o cuprinsese. Prin ceața lăptoasă și otrăvită, panourile uriașe digitale îi zgâriau retina cu tot felul de reclame sau cu chipul zâmbitor al lui Ruslan Dragovic, părintele estetocrației. *Valorile cele vechi erau expirate, așa că eu v-am dat una nouă: frumusețea.* Marion oftă, poate în lumea veche ar fi avut șansa unei educații, a unei cariere. Poate lumea n-ar mai fi fost condusă de fețe frumoase și decizii superficiale, poate resursele financiare nu s-ar fi dus toate în armament pentru Barieră și chirurgie estetică. Bunicul îi spusese că în urmă cu câteva decenii, oamenii visau să colonizeze Luna sau chiar Marte. Acum visurile celor din Lumea a Doua se rezumau la netezirea ridurilor și alungiri cor-

porale, îmbuibându-se cu tot felul de amestecuri nutritive și pilule gratuite, oferite cu generozitate de autorități. Despre ce se mai întâmpla în Lumea Întâi, oamenii de rând nu aveau de unde să știe.

Mijlocul de transport în comun o lăsă chiar în apropierea uneia dintre clinicile HMT, o clădire nu foarte înaltă, din sticlă reflexivă, cu un panou digital pe care apăreau intermitent mutre fericite de *oameni noi*. Un malac cu față pătrățoasă, cu o căutătură de scanner cu raze X, îi tăie calea cu mâna pe tocul pistolului cu electroșocuri, însă la vederea dosarului de hârtie digitală cu logo-ul companiei, schiță un gest nepăsător și îi indică un hol lung, la capătul căruia se întrezărea un birou.

— Vă pot ajuta cu ceva? i se adresă o blondă cu părul prins într-o coadă de cal, cu buze voluptuoase, îmbrăcată într-o rochie neagră care îi punea în evidență talia ireal de subțire.

— Eu sunt... am nevoie... am fost selecționată pentru A Doua Șansă. Aș dori câteva clarificări, dacă se poate... Nu înțeleg chestiile astea.

Recepționera răsfoi dosarul pe care Marion i-l trântise în brațe de parcă era din fier încins și îi adresă un surâs forțat, dar de o profesionalitate desăvârșită.

— Felicitări, doamnă Pavloc. Sunt convinsă că toate prietenele dumneavoastră vă invidiază. Dar da, aveți dreptate, e normal să nu înțelegeți termenii de acolo, trebuie o formare specială. Un inginer o să vă ofere toate detaliile. Până atunci, doriți cumva o cafea?

Cât de bine arată femeia asta! Și cafea reală. Dumnezeule, de când n-am mai băut...

Cu ochii aproape închiși, adulmecă mirosul lichidului brun și fierbinte, alunecând pe curba timpului până în ziua în care împlinise zece ani, când primise de la bunic o carte veche, scrisă de un tip numit George Orwell. Bătrânul îi spusese, cu o mină foarte gravă, că se temea că lumea se va schimba ca în acele pagini, că toată noua societate e un palat de cleștar construit pe o fundație mocirloasă. Nu apucase să citească acele

file impregnate cu urme de unsoare și scrijelite cu creionul, iar după ceva ani, când se mutase în locuința repartizată, o vânduse unui magazin de vechituri. Sorbi o înghițitură lungă, și cu ea luă amintiri, regrete, imagini dintr-o altă viață în care erau oameni cărora le păsa de ea.

— Doamnă Pavloc, domnul inginer Markovic vă poate primi acum. Urmați-mă, vă rog.

Marion păși pe un coridor lung, străjuit de rame foto digitale, din care fețele lucrate ale foștilor clienți, ajunși persoane de vază datorită operațiilor HMT, o priveau de sus. Câteva rame conțineau o umbră întunecată, peste care un text intermitent o anunța că următoarea persoană care primește o a doua șansă putea fi chiar ea. Mirosul de dezinfectant și curățenie, amestecat cu cel al cafelei aburinde din cana pe al cărei mâner degetele i se încleștaseră ca o gheară de vultur, o făcu să se simtă murdară, nedemnă de a intra în acea lume care îi oferea o nouă șansă.

Intră în biroul alb, ca un cabinet medical, cu birou și scaune de plastic, cu un fel de bibliotecă în care ochii i se lipiră pe tot felul de trofee și suveniruri. De după un ecran înalt, părea să o pândească un cap cu păr ușor grizonat, cu cărare pe o parte, un pic cam demodată.

— Bine-ai venit, Marion. Mă bucur să te revăd...

Scaunul cu rotile făcu o mișcare laterală, iar femeia rămase cu gura căscată. Nu se așteptase la așa ceva. Domnul inginer Markovic era Adrian, copilul familiei unde mama sa fusese menajeră. Ultima dată îl văzuse cu câteva luni înainte de a deveni cetățean independent, când dintr-o aparentă bunăvoință ea îl vindecase de rușinea de a fi singurul virgin din cercul său de prieteni, iar el îi promisese că va avea grijă de ea. Cam așa cum promit toți bărbații, după cele câteva minute de efort, fix înainte de a adormi. Acum omul dinaintea ei o privea cu bucurie sinceră și pentru prima oară Marion simți că în sfârșit vede un zâmbet nedisimulat. Lăsă capul în jos rușinată și se

prefăcu preocupată să se așeze pe scaunul din fața biroului. Încă nu se îndurase să lase cafeaua din mână.

— Mă bucur că domnișoara Alice te-a repartizat la mine. Felicitări pentru șansa primită, meriți să scapi din cloaca aia. Ai suflet bun, păcat să te irosești aici. Ce pot face pentru tine?

Modul în care bărbatul o spusese părea să insinueze că își amintește favoarea pe care ea i-o făcuse și că puteau să aibă o discuție sinceră.

— Adrian... n-am înțeles nimic din documentul ăla. Speram ca cineva să mă lămurească. Bine c-am dat de tine. Și-am înțeles că există riscuri și că, oricum, în caz de reușită, sunt sclavul vostru 5 ani. Lumea tot vorbește de conspirații, de bombe umane, de experimente periculoase... Lămurește-mă tu, te rog. De dragul vremurilor trecute.

Ce dracu. Nu-i veni să creadă că spusese asta. Însă bărbatul nu fu deranjat. Se întinse peste birou și luă un soi de eprubetă subțire, cu un lichid argintiu, vâscos.

— Spune-mi, Marion, ce știi despre naniți? Sau despre nanomedicină?

Nimic din tonul lui nu indica superioritate sau tendința de a o lua peste picior. Marion lăsă umerii jos, ca atunci când era la școală și nu avea nici cea mai vagă idee ce să răspundă.

— Păi... știi. Nu mare lucru. Ce-am auzit în presă, iar la Colegiu nu ne-au spus mai nimic, decât că sunt tehnologia viitorului. Tataie, care era mai religios, zicea că sunt uneltele diavolului dacă pică pe mâna cui nu trebuie.

— Înțeleg. Mi-ar lua prea mult să-ți explic și nu am decât jumătate de oră la dispoziție, apoi trebuie să intru într-o operație. Trebuie să-i programez pe ăștia mici pentru o fractură de femur. Fumezi?

Femeia apucă țigara, ca și cum bărbatul i-ar fi dat o poruncă. Se înecă și tuși, nu mai pusese gura pe tutun adevărat din adolescență, iar cele electronice nu o încântau defel.

— Naniții noștri au fost proiectați să refacă ținuturile afectate. Imaginează-ți că pot fi programați să refacă țesuturile

după un tipar. Cum făcea mama ta prăjituri de ziua mea, în formele moștenite de la bunica... Ăștia mici, continuă domnul Markovic ca un profesor la tablă, învârtind eprubeta pe degete, au nevoie de o perioadă de una-două săptămâni de adaptare, ca să învețe cum este organismul. După perioada asta, intră în hibernare, ca să nu activeze sistemul imun. Evident, pot apărea inflamații, puroi, în zonele în care sunt injectați, dar e normal ca organismul să reacționeze. Nimic ieșit din comun până aici. Există și cazuri rare în care naniții sunt rejectați de organism, și atunci tot procesul este anulat. Dar cum am spus, sunt cazuri rare. M-ai urmărit până aici?

Aha. Ca un vaccin, până acum nu e nimic așa de groază. Marion sorbi cât putu ea de senzual din cafeaua care se răcise și mai trase un fum, înainte de a da din cap, aprobator.

— Bun, dacă e clar, mergem mai departe. Aici s-ar putea să nu-ți placă. Să începem de sus în jos. După anestezie, fața este distrusă. Se dau la o parte pielea și musculatura, iar apoi sunt sparte oasele feței. Se acoperă apoi cu piele și naniții își fac treaba pentru care au fost programați. Noi îi reprogramăm constant, ca să respecte pattern-ul pe care îl impunem. Adică unul dintre cele trei variante obținute la simulare și pe care le-ai primit în colet. Există aici o probabilitate ca procesul să dea greș, să apară diformități sau să intervină chiar decesul...

Toată liniștea și relaxarea care o cuprinseseră la vederea bărbatului pentru care fusese prima femeie și la banala analogie cu vaccinul se risipiră în fumul de țigară. Gust de fiere amestecat cu cafea i se ridică în gură. Schiță un rictus și înghiți în sec. Încercă să adopte, pe cât posibil, imaginea unei femei stăpâne pe sine, care știe ce vrea.

— Regenerarea țesutului durează două, maximum trei zile. Însă este nevoie, apoi, de două-trei luni pentru recuperare, în care trebuie exersată musculatura, o multitudine de verificări, analize, teste. Urmează o pauză de câteva luni... Nu vrei să bei ceva mai tare? O țin pentru situații mai speciale.

Domnișoara Pavloc nu-și aminti dacă încuviințase sau nu, însă, după câteva clipe, în mâinile sale se odihnea un pahar cu lichid rubiniu, ușor aromat. Mintea îi rămăsese la cuvintele inginerului, și încerca să-și adune frânturi de idei care-i alergau într-o veritabilă mișcare browniană.

— Acum, Marion, urmează partea cea mai grea. După vreo trei luni se desfac toate straturile, până la os, sunt dezactivați și eliminați. Peste os se va depune un strat semifluid de tetraflorură de... adică un fel de teflon și o diflorură de calciu, care nu permite apariția inflamațiilor la nivel local, însă nici nu permite regenerarea în cazul unei leziuni. Acea folie nu mai poate fi scoasă niciodată, și orice rană poate fi periculoasă, chiar fatală. Te simți bine, Marion?

Nu, nu se simțea bine. Chipul femeii era pictat cu un mix neclar de uimire, nedumerire, groază, repulsie și alte sentimente și stări pe care nu le putea denumi în acel moment. Visul unei noi șanse, al unei vieți în lux și bunăstare, părea să se îndepărteze ca un tren pierdut. *Ca un nenorocit de Robocop. Că tot îmi plăcuse filmul când eram mică.* Mai luă o gură zdravănă de alcool și îi făcu semn să continue.

— Cam asta e cu schimbarea la față. Apocaliptic, nu? râse un pic forțat Adrian. Parcă mama ta era religioasă. Ceea ce unii uită să spună, este procesul de menținere. Cu timpul, fața cea nouă îmbătrânește și apar riduri foarte repede. O perioadă se poate corecta cu operații clasice, cam o dată pe an. Dar rata de degenerare crește și după 10-15 ani o să fie nevoie de intervenții estetice lunare, apoi săptămânale. Însă noi experimentăm și o tehnologie care încetinește îmbătrânirea celulelor, HMT a alocat fonduri imense pentru asta. Pentru restul corpului e ceva mai ușor, se folosesc atât operații clasice, cât și nano-medicină... Multe dintre proceduri se desfășoară în paralel, așa că, într-un an, subiectul este un om nou.

— E... groaznic, șopti femeia. Cum acceptă oamenii așa ceva?

Întrebarea ar fi trebuit să fie doar pentru sine, dar o pronunțase cu voce tare. Bărbatul își pierdu și el zâmbetul și păru

să șovăiască. Marion citi în privirea lui aceeași nehotărâre pe care o avusese cu ani în urmă, înainte să aibă curaj să o roage să se culce cu el.

— Acceptă, oftă în cele din urmă, resemnat, inginerul, pentru că n-au de ales. E singura cale prin care pot avea acces la o condiție mai bună, sau dacă întrevăd o scurtătură, chiar la o viață de lux. Estetocrația e doar o spoială aurită peste o grămadă de căcat. Iar rahatul ăsta de Miss pe care-l așteaptă toată lumea e doar o distragere de la adevăratele probleme. La Barieră se concentrează soldați, minele de cobalt sunt pline de pușcăriași vinovați sau nu și jumate dintre cunoscuți și-ar risca viața fără să stea pe gânduri ca să fie în locul tău.

— Adrian, mă sperie ideea de a fi cobai pentru chestii noi. N-am încredere. Ce-ai face în locul meu?

Liniște, prea multă liniște se încăpățâna să se întindă între ei, în loc de cuvinte. Iar bunicul îi spusese de multe ori că niciodată tăcerea nu este de bun augur.

— Depinde, Marion, dacă ai de ales sau nu... Acum, scuză-mă, am ceva de terminat. Mi-a făcut plăcere să te revăd.

În pragul ușii apăruse deja domnișoara Alice, cu aceeași amabilitate forțată. O conduse către ieșire.

Am de ales sau nu? Să risc sau să mă zbat în continuare în WC-ul ăsta? Toate informațiile primite de la inginer, discuția cu Diana, omulețul cu urechi clăpăuge din talk-show, deveniră niște cioburi, piese de puzzle pe care nu reușea să le pună cap la cap. Mai avea câteva ore să dea un răspuns. Un claxon grăbit puse o pauză în procesul de așezare a pieselor. Reveni pe trotuar, înjurându-l pe idiotul de la volan care fusese cât pe ce s-o acroșeze cu o rablă hibrid, care fusese în urmă cu peste un deceniu de culoare alb perlat. Idiotul îi aminti de Arjan, care locuia undeva în apropiere. *Cum zicea Diana, un sex de rahat tot e mai bun decât nimic, când ai de luat o decizie proastă.*

Intră în scara clădirii de beton, veche de un secol, în care locuia cel care îi era iubit cu jumătate de normă, întrebându-se de ce bătrâna cu care se intersectase pe scări o privise cu milă

amestecată cu dispreț și urcă până la etajul al patrulea, ultimul, în garsoniera îmbâcsită de fum și mirosuri suspecte, în care mai fusese de câteva ori. Și de fiecare dată jurase că nu mai pune piciorul pe-acolo.

Ajunse în fața locuinței din care răzbăteau zgomote înfundate. Apropie urechea de ușă, deslușì o voce sacadată de femeie și un numărat. 42... 43... 45. *Nenorocitul dracului, mi-a promis că nu mai face.* Introduse codul de acces apăsând cu forță pe tastatura înțepenită, gândindu-se că înfigea degetele în ochii mizeriei de om aflat acum în extaz. Trânti ușa de perete și năvăli peste ei, cu furia unei furtuni tropicale.

— Morții tăi de nenorocit, iar mă înșeli, bă?! Cine-i curva asta?

Femeia cealaltă se uita la fel de uimită și furioasă, așa că Marion bănui că era una la fel de proastă ca ea. Doar că proasta aceea arăta ceva mai bine, chiar și cu unele semne de operații, nu prea profesionist executate.

— Ce cauți, fă, aci? se stropși Arjan către cea care îl prinsese în fapt. Nu ți-am zis că-s plecat din oraș? Nu fă circ acu', că ne-aude tot blocul. Du-te acasă, că vin eu și vorbim.

— Nemernicu' dracului, ai zis că nu mai faci, să te iert... Ai terminat-o cu mine. Și curva asta, de pe unde-ai adunat-o?

Nefericita care îi privea se ridicase în picioare, cu cearceaful acoperindu-i sânii și începuse să-și revină din uimire. Părea încă indecisă către care dintre cei doi să-și verse furia. În cele din urmă, rațiunea și solidaritatea feminină deciseră.

— Idiotule, mi-ai zis că mă iei de nevastă. Am riscat pușcăria când ai adus drogurile alea la mine și acum... Tu te arzi și cu urâta asta?

Învelită în lenjeria albă cam pătată, ca o mireasă din filmele vechi de groază, se îndreptă cu palma ridicată spre obrazul bărbatului adulter. Un pumn îi veni în întâmpinare, lovind-o în maxilarul drept și femeia înotă cu mâinile prin aer, în timp ce picioarele pierdeau contactul cu podeaua. Un zgomot surd, de pepene spart, se auzi când ceafa intră în contact cu colțul

unui seif de metal, și un pârâiaș de sânge încercă să-și facă drum printre hainele aruncate pe jos. Câteva convulsii scurte zguduiră trupul căzut, iar brățara de identitate multifuncțională pe care o avea la mână începu să țiuie, semnalând lipsa funcțiilor vitale.

— Tâmpita dracului, am pus-o! Acu', dronele de securitate o să stea geană pe noi. Trebuie să fugim. Nu sta, fă, ca o mumie! Trebuie să ajungem la tine! Am ceva acolo.

Nesigură dacă tâmpita era ea sau moarta, Marion încercă să se autosugestioneze că totul era doar un vis prost. Concursul de miss, reîntâlnirea cu Adrian, ratatul din fața ei, proasta care spera să se mărite cu el și care acum dăduse colțul... O palmă peste ochi și zbârnâitul dronelor care se apropiau o convinseră că era aievea. Arjan își pusese o cască și o pereche de ochelari, și o trase după el pe scări. Vecinii, alarmați de zgomote, se pitiseră înapoia ușilor.

— Treci, fă, în mașină! Mergem până la tine și apoi fugim dracului de-aici.

Aruncată ca un sac de cartofi pe bancheta din spate a unei mașini vechi, fără computer de bord sau pilot automat, Marion Pavloc începu să-și revină din șoc. Bunicul o învățase câteva tehnici de respirație pe care și le însușise în armată. Straniu, chiar păreau să funcționeze. Ca niște rotițe înțepenite, gândurile începură să se miște, întâi cu greutate, apoi din ce în ce mai repede. Bărbatul cu mutră de golan de mahala părea să nu mai fie acolo, toate eforturile ei psihice erau conduse de instinctul de conservare. *Milogul ăsta o să dea vina pe mine, că am ucis-o din gelozie. Iar Departamentul de Securitate nu pune prea multe întrebări, ne aruncă pe-amândoi în mină. Și ori crăp de la radiații, ori nu mai ies în veci. Trebuie să ajung acasă înainte să ne prindă.*

Ca un om care părea să aibă suficientă experiență în fuga de forțele de ordine, Arjan reuși să ajungă la clădirea în care locuia Marion, chiar dacă dronele de securitate erau deasupra lor și îi somau să se predea. În depărtare se auzeau și sirenele, din ce în ce mai aproape. *Două minute, în maximum două minute*

ne prind. Trebuie să-l fac să creadă că vreau să fug cu el. Privirea ei se opri îngrijorată pe mânerul pistolului care se întrezărea din torpedoul deschis și pe care șoferul și-l strecură în buzunar înainte să părăsească mașina. Cu coada ochiului, femeia văzu mașina cu girofaruri intrând pe strada lor.

— Blochează ușa, femeie! îi urlă Arjan, în timp ce se duse în bucătărie și începu să cotrobăie pe sub blatul mesei.

Deși curiozitatea o rodea să știe ce ascunsese nemernicul acolo, se îndreptă gâfâind spre cutia de kevlar din cealaltă cameră. Brățara de monitorizare cu logo-ul HMT era acolo, încă își aștepta proprietara. Urmăritorii ajunseseră în fața clădirii și zgomote de bocanci se auzeau pe scări. *Depinde dacă am de ales, eh? Să crăp într-o mină din cauza jegosului ăsta? Naniți, robocopi, experimente, cobai, alte căcaturi... Își aminti cele trei simulări de la dosar și de chipul perfect al Mayei Angelidis. La dracu.* Puse brățara la mână și confirmă cu amprenta degetului mare. Ușa se făcu țăndări și văzu cum fascicule roșii scrutau încăperile. Un foc de armă veni din bucătărie și primi ca răspuns o salvă de avertizare care făcu peretele să arate ca o imensă bucată de cașcaval. Încă două secunde. De atât mai avea nevoie. Se făcu mică sub masa de PAL, cu ochii țintă la ecranul care arăta stadiul conexiunii cu centrul HMT. Înregistrare subiect confirmată. Răsuflă ușurată și ieși cu mâinile ridicate către bărbații în uniforme negre, care o somaseră.

Comandantul echipei de intervenție se apropie de ea și îi cercetă brățara. Subiect Marion Pavloc. Faza I – A Doua Șansă. Lăsă arma jos, iar ceilalți îi replicară gestul. Arjan, legat fedeleș, se uită la ea cu ochii scoși din orbite.

— Doamnă, sunteți bine? Sper că n-aveți niciun motiv să ne reclamați...

— Sunt bine, mulțumesc. Chiar niciun motiv. Bărbatul ăsta m-a amenințat că mă omoară, ca pe fosta lui iubită.

— Sunteți în siguranță acum, de unde-l ducem n-o să vă mai amenințe în vecii vecilor. Dumneavoastră concentrați-vă pe concurs acum. Și amintiți-vă de agentul Gritkov, când viața

dumneavoastră se va schimba. Băieți, duceți gunoiul ăsta la mașină. Doamnă Pavloc, mult succes, bucurați-vă de a doua șansă....

Rămasă singură, Marion luă în mână paharul cu Shiraz australian rămas pe jumătate plin. Naniți, magia secolului XXI... se sparg oasele feței... spoială aurită peste o grămadă de căcat... diformități sau chiar deces... o nouă șansă... depinde dacă ai de ales sau nu. Ea trecuse de acel moment.

Se apropie de geamul reflexiv, luminile vehiculului care îl luase pe Arjan nu se mai reflectau pe suprafețele celorlalte clădiri, ca un uriaș stroboscop al vechilor cluburi de noapte, iar zumzăitul dronelor se estompase.

Femeia nu văzuse niciodată soarele atât de clar îndreptându-se spre asfințit.

Ilustrație de Elena Teodora

Cealaltă istorie

de Anamaria Borlan

— De ce ești mârlan, Urlich?

— *Weiss nicht was du sagst*[1]!

— Hai, las-o! Te curăț dintr-un foc!

— *Nein*. Curăț eu!

— Vezi că știi românește?

— Johane. Ăi de colo, roboten?

Bărbatul înalt, masiv, întinse un deget și arătă o direcție oarecare din spate.

— Jaaa, Ulrich, zise interlocutorul rânjind, dând din cap cu satisfacție.

— Ah so! Eu adus Klonen.

— Ce? Clone? Ale tale?

— *Na ja*! *Von allen*[2]!

— Cine-i Fon alăn ăsta? Mă-sa mare! De ce nu mi-ai spus?

— Spus acum.

— Spus acum ce? se băgă în vorbă al treilea personaj.

Se întoarseră spre cel care se apropia. Ronțăia un capăt de scobitoare sub mustața mare, aproape șatenă, tip Handelbar[3]

[1] *Weist nich was du sagst* (ger.), Nu știu ce spui.

[2] *Von allen* (ger.), De la toți.

[3] Mustața Handlebar: stilul Handlebar (*ghidon*) se numără printre acele tipuri de mustață *must try*; face furori în rândul bărbaților hipsteri, devenind o semnătură de stil pentru cei care au curajul să îl încerce; detaliile care fac diferența sunt vârfurile răsucite în sus, întărite cu ceară de păr.

secolul nouăsprezece. Se vedea că omul era un pasionat al stilului vintage masculin, foarte la modă în aceste zile.

— Ai venit și tu? întrebă inutil bărbatul cu căciulița de fetru negru pe vârful capului.

— *Igen*, mormăi, în timp ce în spatele lui se aliniau niște umbre.

— Ăia cine sunt?

— Hă? *Ezek*[4]? Negrii ai mei.

— Ce negri, bă?

— De trăi-vei, vedea-vei.

— Mai lasă-mă cu d-astea, bă Atilla, cu amininţări și alte glume.

— Eu la mine nu glumesc.

— *Nakta*? *Blague*[5]? se miră un tuciuriu scund, bărbos, cu o taqiyah dantelată pe cap.

— Ie, venit-a și harapul francez. Din ce zonă ești, băiete?

— Parisien.

— Und-te-ai născut? Algeria, Maroc, Libia?

— *Lays. Pas du tout*[6]! Iran. Persia!

— Persan parizian?

Cei de față începură să râdă. Hohotele se stinseră la apariția altor trei bărbați. Neamțul, românul, ungurul și arabul îi măsurară din priviri. Fiecare gândea că probabil se întâlniseră la intrare, altfel nu se explica prezența lor împreună.

— Donald, întinse mâna un malac cu o șapcă de baseball al cărei cozoroc îi adumbrea misterios fața; ducea o carabină ghintuită, sprijinită, ca din întâmplare, pe umăr. Wapiti, Wyoming, adăugă.

— Vait-uai, ce? Te vaiți de burtă, omule?

— *Nope*. Crescător de cai. Mercenar în timpul liber.

— Să fii sănătos. Tu cine ești? întrebă Ion, întorcându-și privirea spre un om mărunțel, de rasă nedefinită.

[4] *Ezek* (mag.), Ăștia.

[5] *Nakta* (arab.), *blague* (fr.), Glumă.

[6] *lays* (arab.), nu; *pas du tout* (fr.), Nu, deloc.

— Muh-hte-hbu, se prezentă acesta, rezervat, parcă gâfâind.

— Ce vreau eu? Asta ai întrebat?

— *Du*, Johane, zise neamțul. Vezi la el că-i chinez!

— Chinez? Bun așa.

— Chinez, nu! Manciurian, îl corectă prompt bărbatul.

— Tot aia-i. De când Manciuria a înghițit China cu Rusia cu tot, v-ați deștăptat cu toții, bodogăni Ion. Bine, mutulică. Și tu? se uită la ultimul.

— Yitzhak.

— A, ca în bancurile cu evrei?

— Ce bancuri?

— Cu Izik și Știul. Lasă.

— Nu-l cunosc pe Știul. Dar îl știu pe Shlomo, n-ai vrea să-l întâlnești.

— De ce nu?

— Te scarmănă de toate lovelele, rânji evreul.

— Văz că știi bine româna.

— Știu paișpe limbi, opt dialecte și doujde de jargoane.

— Bravo. Să tragi cu arma știi?

— Ce-mi dai să-ți spun?

— Asta-i bună! Ce să-ți dau? Poate o cafteală.

— Atunci nu-ți spun. Nici de ajung la *pithaklomi*, spitalul ambulatoriu vizavi de Babilon!

— Ce Babilon? Te crezi în Egipt?

— *Lo*[7]! Babilon fu la Mesopotamia. Baru Babilon, strada Lungă, DN 73, la ieșirea din Cristian spre Brașov. Nu te fă că nu știi!

— Aha. Ăl de colo! Bun! Sunteți cu toți aici? întrebă Ion și se ridică, mai să-i numere pe capete cu degetul întins.

— Da, zise o voce subțirică, ca de copil mărunt.

— Cine-i acolo? își miji Ion ochii, dar și ceilalți, să vadă mai bine prin obscuritatea încăperii.

— Eu.

[7] *Lo (ivr.)*, Nu.

— Care eu?

— *Knock, knock. Who's there? Beats. Beats who? Beats me*[8]*!* se hlizi Donald, americanul.

— Bă, vouă vă arde de glume și lumea arde? Cine-i băiețelul? Cine l-a adus? Ce caută un copil aici?

— Eu mi-s Zemh-firá, romani din comunitatea Dalit de Neatins, zise vocea.

— Ce? Zamfira?

— Zemh-firá, sublinie.

— Ești fată? I-as te văz mai bine!

— *Mein Gott*!

— *Istenem*!

— *Allah*[9]!

— *Gizăz*!

— Sunt romani din comunitatea Dalit de Neatins, repetă fata.

— Ai mai spus. Cine ești și ce cauți aici?

— Johny, interveni americanul. Dalit sunt ăia... din India, știi tu, au colonizat întreaga Asie de Vest, că nu mai încăpeau la ei acasă. Sunt mulți și-n Americi.

— A?! Diliții ăia care au migrat peste tot și i-au înfulecat pe harabi la micul dejun?

— Yep.

— Dalit...

— Taci, copilă, acum vorbesc oamenii mari. Zi mai departe, Donny boy.

— Ce să zic? Parcă nu știi? Manciurienii i-au cucerit pe chinezi și ruși. Dalițiii au cucerit restul continentului, până la Bosfor. Arabii au luat Europa și jumate din Africa.

— Știu, bă, de asta suntem aci, nu? Să ținem piept. Da' voi, 'mericanii, ce ați păzit? V-ați uitat cu brațele încrucișate cum ni se înghit țările. De ce n-ați făcut și voi vreo faptă bună, vreo bombă, ceva ca la Iroshima?...

[8] *Knock, knock! Who's there? Beats. Beats who? Beats me!* – glumă americană foarte apreciată.

[9] *Mein Gott* (ger.), *Istenem* (mag.), *Allah* (arab.), Doamne!

— Noi? se miră Donald. Am luat tot continentul de Sud. Lupte crâncene. Espaniola nu se mai vorbește decât la Catalonia și portugheja doar la carnavalul de la Rio... Am avut treabă, nu glumă!

— Noi te-am ajutat, nu poți spune nu! se apropie Yithzak de cei doi.

Ion și Donald, dar și Atilla cu Ulrich, se uitară la el. Naadim, persianul parizian și manciurianul Mutebu, se apropiară de evreu.

— Da, da, dădu din cap voios Yithzak. De nu eram noi, nu aveați bani și mijloace, arme, muniție, logistică, sateliți, tot ce-i mai nou și modern pe lumea asta. Chiar și spionii voștri sunt de-ai noștri. Scuze, Naadim, se întoarse spre arab. Voi în Europa voastră, noi în lumea noastră.

— *Einen Moment*, ridică Ulrich un deget. Nemția este un stat independent!

— Este, zise evreul. Pentru că și noi avem nevoie de o țară unde să trăim. Cu toate că-i plină de corcituri și metișii ciudați! Pe albii minoritari i-am împins să trăiască în ghetouri. Ei, ehei, oftă el. Historia se repetă, fraților... puțin mai altfel, dar se repetă...

— Da' tu nu ești alb? se încruntă Atilla.

— Eu-s de orice culoare vrei...

— Da' noi avem *Erdély*-ul nostru liber, se avântă Attila.

— Cu trupeți negri din Africa de jos. Nu aveți, voi ăștia, nici măcar *Barcaság* sau *Burzenland*, cum ar zice Urlich aici de față. Țara Bârsei nu-i *Erdély* și n-o fie în veci, bă, hunule! Ești tare departe de patria-ți mumă!

— Greșit, românule, de român te crede-vei! Eu nu mi-s hun, eu mi-s ungur, mă trag drept din regele Japeth, fiul lui Magog, regele prim ungur al Scythiei, de la care vine-va numele mógér! Magyar!

Ion ridică din umeri.

— Să fii sănătos. Mă interesează pe mine asta? Nu. Ce ziceai? Că ești japiță? Ha! Ha, ha, ha, ha! izbucni în râs.

— E insula nóstră! Cuceri-vom și celalte regiuni de istorie și avem-va o țară mare, frumoasă *és* bógată. Ca Africa de mare, surâse Attila suav, puțin îmbufnat.

— Ei, ia-te-te, hunu' răzvrătit! Eu, Ion Românul, așa mă cheamă, vă arăt, de vreți, permisul de navigație spațială, născut pe pământul României libere, eu îs șeful ăl mare, după toate re-re-cuceririle teritoriale. Nu de asta suntem cu toții aci? Fiecare vrea ceva. Pentru el, pentru mă-sa sau pentru odată fosta lui țară.

— *Natürlich*!

— *Of course*!

— *Bien sur*!

— *Bisztos*!

— *Hkdha*!

— *Kein*!

— *Haan*[10]! completă vocea subțirică.

— Tu ce te bagi, Zamfiro?

— Zamh-firá! bătu ea cu piciorul în pardoseală.

— Ce vrei, de ce ești aci? Pen' ce ai venit? Neamu' tău are juma' de continent, vrei și altceva?

— Ionika, îi suflă Atilla în ureche, atingându-l cu vârful mustății sale de hipster. De und' știa-tu c-aci să vie *ez a* fata?

La o astfel de întrebare pertinentă, chiar dacă nu exprimată foarte corect literar sau gramatical, sau chiar semantic, se uitară toți la el, aprobând din cap și dându-i dreptate că întrebase. Apoi privirile se ațintiră pe fața copilului, încă de gen nelămurit.

— *Min 'ant, wer bist du, ki vagy, ne shî shéi, who are you, mi ata*[11]? întrebară șase voci deodată, fiecare pe limba lui.

Luară poziție de atac, cu armele din dotare pregătite, telecomandă, scobitoare electrică, suliță telescopică, graf-plotter,

[10] *Natürlich* (ger.), *Of course* (engl.), *Bien sur* (fr.), *Bisztos* (mag.), *Hkdha* (arab.), *Kein* (ivr.), *Haan* (hind.), Da, desigur.

[11] *min 'ant* (arab.), *wer bist du* (ger.), *ki vagy* (mag.), no shì shéi (chinez.), *who are you* (eng.), *mi ata* (ebr.), Cine ești?

dinte-implant-cu-undă-luminoasă-distrugere-la-mică distanță, pana-șamanică și inele-kabalistice.

În spatele fiecăruia se aliniară armatele personale, roboți, clone, negri, duhuri sau orice altceva, chiar și entități extraterestre necunoscute sau doar invizibile.

Doar Zamh-firá nu avea nimic în mână și venise de una singură.

Românul Ion Românul păși în față, curajos și semeț, cu degetele mari înfipte în brâul cel lat, chimirul șerpar decorat cu lupul dacic, cu patru catarame largi, cu capse, ținte și două buzunare, atât de invidiat de Donald americanul.

— Bă, oameni buni! Eu zic așa. Facem dreptate.

— *Ja.*

— *Ok.*

— *Igen.*

— Fiecare dintre voi, cu istorie sau fără, ia cărați-vă la voi acasă. De pildă, Naadim. Du-te tu frumos în Harabia ta, de und-te tragi, nu mai bate tu străzile din jurul Luvrului, că nu te asortezi cu arhitectura renascentistă a cetății[12].

Naadim, persianul parizian, nu spuse nimic, dar se retrase în penumbră. Era el bosumflat, dar în fața lui Ion parcă nu-i venea să crâcnească. Știa, aflase, ca și ceilalți, probabil, de puterea distrugătoare a cetelor sale de haiduci neînduplecați. Nicio armată, oricât de sofisticată sau numeroasă ar fi fost, nu avea nici cea mai mică șansă în fața binefăcătorilor neamului, haiducii lui Ion.

Dacă flăcăii, neînfricați și îndârjiți pentru libertate – de exprimare, desigur –, aruncau o vrajă hipnotică, de chemau știmele lacurilor și ielele pădurilor, de apucau să-l spurce și să-l

[12] Louvre, muzeul Luvru de azi, a fost inițial o cetate construită în 1190 de Filip al II-lea al Franței. Principala ei misiune era supravegherea râului Sena, din cauza atacurilor vikingilor. Carol al V-lea transformă Luvru în reședință regală, după mai multe schimbări aduse cetății. În timpul regelui Ludovic al XV-lea se demarează proiectul de muzeu pentru artă, permanent, proiect ce devine lege în 1791, iar doi ani mai târziu are loc inaugurarea.

blastăme, nu mai prindea el raiul cu cele șaptezeci și două de virgine. De-ale lui, nu de-ale lui Ion.

— Scuze, Naadimule, privi românul după el. Locu tău nu-i aci și știi asta. Du-te acasă, fii cuminte și nu mai fi leneș. Apucă-te de construcții, imobiliarele vor merge ceas la tine-n patrie și prin împrejurimi. Reconstruiește, cu un pic de investiție vei ajunge supernabab și vor fi și alții fericiți, vor avea unde locui și un-să se-ntoarcă din pribegie, de pe la străini. Uite, Yizthak te împrumută cu niște lovele și...

— Ce? strigă evreul. Am auzit bine? Lovele? Să-i împrumut? Arabului? Trase aer în piept și păru concentrat. *Kein*, zise apoi. S-ar putea. Să mă gândesc... Și începu să socotească pe degete. Păi... așa, asta da... încă... dacă... deși... dar e cu... cât... ah, nu... Bun. Naadim, băiete, te-ai făcut cu o afacere. Îți dau pe mână, cu contract, *betah*[13], treizeci de miliarde de bitcoin spațiali. Din asta poți construi un cartier de blocuri. Douzăci de blocuri a zece etaje, cu patru intrări, pe o suprafață de șapte hectare. Pentru demolare nu-i necesar să-ți dau bani, ia cele două milioane de bărbați arabi cu tine și neteziți și voi p-acolo, apoi construiți. Te voi urmări de pe orbită, să știi. Dacă nu muncești, tu și frații tăi, vă trimit câte o săgeată electro-magnetică să vă trezească pulsul. La sapă, băiete, eu te văd! Contractul e pe zece ani, îmi rambursezi investiția inițială cu o dobândă de patruzeci și cinci la sută. Fiecare zi de întârziere se penalizează cu opt'șpe la sută din valoarea contractului. Înțeles?

Naadim dădu din cap. Yithzak surâse și-i arătă cu degetul ieșirea. Arabul, de fapt, iranianul născut la Paris, aruncă o privire amărâtă către Ion, care nici nu clipi. Apoi, cu capul jos, numai taqiyah alb-strălucitoare, croșetată cu fir de mătase în model arabesc, i se mai văzu în semi-întuneric, își zornăi sulița telescopică și plecă încet, cu pași târșâiți, spre ieșire, urmat de negura sufletelor care-l însoțeau. Nu ieși. Se opri în fața ușii, într-o atitudine umilă.

[13] *Betah* (ivr.), În mod sigur.

— Cine urmează? întrebă Ion, privind încruntat la fiecare în parte.

— Johny, dragă, surâse subțire americanul. Ce-ai cu noi? N-am făcut treabă bună până acum? Am globalizat întregul glob. Infrastructura și telecomunicațiile sunt ale noastre. Peste cinci miliarde de oameni vorbesc engleza...

— De ce nu româna? se zburli Ion. Nu așa ne-a fost vorba?

— Ye, ye... avem nevoie de profesori... crezi că-i așa ușor să-ți strâmbi limba și să înjuri românește? Nope. Generațiile mai tinere învață, da' ce facem cu babalâcii?

— S-a inventat *home-schooling, creative-learning, online classes...*

— Johny, my dear, de ce nu le spui pe limba ta?

— Inducție telepatică de învățare, transfer mnemonic de cunoștințe, alfabetizare-instant!

— *True*. Da's mulți prin sud, care știu numai fostele limbi iberice.

— Floare la ureche. Sunt limbi romanice, ușor de învățat. Îți transfer un milion de cadre didactice din țara mea. E bine așa?

— *Thanks, pal*. E un început.

— Acu' du-te și tu, Donny boy, să-ți vezi de treaba ta. Dacă mai ai nevoie de dascăli, cere-mi! Dă-mi un *beep* și implantul din creier va ști că tu ești. Îți pregătesc până atunci personalul de învățământ.

Donald americanul, malacul cu șapcă de baseball, își duse un deget la cozoroc și salută, apoi își trânti carabina ghintuită pe umăr. Se îndreptă și el spre ieșirea unde stătea Naadim. Se sprijini cu cotul de perete, în semiîntuneric. Amândoi priveau încăperea.

— Aici ne-ai chemat să pui pe liber pe noi? se răzvrăti Urlich.

— Ei, na, și tu acum! Nu pun pe nimeni pe liber! Eu doar coordonez, organizez, motivez.

— Intimidezi, nu motivezi...

— Urlich, dragă colega. Poate ai și tu ceva bun de făcut prin Nemția ta, nu crezi? Să pui la punct niște tehnologii, niște mașinării, niște chestii...

— Johane, eu la mine acasă merg acum. Garnitura levitațională pleacă peste o oră. Nu vreau să nu o prind. Trebuie încă bilete să cumpăr!

— Cu ei ce faci? arătă Ion cu capul spre armata de clone nemțești.

— Pe jos vine acasă.

— Doamne ferește, nu se poate! Lumea va crede că-i invazie!

— *Nein, nein.* Se vor... *wie du sagts... strekurieren...*

— Bine, bine, du-te sănătos și voios, Urlich băiete, dădu Ion din mână. Ne vedem la întâlnirea viitoare.

— *Einverstanden! Auf wiedersehen*[14]!

— Da, da. Toate cele bune!

Urlich se alătură celor doi de la ușă.

— Eu... merg și eu, înapoi, spre acasă, zise Mutebu, măruntul manciurian, încă nebăgat în seamă.

— Ai, tu ești? Ce noutăți ne aduci? Progrese? Realizări?

— Nu prea am ce raporta, domnule Ion. Siberia manciuriană e înghețată, Uralii manciurieni sunt frumoși iarna, dar și vara, Shanghai-ul manciurian e suprapopulat...

— Zi-mi ceva ce nu știu.

— E criză de mâncare, criză de locuri de muncă, criză de bani.

— Învață-i pe manciurienii tăi de pretutindeni, din toate provinciile rusești, chinezești, mongole, coreene, filipineze, maya și care or mai fi, să intre în rândul oamenilor de știință, să cerceteze, să studieze, să emită teorii și concepte matematice. Poate inventați ceva care să revoluționeze piața agricolă, să le dați de lucru și de mâncare la toți. Nu? zâmbi Ion cu condescendență.

Mutebu, cu pălăria de fetru trasă pe ochi, îi făcu o plecăciune respectuoasă și se opri în fața ușii de la intrare, lângă ceilalți trei.

— Atilla, hunule, strigă Ion, de parcă atunci l-ar fi văzut pentru prima oară după mult timp.

[14] Einverstanden, auf wiedersehen (ger.), De acord, La revedere.

— *Nem*. Eu-s *magyar*, nu hun!

— Poți fi și emigrant de pe Venus! Ia-ți negrii mititei și te-ntorci în Africa, de unde i-ai adus. Apoi te duci la tine în Panonia și mai vii când te chem.

— Ionika...

— Lasă, Tilu, știu ce vrei să spui. Că viața-i grea, fetele nu prea frumoase, că Ardealul e-al vostru, că nu ești hunu dracului, da, da... știu, știu... oftă Ion cu tristețe. Du-te, du-te cu africanii tăi, le-o fi frig pe zăpada asta. Hai, du-te până mai am răbdare cu tine.

Atilla își ronțăi un capăt al mustății aproape șatene, tip Handelbar, secolul nouăsprezece. Stilul vintage masculin îl prindea foarte bine.

— No, *szervusz* Ionika!

— Sănătate, îi ură românul. Iată-te, Zamfira! o descoperi lângă el.

Fata stătuse tăcută și nemișcată, confundându-se cu mediul înconjurător.

— Zemph-firá, omule! țipă ea, deodată.

— Ho, ho, ușor bre, ușor cu tata! încercă Ion s-o tempereze. Ce te agiți așa? Ai ceva să-mi spui? Ai venit pentru ceva special? Ce s-a întâmplat?

— Nene Ionică, începu fata, mai timidă. Noi, suntem acu' mulți, de toate felurile, după ce Daliții au cucerit totul până-n Bosfor. Da' pe-acolo-s niște seminții care nu se rămuresc cu noi, ăștalalții. Nu prea ne merge treaba.

— Hmm. Hm, hm, hm. Mă așteptam oarecum la asta, deși, sincer, mă ia prin surprindere.

— Și pe noi. Avem conducte de gaze, rezerve de combustibil, silozuri pline de hrană, niciunul din cei patru miliarde de-ai noștri nu mai suferă de foame. Nici de boli. Un guru de-al nostru a descoperit că sunetele de frecvență foarte joasă sau foarte înaltă pot eradica celulele canceroase și multe alte boli. Odată în existența noastră, noi, cele mai foste sărace popoare ale lumii,

cunoaștem belșugul și bunăstarea. Dar nu ne înțelegem cu cei din limita vestului.

Ion chibzui câteva momente.

— Spune-le așa, Zamfiro...

— Zamh-firá!

— Să-și caute de lucru prin alte domenii, ca... ăăă... industria turismului. Asta e! Oceanele și mările sunt frumoase, planetele din celălalt sistem solar sunt exotice, în Proxima sunt baruri excepționale, lumea să aibă pe ce cheltui, măcar își iau mintea de la voi.

— Da, nene Ionică, așa am să transmit. Le trimit unde telepatice, să ajungă mai repede.

— Bine, Zamfirico!

— Oh, la naiba! Nu ești în stare să-mi spui numele corect sau nu vrei? se răsti fata la el.

Ion, o clipă luat prin surprindere, o privi cu ochii măriți, apoi izbucni în râs.

— Bine, bine, Zamfirico! Așa-mi place să te alint. Hai, dă fuguța acasă.

Fata îi întoarse spatele și se opri lângă Donald americanul, în fața ușii. Yitzak oftă, nostalgic.

— Ce repede cresc copiii!

— Băi, Itic, adică nu, Yithzak. Spune-mi și mie, de ce de fiecare dată când vin oamenii la ședință, sunt mereu alții? Nu sunt aceiași din Consiliul de Conducere?

Yithzak își strânse buzele și înghiți înainte să răspundă:

— Vezi tu, Ion Românul. Poate ar trebui să pui ședințele la intervale mai scurte de timp. Un secol e cam mult. Nenumărate lucruri se pot întâmpla în lumea asta. O sută de ani trec și greu, dar trec și ușor, dar mai ales trec repede. Se mai schimbă una, alta, mai apare o catastrofă, se mai modifică harta, oamenii... așa e viața.

Ion își încreți fruntea și chibzui la cuvintele evreului.

— Să știi că ai dreptate. Parcă nu recunoșteam pe nimeni. Acum e clar. Hai să bem un pahar de ceva. Ia veniți înapoi!

Se adunară în jurul unei mesei înalte, într-un bar. Cineva mătură cu brațul blatul de cioburi și murdărie. Își puse fiecare băutura în fața sa.

— Hai noroc, ură Ion.

— *Prost*, spuse Ulrich.

— Ce mă, mă faci prost?!

— *Nein*.

— *Zilum*! zise nazal Mutebu.

— Ce-i aia?

— *Zilum*.

— Du-te, dom'le!

— *Agyon isten*, salută Attila.

— Măi oameni buni! se răsti Ion. V-ați căpiat la cap? Niciunul nu mai știe românește?

— *Kein*, adică da, nimeni nu mai știe românește dacă nu vrea, mustăci Yitzhak.

— Acu cine-i și Ken ăsta?

— *Bî-bî*, zise manciurianul în limba-i natală.

— Hai să bem. Pentru Centrul Mondial de Prognoză Populară Planetară, din Cristian, Brașov! ridică el sticluța cu țuica de prune, fiartă de două ori. Ce bem? întrebă apoi, în general, pe fiecare în parte.

— Pálinka.

— Bier.

— Ceai.

— Lichior de smochine.

— Bourbon.

— Cafea.

— Apă.

— Să fiți sănătoși și prosperi, închină Ion. Ne vedem peste cincizeci de ani! Mă duc să iau liftul japonez, am o ședință pe Marte, peste două ceasuri! Noroc bun!

Centenar

de Cezar Pârlog

Motto: *„E uşor să fii isteţ în contul zilei de ieri."*
(proverb rusesc)

Cândva, pe la sfârşitul lui ianuarie 1996. Târgovişte.

În Parcul Chindia, zăpada scârţâie sub bocanci. Soare cu dinţi. Copacii sunt plini de ciori. Câţiva vânători, în camuflaj, se chinuie să le stârpească. După mai multe bubuituri, care le alungă, aşteaptă să revină şi să se aşeze din nou. Până atunci, îşi freacă mâinile îngheţate şi trec o sticlă de plastic de la unul la altul.

— Ia uite-o p-aia Sile, ce mare e! Acolo, în castanul din dreapta. Nici nu s-a speriat. A rămas singură şi croncăne.

— Da, măi, am citit şi eu că bat suta de ani. Şi că sunt şi foarte deştepte, băga-m...

— Chiar că-i mare. Şi frumoasă. Nici nu-mi vine să trag în ea.

„...Tovarăşi, pătrunderea pe teritoriul nostru a..., este de neconceput în lumea de azi, când organizaţiile de protecţie şi de reabilitare a animalelor sălbatice..., nu există nicio justificare şi nu poate fi acceptat niciun motiv pentru a admite, pentru o clipă numai, ideea intervenţiei agresive în...".

— Ce dracu' mai croncăne, zici că vorbeşte singură; o fi nebună, mă, ca tine, se află şi Nelu în treabă, încercând un spirit.

— O fi chiar mai-marele ciorilor, mormăie printre dinți nea Iordache, care a prins la viața lui, acum vreo cinşpe ani, chiar şi o vânătoare cu Ceaușescu, undeva prin Piatra Craiului; cel puțin aşa se laudă.

— E ca tine, bre, şef de echipă. Şef la şef trage...

— Mişcă mai repede mâna cu sticla aia şi lasă poveştile, c-am înghețat.

— Da, mă, cred şi eu că-i nebună, n-o mai duce mult. Ce rost are să mai stric un cartuş pe ea? Cinşpe lei, un bax de bere...

☆ ☆ ☆

21 august, 1968, București, Piața din fața C.C. al P.C.R.

„Dragi tovarăşi, Plenara Comitetului Central al Partidului, Consiliul de Stat, Guvernul, reprezentanții conducerilor organizațiilor obşteşti, sindicate, tineret, femei, uniunile de creatori, au hotărât în unanimitate să-şi exprime deplina solidaritate cu poporul cehoslovac, cu partidul comunist cehoslovac". (Aplauze şi urale, se scandează îndelung „Ceauşescu PCR! URA!").

„Nu există nici o justificare şi nu poate fi acceptat nici un motiv pentru a admite, pentru o clipă, numai ideea intervenției militare în treburile unui stat socialist". (Aplauze şi urale de durată, „URA! URA!").

☆ ☆ ☆

Demult, prin '33. Într-o maghernița de periferie, în care se repară încălțăminte.

Martie, noapte, lună plină.

—Numa' la prostii îți stă capu' ăla sec, mă Ceauşescule! Te-ai dat cu comuniştii, ai? Ăştia n-o să facă nicio brânză, mă! Ascultă la mine! M-a întrebat şi agentu' de stradă de tine. Nu era de bine ce mi-a zis. Acu', ai scăpat de bulău, da' mâine, nu ştiu, zău, ce-o să mai fie; jăndarii ăia n-or să uite ce le-ați făcut, pe 16, luna trecută, la Grivița. Mă băiete, eu nu-s Săndulescu, bo-

ieru' ăla cu moacă de tovarăş, de pe Victoriei, unde-ai pus tu pentru prima oară mâna pe calapod şi pe pingele! Şi mai mare pagub-ai făcut atunci, zău aşa! Reclamaţii şi plângeri de la toate cocoanele din cartier: tocuri care căzeau la primul pas, cusături vai-mama lor... Mi le-a zis pe toate, înainte să te iau, când ne-am întâlnit la o vorbă. Mă, Ceauşescule, nimic nu ştii, mă! Şi nici nu vrei s-asculţi ce te-învăţ eu acilea, de bine! Nu vrei să bagi la cap. Ori nu poţi, că te văd eu că eşti cam... Degeaba te-am luat să uceniceşti la mine. Eşti în Bucureşti, acuma, mă băiete, nu la tac-tu pe tarla... în Oltenia aia a voastră, de la mama dracului! Bagă-ţi minţile alea-n cap! O să rămâi toată viaţa ta un pârlit de ucenic, dacă n-asculţi ce zic eu acilea. Să nu uiţi, cât oi trăi, mă, că eşti numa' un calic şi-un gângav; şi-ai venit din Scorniceştiu' ăla, unde dracu' o mai fi şi ăsta... unde umblai toată iarna desculţ şi cu mămăligă-ntre dinţi. Nu-ţi mai fă tot felu' de gânduri, mă, băiete! Comuniştii ăia ţi-a sucit minţile de tot! Şi nu uita ce-a zis Michelangelu-ăla: Nu mai sus de sandaua!

Ce dracu' să mă fac cu copilu' ăsta? Mă-sa, rudă pe departe, cu noi, m-a rugat, când l-a dat Săndulescu-afară, să-l iau şi să-l am în grijă. Şi i-am promis, doară. Promisiunea-i datorie curată! Hai, mai încerc o dată, Ăl-de-Sus mi-e martor...

Ce dracu' mă fac eu acuşi? Mde, cre' că nu-s bun de nimica. Maistorele mă dădu afară, că cică fac numa' „reputuri". Agentele mă caută şi mă umflă de pe unde mă găseşte. Cu şcoala... eh, nu fusăi nici primu', şi dup-aia nu mă mai dusăi. Beţivele de taica, de mă-ntorc acas', abia aşteaptă să mă pună-n jug şi să mi-o tragă iar la cocoaşă. Mai noroc cu muica. Da' ea, sireaca, abia mai poa' s-o ducă cu slugăreala, zece copii, ocările şi ciomagu' lu' taica... La Jilava vrui să „practic principile eticii şi echităţii socialiste", cu Osman, şi-i halii suplimentu', de luai o bătaie soră cu moartea de la ceilalţi de pe celulă, m-a f... de mă-întoarseră cu ţolu' o săptămână. Şi nu-l mai am meşter nici pe comunistu' ăla de Săndulescu. Mai zicea câte-o-mbărbătare,

aşa, o-ncurajare, când ne strângeam. Dracu' să-l ia cu partidu' lui cu tot! Mai bine la meserie. Hai, să mai încerc o dată, Ăl'-de-Sus mi-i martor...

Deşi mai e destul până să se crape de ziuă, începe să cânte cocoşul. Deranjat de vreun zgomot, un dihor sau poate un şobolan. Îi răspund şi alţii. Luna e încă pe cer. Iar hotărârea a trebuit să fie luată. O noapte, ca un sfetnic bun.

☆ ☆ ☆

19 noiembrie 1979. Congresul al XII-lea al PCR. Constantin Pîrvulescu: „Tovarăşi, am fost uimit cum s-a desfăşurat pregătirea acestui Congres şi însuşi Congresul. Cum se poate, tovarăşe...", „Tovarăşul Ceauşescu şi-a permis ca să pregătească, încă înainte de Congres, dar şi tot timpul Congresului, şi la conferinţe, ca să fie reales Secretar General al Partidului. Este fără precedent, tovarăşi, în istoria Partidului nostru şi în istoria partidelor comuniste. De ce Ceauşescu se sustrage ca să fie ales membru al Comitetului Central şi apoi din cadrul membrilor Comitetului Central să fie reales? De ce? Pentru că Ceauşescu se sustrage controlului Partidului. Caută să..." „URRRRAAA, URRRAAA!", „Ceauşescu realeeees!". (Sala în picioare, strigă „URA!", aplaudă, scandează, „Ceauşescu, PCR!", „Ceauşescu şi poporul!" , „URA!", „URA!").

☆ ☆ ☆

N-a ajuns un cizmar de lux. Nici măcar unul mâna-ntâi. Un cârpaci oarecare, de mahala, cunoscut doar printre cocioabele dimprejur. Bun pentru lucrări simple, un blacheu, un toc. Uneori, când nu mai pridideau ceilalţi, trăgea şi câte-o cusătură. Cele mai complicate le rezolva maistorele. Furase gestul meşterului, care le vorbea uneori şi juma' de oră, dându-le mereu sfaturi, uitând că are în colţul buzelor câteva cuie de lemn, care

urmau să fie împlântate în branț și apoi în conturul din crep. Și nu-i cădea niciunul! Îi plăcea și lui cum arăta, când îl îngâna, și se admira în oglindă, *io-te ce bine-mi vine, zici că-s meșter adevărat!*

Timpul a tot trecut.

Calapoadele, calul de fier și rașpelul au început să se simtă ceva mai bine în mâna lui. S-a luat cu o cusătoreasă, care i-a făcut trei plozi. Doi băieți și o fată. În martie '65, când meșterul a murit, a luat frâiele magherniței, a ceea ce mai rămăsese din renumitul atelier știut cândva cale de trei poște jur-împrejur. Ba i-a mai schimbat și numele, din *Negreanu Pantofărie de lux și Ortopedie*, de găsit înainte prin mai toate revistele de mode, cu reclame colorate, ba chiar și în *Universul* lui Cazzavillan, în mult mai comunul și în ton cu vremurile, *Cismărie*.

Încă mai avea cinci oameni în șorț la lucru, pe care a început să-i împingă tot mai sus în tovărășie, apoi în sindicat. Al cărui președinte a devenit, cu totul neașteptat, prin martie '74, sprijinit și de mai vechii tovarăși, pe care cândva îi slujise și apoi îi cam trădase. Aici nu-i prea clar. Chiar dacă anii i s-au tot adunat, a condus cu mână de fier branșa, impunând prin '80 restricții severe.

Curentul, apa, materialele; toate raționalizate! Orice contract îi trecea prin mână. Nimeni nu crâcnea. Se temeau de vorbele ieșite din senin și purtate de ici-colo, se temeau și de umbra lor. Uneori, oprea câte o Volgă neagră în fața atelierului și câte un lucrător dispărea cu totul, nu se mai știa nimic de el. Angaja degrabă altul, avea balta pește; și toată lumea trebuia să aibă de muncă. Așa a fost atunci. Dar funia era prea strânsă. Prin decembrie, în '89, s-au vorbit mai mulți și au reușit să-l dea jos.

S-a ținut tare moșu'; nu l-au răzbit decât după ce i-au spart puțin capul, într-o înghesuială, cu zăngănit de geamuri. Taman într-o zi de Crăciun. Nu s-a mai știut de el. Șandramaua a rămas părăsită mulți ani după asta. Chiar dacă uneori se mai auzea ceva mișcare dinăuntru. Rar, iarna, când se însera devreme, pâlpâia acolo o lumină. Cred că mai repara, pe-ascuns,

câte ceva pentru vecini. Se auzea chiar că a cules de pe stradă niște oameni fără căpătâi, din ăia care dormeau prin canale și le ziceau unii „decreței", cărora voia să le arate ceva meserie, din puținul pe care-l știa.

Nu cred că-mi mai aminteam de el dacă nu citeam zilele trecute într-un ziar local, din alea două care-au mai rămas, despre primul atelier de reparații și recondiționat încălțăminte, cu plata în rate. Cred că aia-i și adresa: el e, sigur! Parcă-l văd și pe meșter cu ideea lui ciudată, într-un colț șifonat de poză albnegru. Al dracului, ce i-a trecut prin cap! Moșu' chiar s-a adaptat; mereu în pas cu vremurile. Bătrân, bătrân, da' orientat. Mare minune dacă nu-l păcălesc ăștia și să-l bage în politică! Merge el cam greu, în baston, dar dacă-i dau mașină cu șofer și girofar, cum e moda...

☆ ☆ ☆

21 decembrie 1989. „Dragi tovarăși și pretini, cetățeni ai Republicii Socialiste România. Mă adresez, în această seară, întregului popor al patriei noastre socialiste, în legătură cu evenimentele grave care au avut loc în ultimele zile la Timișoara. În zilele de 16 și 17 decembrie, sub pretextul împiedicării aplicării unei sentințe judecătorești legale, câteva grupuri de elemente huliganice au organizat o serie de manifestări și incidente, trecând la atacarea unor instituții de stat, distrugând și jefuind o serie de clădiri, de magazine, de clădiri publice, iar în ziua de 17 decembrie și-au intensificat activitatea împotriva instituțiilor de stat și de partid, inclusiv a unor unități militare". (Huoooooo!).

☆ ☆ ☆

O pocnitură și instantaneu o arsură. Ochii i se împăienjenesc. Prin față îi trec secvențe răzlețe. Un amalgam. „Proletari din toate țările...", „Spuneți, tovarășe Pîrvulescu, cum faceți

dumneavoastră de râs partidul nostru...", „Unde-s calapoadele?", „Priviți înainte, tovarăși...", „Haai la lupta cea maaare, rob cu rob să ne...", „Jos imperialismul!...", „Vom face...", „Dragi tovarăși și pretini...", „Vom da...", „Maistore, uite aici pingeaua. Am decupat-o...", „Activitatea trădătoare a lui Gorbaciov...", „Pasărea cu clonț de rubin, s-a răzbunat..., iat-o, s-a răzbunat... Nu mai pot... s-o mângâi... M-a... strivit... Pasărea... cu... clon... de... ru...".

Cade. Câteva picături colorează zăpada. Picioarele îi tremură convulsiv...

☆ ☆ ☆

O cioară mai curajoasă a coborât lângă hoitul în palton, cu cămașă albă și cravată. Se învârte puțin, îl cercetează și apoi urcă pe el. Adună lacomă aşchiile de carne. Prinde curaj și ciuguleşte ochiul stâng. Se apucă să lovească cu ciocul în tigva care mai era caldă. Sună a gol. Nu renunță. O ușă trântită și nişte voci răstite. Pericol! Îşi ia zborul, speriată. „Am zis să curățați armele alea', io cu cine vorbesc?! La și jumate, le verific!". Se roteşte de câteva ori. Alarmă falsă. Mai face un ocol și coboară din nou pe mortăciune. Creierul e dulce. Atrasă de ospăț, mai vine una.

— Băăăăi, aduceți ceva să-i acoperim p-ăştia, că-i mănâncă ciorile. Până diseară, când vin ăia cu elicopteru', nu mai rămâne nimica...

— Lasă să-i mănânce. Asta merită, lua-i-ar dracu de nenorociți! Mă doare-n... de ei.

— Eşti prost, bă, n-o să avem ce preda la ăia, la Bucureşti. Şi vin și cu televiziunea.

Lasă jos cu grijă pistolul mitralieră și ia o piatră ovală de lângă bordura proaspăt văruită. Fixează linia de ochire cu mâna stângă, o duce pe dreapta-n spate, cât îi permite încheietura brațului și îşi ține respirația. Aruncă și nimereşte drept în capul uneia dintre ciori, pe care-o dă cu picioarele-n sus.

Obiectiv lovit. Ce mama ei, doar am fost cel mai bun la grenăzi din tot plotonul... „Felicitări, fruntaş Ilina!" „Trăiţi, tovarăşe colonel; servesc patria, ce dracu'..."

Fără vreun cuvânt, soldatul Mihai Popescu, plutonul trei, grupa a doua, aruncă ţigara fumată doar pe jumătate, o ia la fugă pe scări, intră în dormitorul Companiei, se opreşte în dreptul fişetului personal, dă jos sacul de alarmă, scoate foaia de cort, îl pune înapoi la locul lui şi coboară treptele în viteză. Dă un şut în cioara moartă, care zboară doi metri mai încolo, şi, în grabă, desface prelata murdară de noroi uscat, cu care acoperă cele două stârvuri. *Ale dracului ciori, deja le-au ciumpăvit!...*

Aşa e el, tot timpul a fost un sentimental.

Şi mai vine şi Stănculescu după ele!...

☆ ☆ ☆

În cimitirul de pe Dealul Lolea, sfârşitul lui februarie 1921 a venit cu un frig crunt. Zăpada scârţâie sub talpă. Soare cu dinţi. Printre copacii plini de ciori se vede Scorniceştiul. Câţiva copii din ţăgănia de alături se chinuie să le gonească cu bulgări. După câteva lovituri mai bine ţintite, care le alungă, se rotesc prin aer şi se aşează din nou, ca şi cum ar vrea să îi întărâte.

Giuvaer se apropie, legându-se la brăcinar.

— Frig, tată! spune, bătând din picioare.

— Fuseşi?

— Fusei.

— Văzuşi?

— Văzui.

— Şi cum arăta?

— Cum să arate? Ca mormântu' proaspăt. Mormanul de pământ şi crucea de lemn tânăr, nemâncat de ploi. I-auzi ce zice: „Nicolae Ceauşescu, 16 ianuarie 1918–1 decembrie 1918."

— Îţi zisei eu că-i bună. P-aia o luăm. Mi-aminti de copilu' ăsta, se duse de la friguri, atuncea, cu Unirea. Au crăpat mulţi atuncea.

— Asta zic și eu. Merită și Lache o cruce frumoasă, praleo. Șase ani avusei câine acasă. Nu s-apropia nici ursu'. Hai, să punem și p-aia și să mergem, c-am înghețat de mor, să-nnebunesc dacă te mint!

☆ ☆ ☆

Mâine e 23 noiembrie și e ziua Corei. La Bucureşti e o zi mohorâtă, pe un cablu de electricitate se dă huța o cioară, cu un dumicat în cioc. Prognoza meteo spune că la Scorniceşti este polei.

Ilustrație de Mihai Bălăiță

Clătită în două ape

de Mihai Bătăligă

Era odată, într-o zi, un mare clan de chriozauri, un soi de apariții pitorești pe orice planetă ajungeau, niște monștri simpatici, bicefali, care aveau numai trei picioare. Și nelipsita coadă, cu solzi de un cot.

— Ce faci, Vasile? spuse unul dintre ei.

— Bine, răspunse respectivul, mă pregătesc de baia anuală.

— Ooo... ritualul, făcu primul. Când este?

— La prima multilună verde, răspunse un altul.

— Trei nopți albe, trei, trei, râse un tip mai în vârstă.

Planeta pe care aterizaseră de curând, cu maximum o mie de ani în urmă, se rotea în jurul unui soare pitic, însă, în depărtare, o supernovă lumina suficient de mult ca la fiecare cinci rotații ale planetei, trei să fie lumină ca ziua. Asta, pe lângă cele unsprezece Luni, care dădeau o lumină verzuie când se suprapuneau, cam o dată la un an.

Obiceiul era ca tot clanul să iasă din hibernare, cât se putea. Și să facă o baie bună în cascada din apropiere, care oferea două zone – una cu apă termală și alta cu apă din răceala munților care se vedeau în zare.

Nimeni nu știa unde e apă caldă și unde rece, pentru că alterna din minut în minut, așa încât clanul chriozaurilor beneficia de ambele variante, de fiecare dată când ieșeau din noaptea hibernării. Apa variată îi trezea și le dădea pielii o duritate de-a dreptul neobișnuită. Cascada, imediat după ce multie-

clipsa se termina, revenea la rolul ei firesc şi transporta doar apă rece.

— Bună treabă, zise Vasile, tremurând şi transpirând simultan, sub duşul combinat al cascadei.

— Daa... ce plăcere, făcu o fetişcană, căreia abia începeau să-i înmugurească solzii de pe coadă.

— Mărghioara!!! se entuziasmă Vasile. Ce bine că te văd. Erai un ou frumuşel anul trecut, se hlizi el.

— Mda... se strâmbă Mărghioara. Trece timpul... prima mea baie.

— Hm-mm... făcu cel în vârstă. Să nu îţi ia foc vârful cozii.

— Hai, tataie, n-o mai da de gard. Ce bine e la scăldat, făcu ea, scuturându-se zgribulită, sub duşul rece, tocmai la timp să primească un jet fierbinte pe spinare. Ărşşş... frige!

— Haha, râse un alt chriozaur. Aşa îţi trebuie, fato, dacă nu asculţi.

Efectul benefic ale apelor învolburate se vedea pe pielea lor solzoasă aproape imediat. Se întărea şi se făcea mai strălucitoare, cu nuanţe verzui şi albăstrii. Unii băteau, în lumina soarelui, în violet deschis.

Cât timp se aflau în hibernare, deşi îngheţaţi bocnă sub soarele pământiu de iarnă, exteriorul li se înmuia, de parcă ar fi fost unşi cu tone de uleiuri aromate. Baia anuală era şansa lor de se întări, pentru a face faţă, mai apoi, vânturilor de primăvară.

— Pfff... ce plăcere! spuse Vasile, sub jetul fierbinte, începând să sclipească discret.

— Daa... exclamă şi Mărghioara, aproape că îţi vine să faci pe tine.

— Nuuu, strigă un altul, de pe margine, ieşi de-acolo, că e periculos. Repede, repede!

— De ce? întrebă uimită Mărghioara, în timp ce Vasile deja o împingea ferm cu coada.

— De ce, de ce? replică acela. Ieşi odată şi nu mai pune atâtea întrebări. Hai, hai! o îndemnă el.

— Bine, zise Mărghioara, oftând, nimeni nu-mi spune nimic, doar hai încolo, hai încoace!

Nici nu apucă bine să se ridice din văioaga unde cele două cascade se spărgeau în valuri reci şi calde, că văzu, uimită, cum cu toţii se dădeau din calea ei, împingând-o cât mai departe, spre stâncile din apropiere.

De nervi, sau poate că era deja iminent, Mărghioara dădu drumul unui jet roşiatic ce se împrăştie cu viteză, topind majoritatea colţurilor de piatră pe care le atingea. Aproape înspăimântată de efectul creat, Mărghioara sări pe cele trei picioare, cu coada zbătându-se în toate direcţiile. Treabă care amplifică jetul şi cristalizarea rapidă a suprafeţelor, în urma ei.

Până la urmă se liniştiră cu toţii, iar Mărghioara se făcu mică, de jenă, în umbra unei stânci mai proeminente.

— Ei, acum ştii! făcu Vasile, apropiindu-se cu grijă de ea.

Se poziţionă strategic, să nimerească pietrele cele mai arătoase şi dădu şi el drumul unui jet acid, pe care îl mişcă artistic, pentru a obţine figuri de animale ori simboluri din cele mai diverse, pe suprafeţele la care avea acces.

— Woooa...! exclamă încântată Mărghioara. Desene rupestre? începu ea să râdă.

— Da, drăguţă, uite, aici sunt bizonii, aici bipezii ăia enervanţi, din valea cealaltă, cu ţepuşele lor mititele, hm-mm... aaa, uite, Soarele şi Luna.

— Păi ai făcut trei sori! se miră Mărghioara. Noi avem doar unul pe planeta asta.

— Aaa...? Aaa... daa... mi-a mai rămas material, drăguţă, zâmbi Vasile, cu toţi colţii, dând din cei trei umeri.

Mărghioara zâmbi, fericită să aibă asemenea specimen simpatic prin preajmă. Şi deştept, pe deasupra. Artist, ce să mai. Se dădu nitel mai spre el, înălţându-şi coada în formă de semn de întrebare. Era modul lor de a face complimente. Vasile nu stătu mult pe gânduri şi o luă pe după gât cu piciorul din faţă, răsucit discret, apropiind-o şi mai mult de el.

— Ce îmi place-ee! se emoţionă Mărghioara.

— Da, drăguță, e prima dată când te atinge cineva? E foarte plăcut, șopti Vasile.

Solzii lor, deveniți deja duri, erau sensibili la fiecare atingere, transmițându-le tot felul de senzații. Simțeau amândoi frisoane şi furnicături peste tot, mai ales că Vasile, văzând că tânăra nu se fereşte, îşi lansă coada spre ea, lăsând natura să îşi facă treaba. Secretul lor suprem era că după ce îşi împleteau cozile deveneau de nedespărțit. Nu era nevoie de mai mult. Senzația de contopire era totală.

— Bine ai venit în lumea mea, zâmbi Vasile cu toți colții, zgâriind incisivii Mărghioarei.

— Bine te-am găsit, făcu ea emoționată, după un timp.

Clanul se bucura încă de ritualul anual, indivizii se foiau încolo şi încoace, când sub apele învolburate, când pe stânci, desenând fiecare după cum se pricepea. Mai erau şi cupluri create ad-hoc, care savurau atingerile delicate, însă majoritatea erau preocupați să se admire reciproc.

— Ce piele de vis ai mătăluță, se auzea de sub cascadă.

— Oh... mulțumesc, venea răspunsul, tu deja capeți culoare.

— Daaa... ia uite ce lilá e coada spre vârf. Woooa... se bucura individul.

Ziua trecea fără incidente. Ei erau oricum cea mai spectaculoasă specie din zonă. Destul de mari încât să nu tenteze pe nimeni să-i atace şi destul de retraşi ca să nu fie careva curios ce e cu ei pe-acolo.

De departe păreau dinozauri mari şi greoi, însă între ei se purtau delicat şi grațios. Aveau un soi de educație de grup, dezvoltată în mii de ani de transformări. Faza cu baia în cele două ape era recentă, pe ultima planetă unde fuseseră nu avuseseră parte de aşa ceva. Şi nici nu hibernaseră. Condițiile de acolo erau ideale. Doar aici căpătaseră „ciudățeniile locului", cum le numeau cei mai în vârstă.

— Haideți să plecăm de-aici, propuse deodată un chriozaur mai mare.

— Unde, unde? se auzi din mulțime.

— La păscut, răspunse uriașul și își înălță coada deasupra tuturor.

— Foameeee! răsună o voce din spate.

Curând, se puseră în mișcare, ajungând cu toții, după ceva vreme, la poalele muntelui, unde apele cascadelor de mai devreme erau deja răspândite în mai mulți afluenți ai unui fluviu imens, care transporta mai mereu bușteni căzuți prin alte părți, dezrădăcinați de furtunile atât de dese. Chriozaurii pescuiau bușteniii, unii aproape cât ei de mari, scormonind cu poftă în miezul lor dulce. Le plăceau fiindcă erau deja înmuiați de ape, mai ales că în zona unde trăiau ei nu găseau astfel de delicatese.

Mai târziu, sătui, se întoarseră cu fața către răsărit. Deși soarele abia dacă se mai vedea, în direcția opusă, se ploconiră cu toții, îndoind piciorul din față, care le slujea și de mână, celelalte fiind bine înfipte în sol.

— Me-ee, ish, me-ee, făcu chriozaurul mai mare.

— Me-ee, ish, me-ee, răspunseră ceilalți, ca un ecou.

Aproape să crezi că deveniseră fanatici și că recitau niște mantre, la cum stăteau ei așa, cu capul plecat, strigând cuvintele acelea, însă nu dură mult și începură cu toții să scoată niște sunete guturale, de plăcere.

— Să vă fie de bine, le ură chriozaurul cel mare, la final.

Se urniră către locul unde iernaseră, mulțumiți de ei și de faptul că trecuseră cu bine peste noul început. De aici înainte, totul avea să fie ca într-o vacanță, Vasile chiar punându-și în cap să petreacă cu Mărghioara un timp de calitate.

În urma lor, din stuful de pe marginea fluviului, ieșiră mii de omuleți îmbrăcați simbolic cu un petic de pânză sau frânturi din blana altor animale, înarmați cu toporiști scurte și ascuțite.

Târându-se cu atenție peste întinderea ocupată de chriozauri ceva mai devreme, cu ochii în toate părțile, pentru a nu fi atacați de alte animale sau, dezastru!, de vreunul dintre chriozauri, întors acolo din întâmplare, atinseră cu toporiștile lor

obiectele strălucitoare care tronau semeț din loc în loc, pe unde adăstase clanul.

— Diamanteee! aproape că strigă unul dintre omuleți, redus urgent la tăcere de ceilalți.

Dejecțiile chriozaurilor sclipeau în noapte, cu mii de fațete, fiecare mare cât un cap de om. Deja lustruite, aveau să se constituie în averea tribului pentru toate generațiile care urmau să se nască pe acel pământ...

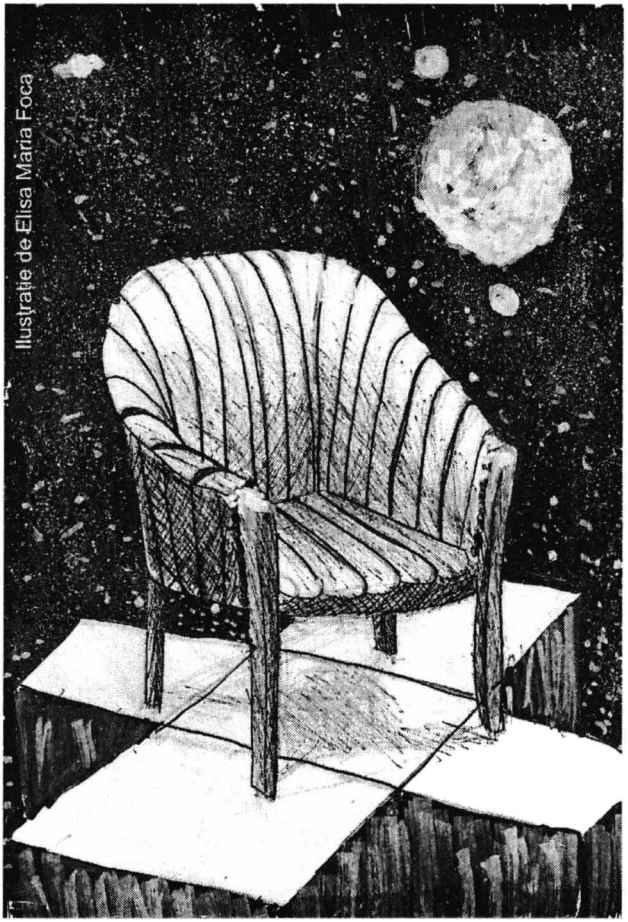

Ilustrație de Elisa Maria Foca

Cupola Amikejo

de Adina Ailoaiei

Alarma de 7:30 a dat trezirea în tot blocul. Toate luminile s-au aprins automat. Katida era obișnuită cu rutina asta. În fond, legea era de mult timp în funcțiune, în întreaga cupolă. Până la 7:45 a stat pe scaunul destinat nutriției. Un ac i-a străpuns pielea și i-a pompat nutrienții necesari vârstei, înălțimii și activității ei. Apoi, capul de duș a devenit activ prin senzorii de mișcare, de la 7:50 până la 8:00. Mai dispunea de 10 minute, timp în care și-a făcut toaleta de dimineață. La 8:15 a luat autobuzul spre sanatoriul unde lucra. Drumul dura, zilnic, 20 de minute, pe ceas.

La sanatoriu, se autentifică în baza de date și își notă ora sosirii. La recepție, fu salutată, ca de obicei, de kamaradino Tondra.

— Bună dimineața, kamaradino!

— Bună dimineața, kamaradino! răspunse Katida. Ce mai faceți?

— Bine. Și dumneavostră?

— La fel. Îmi puteți trimite programul?

— Sigur. Introduc chiar acum datele. Azi îl veți vedea pe kamarado Henriko. Tot nu arată semne de recuperare? întrebă Tondra.

— Din păcate, nu. Nu am mai avut așa un caz. Sper să nu fie nevoie de intervenție din partea Oficiului Sendanĝereco[1].

[1] Oficiul de Securitate (esperanto)

— Ar fi, într-adevăr, păcat. *Ni laboras por la bona de niaj homoj!*[2]

Katida îi ură la fel și se duse în cabinet. Își îmbrăcă halatul și își verifică datele din komputilo-ul agățat în permanență de cordon. Intră în camera 23, în care se afla Henriko, și activă funcția de înregistrare.

— Bună ziua, kamarado Henriko! Cum vă mai simțiți?

Henriko, care stătea întins pe pat, îi aruncă o privire ostilă, dar nu se sinchisi să răspundă sau să se ridice.

— Kamarado, încercă Katida din nou, am venit să purtăm o discuție. Aș vrea să...

— Am zis tot ce am avut de zis! o întrerupse Henriko tăios. O să vorbim când ai să fii în stare să asculți!

— Kamarado, nu vă pot ajuta dacă nu cooperați.

— Nu sunt nebun! răcni Henriko.

— Sunteți deziluzionat. De asta sunteți aici. Ați modificat doza de nootropice din injecțiile de rutină. Dozele sunt standard pentru...

— Dozele sunt date de guvern! o întrerupse Henriko din nou. Cum altfel să mențină controlul? Nu noi am fost primii oameni! Henriko se ridică brusc și lovi peretele cu pumnul pentru a-și accentua spusele.

— Kamarado, sunteți deziluzionat.

— *Ça vaut son pesant de cacahuètes, putain!*[3]

— Kamarado, pervertiți nu doar istoria poporului nostru, Amikejo, dar și limba Esperanto. Sunt suficiente motive să fiți declarat un pericol pentru stat de către Sendanĝereco.

— Nu pervertesc nimic! Asta era limba mea înainte de război! Înainte de cupola asta nenorocită, care ne ține prizonieri!

— Nu există nimic în afara cupolei Amikejo, îi explică Katida, cât putu de calmă.

— Aveam o *épouse* înainte de război! continuă Henriko.

— O ce?

---

[2] Să muncim pentru binele poporului! (esperanto)

[3] Asta-i bună, curvo! (franceză)

— O femeie doar a mea! Voiam să facem *enfants* împreună! Dar bombele atomice au făcut-o infertilă! Cum ești și tu acum! Cum sunt toate femeile acum!

— Kamarado, nu a fost niciun război. Nu există asemenea legături de care vorbiți.

Henriko se opri brusc din urlat și se holbă la Katida de parcă ar fi observat-o pentru prima dată. După câteva secunde, oftă:

— Am trăit prea mult. Cu toții. Nu e natural.

Katida îi aruncă o privire plină de milă.

— Îmi pare rău, kamarado. Nu vă pot ajuta dacă lucrurile continuă așa.

Henriko nu îi răspunse nimic. Katida mai așteptă câteva minute, dar el rămăsese nereceptiv. Katida își luă rămas bun și se duse în biroul ei, unde își activă komputilo pentru a actualiza raportul medical.

Pacientul kamarado Henriko Sciencisto persistă simptomatic în deziluziile sale asociate cu confabulație, rezultate în urma unui supradozaj de nootropice. Atât terapia, cât și tratamentul medicamentos pentru combaterea deficienței de tiamină s-au dovedit ineficace. Organe bionice în stare de funcționare. Nu necesită intervenție. Delir schizoid subversiv. De predat Oficiului Sendanĝereco.

Katida trimise raportul la recepție și își verifică din nou programul. Avea o fereastră de aproape o oră, dacă tot terminase mai repede cu kamarado Henriko. Îi trimise un memo Tondrei s-o invite la o injecție de cofeină. Răspunsul însă fu neașteptat:

Kamaradino Katida, trebuie să vă informez că în urma consultației dumneavoastră, kamarado Henriko l-a incapacitat pe kamarado șef de gardă și a fugit. Am anunțat deja Oficiul Sendanĝereco.

Henriko rămăsese întins pe pat după ce Katida plecase. Știa ce urmează. Dacă oficiul Sendanĝereco îl desemna un pericol

pentru stat, era un caz pierdut. Nimic nu-l putea pregăti pentru injecția cu acid cianhidric.

Scotoci prin sertar după propriul komputilo. Deși multe funcții îi fuseseră dezactivate după internare, Henriko îl păstrase pe post de jurnal și pentru vizionarea ocazională a câtorva emisiuni hologramă. Îl activă și dictă un scurt testament, deși *testament* era un termen de-a dreptul arhaic. Nu avea niciun fel de posesie, totul aparținea statului. Mesajul semăna mai degrabă cu o critică asupra guvernului. Totuși, exista o speranță vagă ca acest mesaj să fie mediatizat, astfel încât și alți cetățeni să-și recapete amintirile.

După asta, Henriko activă holo-proiectorul, însă canalele erau blocate pentru o știre de ultimă oră, care se repeta obsesiv.

Atenție, stimați kamaradoj, sectorul Ermitojn este închis tuturor cetățenilor din cauza unei fisuri în cupolă. Mijloacele de transport vor fi oprite. Nerespectarea acestui regulament atrage aplicarea imediată a sancțiunilor.

Henriko văzu o scăpare în asta.

Luă de pe masă o seringă cu vitamine și ieși în grabă din cameră. Pe coridor fu întâmpinat de un paznic de securitate:

— Kamarado, vă rog să poftiți înapoi...

Cuvintele îi fură întrerupte. Gestul brusc al lui Henriko îl luă pe neașteptate. Simți acul pe pielea gâtului, gata să o străpungă.

— Acid cianhidric, kamarado, zise Henriko.

Era o minciună, dar într-o societate total lipsită de criminalitate, o seringă era deja o armă periculoasă.

Sub amenințare, Henriko luă paznicul cu el până în parcare.

— Cardul de identitate, kamarado.

Cu o furie neputincioasă, acesta îi dădu cardul.

Henriko dezactivă sistemul de siguranță al mașinii paznicului și se urcă la volan. Introduse cardul în contactul mașinii, selectă destinația și viteza și porni.

Ajunse repede în sectorul Ermitojn. Fisura era împrejmuită cu bandă galbenă, polițienească. Conform atenționării, zona era evacuată, cu excepția lucrătorilor, care încercau să sudeze fisura. Inima lui Henriko începu să bată cu putere. O siluetă în costum de protecție se apropie de el:

— Kamarado, nu aveți voie aici! vocea i se auzi înfundată de sub mască.

Însă Henriko nu era atent, studia fisura. Căzuse o parte bună din tinichea, aproximativ trei metri în înălțime, însă protecția externă de plumb era doar puțin găurită. Însă suficient cât să se poată strecura afară.

— Kamarado! răcni lucrătorul din nou.

Henriko o luă la fugă fără să se gândească. Parcurse jumătate din distanță până când lucrătorii realizară ce avea de gând să facă, însă costumele grele le restricționau mobilitatea, astfel încât Henriko, încă îmbrăcat cu halatul de spital, se putu strecura ușor printre ei. Apropiindu-se de gaură, se trânti pe jos și se târî în grabă prin ea. Un paznic încercă să-l prindă, însă asta îl făcu să se miște și mai hotărât spre lumină. Înaintă pe brânci, până nu mai simți pe spate presiunea rece a metalului, și se ridică apoi în picioare.

Priveliștea verde din fața sa emana un miros nefamiliar. Siluetele înalte îi trezeau niște amintiri vagi, care-l duceau cu gândul la cuvinte precum *arbres, herbe, forêt,* deși nu era sigur ce înseamnă. Ba da. Franceză. Limba pe care o vorbise fluent cândva. Cândva, înainte de construirea cupolei. Da, Franța, Paris, unde locuia cu soția sa, Véronique. Amintirea ei îi umezi ochii. Își aminti totul atât de repede și de clar!

Se numea Henri Dupré, doctor și cercetător în medicina bionică la Académie Nationale de Médecine. Veronique era profesoară de chimie la Facultatea de Medicină din Paris. Trăiau împreună într-o căsuță și plănuiau să aibă un copil. Și când a rămas infertilă... Da, la ea a observat pentru prima dată infertilitatea. Fusese distrus. Dar nu și-ar fi imaginat că era, de fapt, o pandemie.

Aducându-și aminte, începu să respire mai greu.

Nimeni nu și-ar fi imaginat că răpirea unor savanți de top japonezi de către Coreea de Nord ar fi pornit cel de-al Treilea Război Mondial. Și cel mai devastator dintre toate. Imaginile copiilor incinerați, prezentate la știri, i-au rămas întipărite în memorie. Efectele bombelor atomice n-au putut fi stopate. După ce conducătorul suprem al Coreei de Nord a nimicit întreaga Asie de Est, trimițând trei bombe spre Coreea de Sud, Japonia și Taiwan, norii radioactivi au ajuns până deasupra Europei. Infertilitatea, afecțiuni ale sistemului imunitar și rata cancerului crescuseră alarmant, chiar înainte ca Europa să se implice în război.

Va trebui să supraviețuim, cumva. Sau va fi sfârșitul omenirii, obișnuia să zică Véronique. Henri nu i-a luat în serios avertismentul. Mai mult, a râs de ea când i-a găsit pe USB un proiect amplu de salvare a omenirii, în caz de dezastru nuclear. O cupolă de plumb, un mecanism de procesare biotehnologic pentru nutriție, un mecanism de procesare bionică a celulelor pentru a înlocui procrearea. I se păruse o nebunie. Ea nu s-a supărat. Din contră, fusese convinsă că el o va ajuta la construirea cupolei.

Când Véronique s-a îmbolvănit de o formă agresivă de cancer, alături de mulți alți europeni, Henri a început să se gândească mai serios la proiectul la care ea ținuse atât de mult. După moartea ei, Henri a trimis ideea liderilor de stat. Spre surprinderea lui, planul i-a fost nu doar acceptat, ci chiar încurajat. Două luni mai târziu, construcțiile au început în Islanda, unde, datorită poziționării geografice, efectul radiațiilor era considerabil mai mic decât în restul Europei.

Arhitecți, ingineri, biotehnicieni, nutriționiști, fizicieni, medici de elită au fost invitați din toate colțurile lumii. Proiectul imens presupunea supraviețuirea unei specii acum infertile. Viața trebuia prelungită tehnologic. Un sistem a fost dezvoltat pentru a repara celulele și pentru a asigura o nutriție optimă

unui organism sănătos. Injecțiile și operațiile de regenerare a țesuturilor au devenit normă.

Un pact a fost făcut asupra închiderii totale a cupolei și a conservării tuturor resurselor valabile. Alimentată electric de o rezervă de uraniu plasată în exterior, cupola a fost creată pentru a rezista cel puțin o mie de ani. Regulile stricte impuse de guvern asigurau buna funcționare a societății din Amikejo. Esperanto a fost introdusă ca limbă oficială, pentru a elimina diferențele interetnice, iar practicile religioase sau spirituale au fost descurajate până la eliminare.

Henri simți un nod în gât. Deși le asigurase supraviețuirea, tehnologia îi dezumanizase, prelungindu-le viața, dar ștergându-le amintirile, plasându-i sub supravegherea permanentă a calculatoarelor, transformându-i în microsisteme a căror singură funcție era întreținerea cupolei și, implicit, a lor însele. Conceptele de prietenie sau căsnicie nu mai existau. Nu mai exista nici măcar empatie. Nimic din ceea ce îi făcuse cândva oameni.

Omenirea nu o putea lua de la capăt. În toți acești aproape trei sute de ani în cupolă, evoluția le fusese stagnată de sistemele automatizate controlate de calculatoare.

Poate că există, totuși, supraviețuitori. Poate ne-am înșelat. Poate nu sunt toți oamenii infertili, își zise naiv Henri.

Inima îi bătea foarte tare și simți că se sufocă. Începu să tușească, deși nimic nu-i obstrucționa căile respiratorii. Lipsa oxigenului îl amețea. Se întinse pe iarbă, sleit de puteri și realiză, deodată, că va muri. Că după trei sute de ani, într-un mediu complet steril, orice corpuscul străin îi era fatal. Chiar și micile particule de polen care pluteau, invizibile, prin aer...

Înscrie-te în Grupul de Facebook
„Învață de la Scriitori!"
și deprinde tainele scrisului de la autorii **CSF**!
https://www.facebook.com/groups/669186743563933/

În umbra Muntelui
(o întâmplare din Euteria)

de Călin Giurgiu

Totul a început când Iia, uitându-se de dimineață în oglindă, a realizat că nu mai vede bine. Își scoase cu atenție ochiul și îl spălă cu grijă. Da. Vedea mai bine, dar totuși, ceva nu era în regulă. Își luă pulsul, îl puse pe cântar, după care, nemulțumită, îl întinse pe masă și începu să-l bată ritmic cu dosul palmei stângi. Îi era un pic mai bine, dar totuși...

Enervată, își făcu un self-test. 45 de mesaje: update-uri nefăcute la timp, notificări critice pe care le ignorase, atacuri de viruși, avertismente de micro-baterii aproape epuizate.

„Zut", răbufni îmbufnată, „M-am luat cu scobitul și uite unde-am ajuns. Ce-i prea mult, rugineşte."

Postă repede ce i se întâmplase și, în așteptarea indicațiilor, se așeză pe șezlongul de pe terasă, privind Muntele care păzea orașul. Muntele, simțindu-i privirea, îi răspunse clipind scurt o rază de soare peste terasa ei, printr-o răsucire dibace a pietrelor reflectorizante de pe culme.

Iia se trezi brusc când Ada îi puse o mână pe umăr.

— Ți-am adus niște găini, spuse Ada, scotocind prin geantă.

Începu să le scoată pe rând și să le înșire pe masă.

— Aoleu, am postat și n-am apucat să văd instrucțiunile! Am adormit privind Muntele, spuse Iia, scoțând cu un gest precipitat device-ul din palmă.

Îşi permitea să-şi arate slăbiciunile de faţă cu Ada, fiindcă erau foarte bune prietene. Nu erau mulţi în prezenţa cărora ar fi recunoscut că a postat ceva şi a adormit înainte să aştepte reacţia celorlalţi sau să citească postările lor cu instrucţiuni. În plus, privitul Muntelui era aspru penalizat printr-o lege locală, deoarece putea crea dependenţă severă, ajungându-se până la cazuri de ignorare a Mesajelor. Muntele nu era deloc încântat de această decizie şi deja doi consilieri locali fuseseră atacaţi de urşii pe care Muntele îi creştea pe ascuns.

— Nu-ţi face probleme, răspunse Ada, zâmbind. D-aia am şi venit, pentru că am văzut că nu răspunzi. Şi cu ocazia asta ţi-am adus şi găinile. Eda o să te acopere la postări, e expertă la disimulări, dar îmi trebuie device-ul tău ca să-i dau acces.

Ada luă aparatul din mâna Iiei şi-şi încolăci arătătorul în jurul lui. După câteva zvâcniri, device-ul cedă şi se lăsă moale, mulându-se în jurul degetului. Ada introduse codul Edei, cu un gest brusc. Device-ul se albi şi se chirci.

„Mă doare burta", îi trasmise el mental.

„E ok", îl linişti Iia, tot mental şi continuă: „O să-ţi treacă. Nu durează mult."

— Cât o să mă coste? întrebă Iia.

— Mai nimic. O invitaţie specială când lansezi noua colecţie.

Cele 12 găini stăteau cuminţi pe masă, fiecare în câte un ou transparent. Iia le privi cu atenţie.

— Par în regulă, spuse cu calm. Şi continuă, privind-o pe Ada în ochi: M-ai salvat. Alegeţi o scobitură, care vrei tu. Nu zi că nu, ştiu că-ţi doreşti şi ştiu şi pe care.

Într-adevăr, ştia. Era scobitura cu dragonul, singura pe care o ţinea în seif. Şi pe stradă, când vindea, avea o hologramă în locul ei; era prea scumpă şi prea riscant să o expună în public.

Iia era demult pe lista neagră a autorităţilor. Pentru că privea Muntele. N-avea voie nici să aibă terasă. O construise ilegal, după ce i-o confiscaseră pe-a ei. Şi o ţinea învăluită într-o

hologramă. De afară se vedea un zid murdar, plin de graffiti şi jumătate acoperit cu iederă. Doar Muntele putea vedea prin Hologramă. Muntele, de fapt, putea vedea orice. Întreţinerea Hologramei costa mult. Hologramele mari se hrăneau cu găini. 12 găini în fiecare lună. Găinile costau scump şi nu se găseau decât pe piaţa neagră. Ada era un dealer şi avea marfă de calitate. Cu cât ouăle în care se găseau Găinile erau mai transparente, cu atât erau mai de calitate. Dacă începeau să fie translucide, Holograma se putea îmbolnăvi şi laserele de control ale poliţiei o puteau străpunge.

Pe lângă menţinerea în viaţă a Hologramei, Iia mai avea şi alte cheltuieli. Primăria o obliga să-şi schimbe casa de marcat la fiecare două luni. Casele de marcat erau nişte pârâcioase. Spuneau tot ce faci, nu puteai face mânării. Dar Iia le dădea să mănânce nisip închegat, până se îmbolnăveau şi nu mai puteau raporta nimic.

Toată lupta cu autorităţile începuse de la un challenge prostesc ce umbla pe globalnet. Testul de 15. Erau şi alte challengeuri, dar mai puţin deranjante pentru regim, cum ar fi să-ţi verşi în cap o găleată cu ulei încins, leapşa cu cărţi, adică să numeşti şapte cărţi pe care ai fi vrut să le citeşti, primeşte-şi-dă-mai-departe, unde trebuia să retrimiţi, la ora 12 şi 12 minute, un anume e-mail, la exact 12 persoane cu care nu mai vrei să fii prieten, şi multe, multe altele. Dar ea, nu. S-a băgat la testul de 15, adică să stai fără globalnet 15 zile, 15 ore, 15 minute şi 15 secunde, dar nu orium, ci privind la Munte. Şi chestia asta a deranjat cel mai mult. Şi aşa ajunsese viaţa ei o luptă, o luptă grea care, iată, în dimineaţa asta îşi arăta efectele nefaste.

— Trebuie să o anunţăm pe Ria şi să-ţi începem tratamentul.

— Îmi trebuie dragonul scobit.

Ria era supervizor. Avea un super vizor prin care putea vedea dragonii de la mare distanţă. Şi un trident sub formă de candelabru, cu care putea să-i controleze. Nu putea să-i domesticească, dar putea să-i controleze. Dragonii erau periculoşi, deoarece mâncau urşi. Erau trimişi de la capitală ca să vâ-

neze urşii pe care Muntele îi creştea ilegal. Şi dacă Muntele ar fi rămas fără urşi, s-ar fi putut supăra şi n-ar mai fi păzit oraşul. Şi asta ar fi fost începutul sfârşitului.

— Da, răspunse Iia. M-am gândit că o să-l vrei. E al tău. Ţi-l dăruiesc. M-ai salvat şi de data asta.

— Nu pentru mine, zise încet Ada. Pentru tine. Tratamentul.

Ada aşteptă până ce Ria îi confirmă că s-a sincronizat cu dragonul din cameo.

— Stai aici pe terasă şi priveşte Muntele, îi spuse Iiei cu o voce calmă.

Ada luă cameoul cu dragon şi îl aşeză cu grijă pe fruntea Iiei. Îl masă uşor şi, încet-încet, dragonul penetră pielea capului. Cameoul rămase lipit de piele, semitranslucid şi fără dragonul atât de valoros.

— Când totul se va termina, dragonul se va întoarce la locul lui şi te va trezi. Până atunci, vei dormi visând că priveşti Muntele.

Îți place să scrii SF, fantasy, horror?

Trimite-ne scrierile tale la **redactia@colectiasf.ro** şi ai şansa de a publica şi tu într-unul din numerele viitoare ale Revistei CSF!

Condițiile manuscrisului:
litera utilizată - Times New Roman, corp 12; cu diacritice; evidențierile cu *italic*, **bold** și/sau „ghilimele"; textul aliniat la stânga; autorul nu va face paginare sau tehnoredactare; titlul scris cu Times New Roman, corp 18, bold; numele autorului sub titlu; informațiile de contact ale autorului vor fi trecute la finalul manuscrisului (nume și prenume, adresa, telefon, e-mail).

O dată în viață

de Mihai Dumbravă

Cerul, cât vezi cu ochii. Plumburiu. Și apăsător. Toți privim spre el. Norii încep să-și agite trupul, înotând parcă într-o mare cenușie. Ferindu-se, ciocnindu-se, ocolindu-se unul pe altul.

— Chiar crezi că se va întâmpla? mă întrebă cineva de alături, cu o voce ușor răgușită.

— Habar n-am. Savanții așa zic. Ziarele la fel, îi răspund neutru, fără chef de conversație.

— Poate o dată în viață avem șansa asta. În viața noastră. Aș avea ce povesti urmașilor. Nepoților și, poate, strănepoților.

Nu dădeam importanță prea mare individului de lângă mine. Avea chef de vorbă. Eu aveam poftă doar să privesc cerul. Să nu ratez nimic din ce avea să urmeze. Dacă avea să urmeze.

Vântul începuse să bată din ce în ce mai tare. Praful se ridica în valuri, trombe sau vârtejuri de un metru, un metru și jumătate. Ne era din ce în ce mai greu să rămânem în picioare. Simțeam că ne desprindem de pământ. Ne-am ancorat mijlocul cu chinga, de inelul fixat de un perete de beton solid, iar picioarele le-am vârât în papucii metalici, încastrați în betonul terasei unde ne aflam.

Cu greu, am privit din nou cerul. M-am uitat de jur-împrejur. Câteva sute de persoane se luptau cu vântul puternic, agățate de te miri ce, cu privirea ațintită spre norii rebeli care nu mai încetau dansul sălbatic. Toți așteptam. Așteptam clipa care părea că nu mai vine. Preț de câteva minute am crezut că mă desprind și zbor în tumultul văzduhului.

După aproape o jumătate de oră, vântul prinse să se domolească, ușor-ușor. Într-un final, abia dacă mai reușea să-mi mângâie palmele obosite. Norii își încetaseră agitația și câțiva făcuseră loc unui petic albastru de cer. Toată lumea își dăduse căștile jos, își ținea respirația, își pusese ochelarii fumurii și privea la raza de soare ce pătrunsese, rebelă, atingând zidurile ale căror umbre păreau tăiate cu foarfeca. Chipul fiecăruia dintre cei ce asistau la spectacol era luminat de soare, iar trupul le era cuprins de o ușoară nădușeală.

Clipele trecură repede, iar cerul se închise la loc. Norii se adunară iarăși în hora lor nebună, continuând să umbrească pământul.

Toată lumea și-a pus căștile, iar pe chipurile livide, doar un zâmbet trist colora fețele murdare. Cu toții ne-am verificat nivelul oxigenului.

Era pentru prima dată, în ultimii o sută cincizeci de ani, când soarele se arăta din nou în colțul acesta al Pământului. Prima dată de la colonizare. De când sosiserăm pe planetă. Pustiită de cei care trăiseră aici, de cei care o poluaseră, distrugând orice formă de viață.

Acum, încercăm să o refacem, încetul cu încetul. Pe cealaltă emisferă, soarele apărea mai des și pâlcuri de verdeață răsăriseră deja, ici-colo. Clădirile mari fuseseră înlocuite cu unele mai mici, înzestrate cu tot ce era necesar pentru supraviețuire și suficient de încăpătoare pentru a acomoda câteva zeci de persoane.

Îmi mai rămăsese un pic din ziua de muncă, așa că mi-am înfipt ghearele adânc în sol, m-am sprijinit în coada colțuroasă și puternică, am ridicat brațele în care țineam barosul și am lovit cu putere peretele de beton din fața mea.

Penitența asta pare fără de sfârșit, dar merită. Să vezi soarele măcar o dată-n viață, ce aspirație mai mare ai putea avea într-o colonie?

Un experiment nereușit

de Victor Martin

În acea zi, după şcoală, Emma Hartland s-a întors acasă târziu, transpirată, profund tulburată, cu picioarele umflate.

Nici ea nu ştia din ce cauză tremură, de excitată ce era sau din cauza frigului care îi intrase în oase.

Trântind uşa de la intrare, a strigat spre sufragerie că nu îi este foame, că a fost cu prietenele la un spectacol organizat de şcoală şi că merge direct în camera ei, să înveţe şi să se culce.

— Dar, a strigat mama ei, trăgând uşa rabatabilă şi privind spre scări, vino măcar să-ţi iei desertul!

Era ora mesei de seară şi toţi ai casei se întorseseră din oraş. Mâncau, beau şi sporovăiau indiferenţi. Nu era niciun necaz atunci când, din diverse motive, mai lipsea câte unul de la cină.

— Nu-mi trebuie niciun desert, a aruncat Emma peste umăr, urcând ultimele trepte şi luând-o la stânga, pe culoar, spre camera ei.

Şi-a notat ziua blestemată în calendar şi a deschis larg fereastra, cu toate că era o seară de primăvară destul de rece.

Nu avea aer; simţea că se sufocă. Îi ardeau obrajii, iar tremurul uşor al mâinilor nu reuşea să-l îndepărteze sub niciun chip.

Învăţa, în general, bine şi destul de repede. Ar fi putut face şi acum la fel, dar nu avea niciun chef. Nu era chiar prima în clasă, dar era printre primii. Presimţea că va lua câteva note rele şi îşi va strica media, dar nu putea citi măcar o pagină. A

încercat să deschidă o carte, dar rândurile îi fugeau din fața ochilor.

„Şi apoi, dacă nu-mi trece starea asta de rău, ce să caut la şcoală?", s-a întrebat. „Cum să mă concentrez la lecții dacă nu îmi revin?"

Şi-a spus că în prezența profesoarelor ar mai fi mers cum ar mai fi mers, dar nu ştia cum să se comporte în fața domnilor profesori. Îi era o imensă ruşine, mai ales în prezența bătrânului profesor de geografie, când se cobora de la catedră pentru a arăta pe hartă. Acesta avea ceva foarte excitant atunci când se ridica pe vârfurile picioarelor, ca într-un balet absurd, pentru a arăta Alaska. Aceeaşi senzație avea şi în prezența profesorului de matematică, care, mai snob, stătea întors cu spatele către clasă, înşirându-şi demonstrațiile. Când se întorcea cu fața, pentru a recita vreo teoremă, pe Emma o apuca leşinul.

Colegii nu aveau de unde să ştie de ce boală suferă ea. Începuseră să zâmbească, să chicotească sau să râdă ca proştii. Pentru a nu se uita la ei, Emma întorcea privirea în altă parte sau se prefăcea că se uită în carte. Curios lucru pentru ea era faptul că, în general i se păreau cu toții respingători, urâți şi murdari, iar privirile nu îi erau atrase decât de unul, Brown, un schilod negricios, cu o pată roşie pe umărul stâng.

În acea zi n-a rezistat, cu toate eforturile făcute, la toate orele. După bătrânul geograf şi tânărul matematician, a fost nevoită să admire huiduma de biologie, o domnişoară bătrână de peste o sută de kilograme, şi piticul de logică, acestuia atârnându-i, cum e şi logic, ceva mai mare decât el, fluturând odată cu gesturile largi şi retorice.

La ultima oră, sportul, n-a mai mers; ar fi dat orice să vadă cum arată, în realitate, bruneta de sport, dar i se făcea groază de colegi. Aceştia se găseau, în ochii ei, într-o situație penibilă, absurdă, lipsită de orice sens.

A umblat pe străzi ore întregi să se liniştească, dar degeaba; toți oamenii apăreau, în fața ei, în aceeaşi postură. Îi era frică să se vâre în aglomerația trupurilor din mijloacele de transport.

A luat-o pe jos, pe străzi mai puțin umblate sau prin parcuri, încercând să înțeleagă ce i se întâmplă. A întors-o pe toate fețele și o explicație plauzibilă n-a găsit. N-a găsit niciun fel de explicație: nici științifică, nici morală, nici mistică, nici nimic. Cât despre o explicație politică, deoarece la baza tuturor fenomenelor sociale stă politicul, pe față a pufnit-o râsul.

S-a oprit în fața unui magazin de produse electronice și s-a uitat la cele câteva televizoare pornite; nu, ceea ce i se întâmpla nu se aplica decât persoanelor prezente fizic, în carne și oase, aflate chiar în fața ei. Persoanele de pe ecran nu erau afectate. A ajuns la concluzia că o situație absurdă ori o accepți ca atare, ori te sinucizi. Ce rost avea să se sinucidă? În fond, într-o anumită conjunctură social-politică sau filogenetică, populația planetei s-ar fi putut afla în situația în care o vedea ea. Dacă ar fi umblat cu toții goi, să vezi pe unul cu sexul acoperit ar fi fost o extravaganță condamnabilă.

Oamenii erau cu toții la fel. Cu ea era necazul. Asta, bineînțeles, dacă cei din jur vor înțelege cum îi vede ea.

S-a culcat și a avut un somn chinuit, cu foarte multe inserturi erotice grotești, suprapuse peste scene din filmele de pe CD-uri.

La miezul nopții i s-a făcut foame și a coborât în bucătărie. Mama sa nu se culcase: citea o carte și o aștepta.

— Ce e, fata mea, te simți rău? a întrebat-o, văzând cât e de palidă.

— ?

— E ceva în legătură cu ciclul?

— Da, a admis Emma privindu-i sânii fleșcăiți, burțile multiple și picioarele umflate de varice.

A pus plăcinta pe colțul mesei, dezgustată, și a ieșit; îi pierise foamea. Nervoasă, mama ei a strigat-o să vină înapoi. Nu o mai auzea. A stins lumina și s-a băgat sub pătură, dar nu a mai putut să doarmă. A încercat să pună un film, dar o enerva cel mai mic zgomot. Cuvintele o scoteau din sărite cel mai mult.

S-a îmbrăcat cu o oră înainte de a se trezi ceilalţi, a coborât, şi-a băgat în geantă câteva sandvişuri şi a ieşit fără s-o simtă nimeni.

Răcoarea dimineţii îi făcea bine, dar oamenii care treceau pe lângă ea, către serviciu sau la cumpărături, o dezgustau. Era ceva între dizgraţios şi erotic, ceva foarte neplăcut, în fond. Excluzând bătrânii, unii tineri o scârbeau, părând nişte maşini stricate, dar foarte mulţi aveau în ei ceva care o făcea să-i fiarbă sângele, să se înroşească şi să simtă cum i se strânge stomacul.

A ajuns la şcoală cu o jumătate de oră mai devreme, apoi s-a refugiat în WC, intrând la oră exact cu o clipă înaintea venirii profesoarei de limba spaniolă. Corpul negricios şi bărbătos al acesteia era la fel de urât ca şi faţa; în plus, îi albise părul din regiunea pubiană, în vădit contrast cu părul capului, vopsit în roşu. A întors privirea într-o parte, uitându-se lung la John Brown, sfrijitul negricios care îi atrăgea atenţia mai mult decât ceilalţi băieţi.

— Ce faci, Emma, admiri picioarele lui John? a încercat profesoara o glumă, în limba spaniolă.

— Nu, „domnule", a răspuns fata în engleză, îi admir organele genitale.

După ce, în primul moment, profesoara a rămas perplexă, şi-a dat seama că a auzit bine. Clasa era în delir; nimeni nu se aştepta să audă aşa ceva din gura Emmei Hartland, o fată timidă şi aşa bine educată în spirit puritan. Profesoara a poftit-o afară, dar ora era deja periclitată. Nimeni nu mai avea chef de spaniola ei; cu toţii comentau evenimentul.

A ieşit din şcoală fără să vadă nimic în jur; în cap îi bâzâia un roi de albine, iar inima îi bătea să-i spargă pieptul.

— Ştiţi, domnişoară, orele nu s-au terminat, a întâmpinat-o portarul.

Înfrângându-şi dezgustul de a vedea o asemenea maimuţă sfrijită, l-a împins cu palmele în piept, vrând să iasă. Deoarece bărbatul rezista, i-a tras cu putere o geantă peste ochi, lăsându-l năuc pentru mult timp.

S-a plimbat pe străduțe dosnice, a mâncat un sandviș în parc, apoi s-a îndreptat spre casa Sandrei Heines, cea mai bună prietenă a ei, așteptând-o pe o bancă mai retrasă, în parcul de alături, să termine orele de școală.

Părinții colegei n-au zis nimic; o știau pe Emma Hartland de fată cuminte și foarte bună la învățătură.

În seara aceea, Emma a băut whisky pentru prima dată în viața ei. Sandra avea o sticlă ascunsă după oglindă. Emma i-a povestit colegei tot ce o frământa, până spre miezul nopții. Au întors problema pe toate fețele și au ajuns la concluzia că, din punct de vedere științific, așa ceva este imposibil. Era posibil să fie un experiment al extratereștrilor obraznici, care își făceau tot mai accentuată prezența în oraș.

Dacă tot o vedea dezbrăcată, Emma i-a propus Sandrei să-și dea jos și cămașa de noapte. Încălzite de băutură, s-au simțit bine împreună și au adormit târziu.

Emma n-a mai mers la școală, dar a trimis colega să-l aducă pe John Brown. L-au băgat în casă, noaptea, târziu, i-au dat să bea și au făcut cu el tot ce au găsit într-o revistă pornografică. Spre dimineață, Sandra l-a înfundat cu plăcintă cu fragi și a mai încercat o dată. În tot acest timp, Emma se văita de junghiuri în regiunea inghinală și își schimba compresele cu apă rece.

Doamna Hartland a anunțat poliția de dispariția fiicei, dar nu au putut-o găsi timp de două săptămâni. Nici doamna Heines nu știa ce se întâmplă în camera fiicei sale, până într-o dimineață, când a intrat să facă puțină ordine.

Când a dat cu ochii de Emma, a crezut, în primul moment, că e Sandra, dar a fost scoasă din șoc de râsul isteric al colegei.

— Doamnă Heines, ce corp frumos aveți!

După un moment de bâlbâială, femeia și-a dat seama că fata e beată. Mirosea a alcool de trăznea. A anunțat-o pe doamna Hartland, care a venit într-un suflet. Domnul Hartland nu prea se sinchisea. Era inginer constructor și își vedea de construcțiile lui. Îi venea și acum, la bătrânețe, să râdă de câte mofturi făcuse nevastă-sa la început.

Emma tăcea cu încăpățânare, dar au luat-o la întrebări pe Sandra.

Ofițerul de poliție şi-a declinat orice competență într-un caz ca acesta, spunând că pe el îl doare în cot dacă o nebună îl vede în pielea goală sau îmbrăcat.

— Ce, parcă noi, polițiştii, consemnăm în rapoarte faptele deformate?! Nu! Noi le consemnăm aşa cum le vedem noi deformate, a încheiat el, filosofic, ținând un deget ridicat.

Emma a pufnit în râs văzând că începe să i se ridice şi altceva. Neînțelegând de ce râde fata, doamna Hartland a acceptat cu plăcere invitația polițistului de a le duce cu maşina până acasă la psihiatru. Acesta primea o sumă mare de bani pentru că lucra şi pentru secția lor de poliție, aşa că nu trebuia plătit nimic.

Ofițerul a regretat acest moment de amabilitate. Aşezată pe scaunul din față, în partea dreaptă, fata a privit cât a privit, atentă, apoi nu s-a mai putut abține să nu-l apuce pe polițist de penisul întărit. Cum acesta avea un picior pe accelerator, a apăsat brusc, proptind maşina într-un stâlp, nu departe de casa psihiatrului. Le-a arătat cum să ajungă singure şi a rămas să fluiere a pagubă.

În prezența mamei, psihiatrul a ascultat atent toată povestea, şi-a notat ceva într-un carnețel, apoi s-a ridicat în picioare. Emma l-a descris, din cap până la picioare, fără să omită nimic. Doamna Hartland asista ruşinată, neînchipuindu-şi niciodată că fiica ei poate să rostească astfel de cuvinte.

Psihiatrul a declarat fata în deplinătatea facultăților sale mintale, neuitând să specifice calitatea ei paranormală de a vedea oamenii goi.

— Pe mine cum mă vezi? a întrebat-o doamna Hartland, înainte de a intra în casă.

— Cum să te văd?! s-a mirat fata. Aşa cum scrie în hârtie. Te văd în pielea goală. Pe toți vă văd goi; pentru mine, lumea e dezbrăcată.

Mama ei s-a înroşit toată şi a împins-o pe scări în sus, încuind-o în cameră, de frică să nu-i vadă goi pe tatăl şi pe frații ei

mai mari. I-a dus cina şi vestea că, a doua zi, la ora şapte, înainte de începerea orelor, trebuie să se prezinte în faţa consiliului profesoral. Fata şi-a pus tava în faţă, admirând fundul flasc al doamnei Hartland, înainte de a citi hârtia primită de la şcoală, de a lua masa şi de a se culca, frântă de oboseală şi de mahmureala continuă, date de ultimele nopţi de dragoste şi beţie.

A doua zi, mama sa a dus-o până la cancelarie, ca să fie sigură că ajunge acolo înainte de a apărea profesorii. Emma se abţinea cu greu să nu râdă văzând trupurile goale ce intrau pe uşă, pline de importanţă, şi se aşezau la locurile lor. Se simţea ca atunci când a dus-o o mătuşă să se bronzeze la nudişti. La fel ca atunci, întorcea capul spre fereastră când vedea câte o burtă căzută, fese fleşcăite, umeri ieşiţi în afară, sâni alungiţi, corpuri umflate cu pompa sau, dimpotrivă, schelete mergătoare.

Profesorii se aşezaseră, iar fata a rămas în picioare, la capătul dinspre uşă al mesei. A fost luată la întrebări brusc, fără niciun fel de preparative, iar ea a răspuns exact, căutând să nu folosească decât vorbe frumoase, să nu-i insulte pe distinşii profesori. Când aceştia au degenerat în întrebări insinuante şi glume nesărate, povestea Emmei a început să se degradeze. Majoritatea profesorilor nu se vedeau din cauza mesei, dar putea să-i spună directorului că are testicule lungi ca nişte pere, şi directoarei adjuncte că e rasă în regiunea pubiană.

Uitând să mai consemneze în caietul ei, directoarea a sărit în picioare, roşie de furie, acoperindu-şi cu palmele regiunea respectivă. Profesorul de matematică i-a pus o mână pe umăr, liniştind-o şi făcând-o să se aşeze.

Emma a spus profesoarei de sport că are un corp frumos, dar o strică negul păros de pe abdomen, i-a spus domnului profesor de istorie, care înjura tot timpul evreii, că e tăiat împrejur şi că el însuşi e evreu, iar celei mai apropiate, profesoara de engleză, că îi lipseşte un sân. Profesorii au şuşotit ceva între ei, iar directoarea adjunctă le-a întins câte o bucată de hârtie, ruptă din caiet.

În liniştea care s-a lăsat, cu ochii pe fereastră, Emma vedea intrând pe poartă valul de elevi, goi ca într-un lagăr de exterminare. Se gândea că soarta îi e pecetluită, că trebuie să se mute la alt liceu, sau poate chiar în alt oraş, după cum vor hotărî părinţii. Nu îi părea rău decât după Sandra Heines şi John Brown. A văzut, deasupra clădirilor din apropiere, că se adună nori negri şi că începe să se întunece.

Bileţelele ajunseseră la director, iar acesta le citea cu atenţie, împărţindu-le în două teancuri.

În curte nu mai era nimeni şi se lăsase o linişte apăsătoare şi un întuneric ca noaptea. A putut vedea că apăruseră şi stelele în plină zi; cu nu mai puţin de o oră în urmă era dimineaţă însorită, iar acum era noapte cu stele.

Într-un târziu, directorul s-a ridicat în picioare, nemaipăsându-i de faptul că fata îl vede în pielea goală.

— Cei mai mulţi dintre noi, a spus, au hotărât că acest experiment, experimentul numărul 37, a fost un eşec lamentabil. În concluzie, va trebui să ne retragem.

Emma a văzut cum profesorii încep să se fleşcăie, să devină din ce în ce mai diformi, ca nişte păpuşi de ceară încălzite cu un arzător. Se topeau şi se modificau hidos, iar scaunele şi covorul îi absorbeau în timp ce se lichefiau. Îşi spunea că, în fond, ceea ce vedea era, poate, tot o viziune deformată. Poate că, de fapt, nu se întâmpla nimic, poate era joi dimineaţa şi soarele bătea în geamuri, poate că profesorii se sfătuiau ce să facă în privinţa ei, poate nici nu se vedeau dezbrăcaţi.

Ciudată iluzie. Profesorii se scurseseră în covor şi în lemnul scaunelor şi totul era uscat şi curat în urma lor, ca şi cum nici n-ar fi existat. Timidă, a deschis uşa cancelariei şi a privit pe culoar. Acesta era luminat şi o femeie de serviciu plimba plictisită un teu învelit într-o cârpă, către uşa exterioară.

— Ce cauţi aici, la ora asta?! s-a speriat femeia.

— Am rămas închisă în laboratorul de biologie, a mințit fata.

Se uita contrariată la rochia albastră a femeii de serviciu, o rochie prost croită, dintr-un material ieftin. I-a atins umărul cu

vârful degetelor, ca să vadă dacă e adevărată, apoi i-a pipăit materialul rochiei.

— Eşti îmbrăcată, a spus uimită.

— Cum, Doamne iartă-mă, să nu fiu îmbrăcată? a întrebat femeia, contrariată.

Fericită, Emma a luat-o în braţe, s-a învârtit cu ea, apoi a rupt-o la fugă spre ieşire. Ceasul de la capătul culoarului arăta ora 22:00. Maimuţa sfrijită care era portarul era şi ea îmbrăcată şi s-a tras într-o parte, recunoscând nebuna care îl pocnise cu geanta.

De bucurie că scăpase de coşmar, fetei îi venea să îmbrăţişeze toţi oamenii întâlniţi pe stradă.

Când a deschis uşa sufrageriei, a crezut că îngheaţă de emoţie, dar totul era ca înainte; cu toţii erau îmbrăcaţi. Terminaseră masa fără ea, dar îi opriseră câteva plăcinte. Fraţii ei priveau o comedie tâmpită la televizor, tatăl său citea un jurnal de seară, iar o cumnată şi sora ei mai mică desfăceau un scul de lână.

— Unde ţi-e geanta? a întrebat-o doamna Hartland.

— Am dus-o sus, a minţit Emma.

Mama ei a făcut un gest evaziv cu mâna, în timp ce strângea masa, spunându-i că i s-a părut că a intrat direct în sufragerie, apoi totul s-a topit în cunoscuta plictiseală cotidiană. Nimeni nu pomenea nimic de fuga ei de acasă, de poliţie, de psihiatrie, de vreun consiliu profesoral sau de faptul că îi vedea pe toţi în pielea goală.

A mâncat o plăcintă şi, acuzând o indispoziţie stomacală, a urcat la ea în cameră, oarecum dezamăgită că lucrurile reintraseră în normal. A sunat-o pe Sandra, într-o doară, deoarece era sigură că totul nu fusese decât un coşmar, că a adormit, într-adevăr, într-un laborator şi a visat.

— Ce-ai făcut la consiliu? a întrebat-o prietena ei. Te-au exmatriculat?

— N-am fost la niciun consiliu.

— Cum n-ai fost la niciun consiliu?! a rămas cealaltă cu gura căscată. Emma, trezeşte-te! i-a strigat. Eşti beată sau obosită?

— Nici una, nici alta.

— Bine, atunci vezi că vin la tine. Îl aduc şi pe John. Găseşte un motiv şi vino afară! Te aşteptăm în părculeţul din faţa Hendersonilor.

Înainte ca Emma să-i spună că nu poate veni, că n-a fost nimic real, că e înnebunită şi s-a săturat de toţi şi de toate, Sandra a închis.

Cu toate că era o seară de primăvară destul de rece, Emma a deschis larg fereastra, privind în hău. Nu avea aer, simţea că se sufocă. Începuseră să-i ardă din nou obrajii, iar tremurul uşor al mâinilor nu reuşea să-l îndepărteze sub niciun chip.

Ilustraţie de Daniel Danil

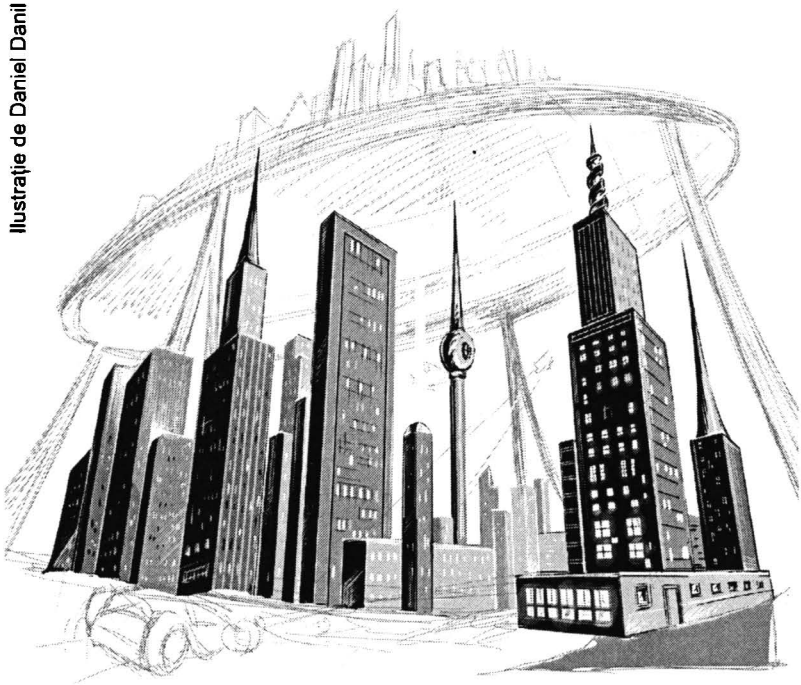

Iminență

de Ovidiu Vitan

Deschise ochii. Se trezise lin, cu o aterizare blândă, deși din tăriile unui vis agitat. Își aminti că se visase inițial pe un pisc, privind către peisajul înverzit. Începuse să coboare senin printre livezi şi căpițe, însă deodată costișa se făcuse atât de abruptă, încât el prinsese a aluneca speriat la vale, în timp ce dinspre poale urca un ocean mâlos, care muşca furios din peisaj, iarba bogată şi livezile dispărând sub talazurile cu spumă pământie...

Realiză că adormise pe canapea, îmbrăcat, într-o poziție destul de incomodă, de la care îl durea gâtul. Și că tocmai trăise intervalul de inocență, aproape instantaneu și totuși cumva nesfârșit, dintre trezire şi momentul în care își amintea de probleme, de dureri, de urgențe... însă conştientizarea momentului de tihnă îl și încheiase, printr-un mecanism care i-ar fi plăcut lui Heisenberg. Se trezi de-a binelea și își aminti că adormise acolo pentru că ajunsese acasă târziu, deoarece stătuse foarte târziu la institut, întrucât descoperise anomalia.

Sări din pat ca din puşcă, împins de mâna brutală a iminenței. Anomalia! Cât timp mai avea oare la dispoziție?! Era 7 şi 52 de minute dimineața. Îl durea gâtul, hainele erau boțite pe el, ar fi făcut un duş, ar fi mâncat, ar fi băut o cafea mare... Dar nu mai avea timp. Se aşeză la calculator şi începu să lucreze frenetic.

Era clar, nu mai avea timp să meargă la serviciu, ar fi pierdut o oră şi ceva numai pe drum. Şi oricum ideea în sine de a se prezenta la locul de muncă i se părea ridicolă în lumina descoperirii sale. De altfel, îi semnalase ieri anomalia şefului său,

însă acesta, în funcție încă de pe vremea comunismului, un om de știință cu concepții învechite și speriat de orice neregulă care i-ar fi putut periclita postul și pensia, nu-l ascultase. Mă rog, va trebui să-l sune ca să-i spună că nu poate veni azi...

Mai târziu. Acum avea mult de lucru. Anomalia avansase îngrijorător, toate datele colectate de aparate indicau alterări ale câmpului magnetic consistente cu ideea unei prezențe. Aparatele arătau limpede perturbări care, după dispunerea fizică regulată pe care o aveau, păreau să excludă un fenomen natural. Dacă azi-noapte identificase 228 de evenimente, acum acestea săreau de 1.000 – și astea numai în București. Problema era că încă nu avea dovezi materiale. În plus, dacă într-adevăr se întâmpla ceva, ar fi trebuit să apară deja ecouri. Dădu drumul la televizor – nimic deosebit. Intră pe Facebook; nimic. Se uită pe geam – absolut nimic. Oamenii își trăiau mai departe viața cu care se obișnuiseră, nimic nu le deranja rutina. Și totuși, ceva se întâmplase, se întâmpla încă... Să se fi înșelat el, oare?

Tresări odată cu o bubuitură care răsună undeva afară. Sări la geam, dădu perdeaua – trei muncitori de la firma care le izola blocul scăpaseră un cofraj mare de lemn. Respiră ușurat și se întoarse la computer, căutând înnebunit dovezi. Liniștea nu dură mult, însă; muncitorii începură să ciocănească, să izbească și să bocănească, acompaniindu-se de exclamații și interjecții vioaie. „După șapte ani în care am așteptat zadarnic să ne izoleze și nouă blocul, cu greu puteau găsi un moment mai prost să-i apuce cheful de muncă!"

Încercă să-și vadă de treabă, însă vacarmul era insuportabil. Muncitorii erau pe schele, doi dintre ei chiar în dreptul apartamentului vecin. Urmă un șir de bocănituri infernale, un geam se sparse și bormașinile își continuară violul sonor. Se duse din nou la geam, îl deschise și dădu să-i facă semn bărbatului care întărea schela cu mare zăngănit de bare metalice...

Apoi își dădu seama că era inutil. Cum să le spună bieților muncitori necalificați – oameni simpli, mulți dintre ei mai în vârstă, preocupați să facă ce le-a spus meșterul – să nu mai facă

zgomot, să înceteze lucrul, pentru că el identificase anomalii magnetice care păreau să indice că Bucureștiul urma să fie invadat de forțe necunoscute scurse pe Pământ din neant? Cum să-i convingi că tot ce fac ei în clipa asta va fi inutil peste câteva ore? Sigur, reproșurile meșterului, care era mână de fier, îi îngrijorau mai rău decât orice apocalipsă...

Închise geamul fără să le mai spună nimic şi se cufundă din nou în lucru, culegând date şi coroborându-le. Deşi muncitorii ajunseră la un moment dat chiar sub geamul său, strânse din dinți, încercând să-i ignore, să nu se lase distras de la iminența pe care ei nu o înțelegeau, era mult prea străină de preocupările şi grijile lor, de cercul social redus la cuscri, cumnați, socri şi cumetri, de chenzina care nu le ajungea, de datoria pentru berea la pet de la chioşc, de bujiile alea vechi de la Dacie, de nevestele vopsite roşcat şi tunse scurt, care nu ştiau decât curățenie şi copii, de...

Căută de zor prin datele afişate de senzori şi aparate şi descoperi ceva care îl făcu să tresară. Anomaliile nu începuseră de câteva zile, ci, deşi rare, datau încă din 2013! Cum era posibil să nu fi sesizat nimeni fenomenul? Sau poate îşi dăduseră seama, dar nu îi acordaseră importanță, „lasă, că n-are nimic"... Sau poate şeful lui cunoştea problema, alesese s-o ignore şi de aceea nu îl ascultase ieri! Cert era că viața mergea înainte cu seninătate, ignorând complet faptul, acum dureros, că invazia se pregătea de ani de zile, că invadatorii, oricine or fi fost ei – extratereştri, ființe din altă dimensiune, oameni din viitor, cine putea şti? –, se scurgeau discret pe Pământ de ani de zile şi numai ieri-alaltăieri debitul lor crescuse amenințător, semn că invazia stătea să înceapă cât de curând, poate mâine, poate chiar azi, practic din clipă în clipă...

Cotropirea era iminentă, iar el era poate singurul om care realiza asta. Oare mai avea timp să prevină autoritățile? Oare mai puteau contraataca? Puse mâna pe telefon şi îşi sună şeful; primi ca o palmă tonul de ocupat. Asta era culmea! Ceva trebuia să facă însă, nu putea sta aşa. Îşi luă haina şi coborî scările

în fugă de la etajul 4, împinse uşa cea mare de la intrare... şi aceasta se lovi de un stâlp al schelei. Nu se poate! Asta mai lipsea! Trebuia neapărat să iasă. Încercă să se strecoare printre uşă şi stâlp, dar nu avea loc. Un muncitor punea nişte bare la schelă; strigă la el:

— Nu vă supărați... Fiți amabil, ajutați-mă să ies! Nu vă... Idiotule, ajută-mă să ies, dacă nu vrei să fim invadați și exterminați!

Omul, însă, nu se sinchisi de el, ba chiar i se păru că aude dinspre acesta un râset batjocoritor. Renunță. Nu putea ieşi pe acolo, aşa că înghiți câte trei trepte deodată şi se întoarse în apartament, cu gândul să iasă pe geam şi să coboare pe schelă, chiar dacă muncitorii ar fi protestat. Nu-i mai păsa, trebuia neapărat să iasă, urma o invazie! Ajuns la fereastră, trase perdeaua, dădu să deschidă geamul...

Se holba prostit. Schela metalică parcă fusese dublată, dacă nu triplată. Era atâta metal, erau atâtea bare, încât nu mai putea nici să deschidă bine geamul, necum să coboare de pe schelă. Ce naiba, ăştia erau nebuni?! Dădu să protesteze şi întredeschise geamul atât cât putu; tresări: muncitorul de mai devreme apăruse în dreptul ferestrei. Uitându-se la el, simți ca un pumn în stomac: fața muncitorului era mică și îngustă, o scobitură oribilă înghițea nasul minuscul şi ochii foarte mari şi adânci, iar gura era o despicătură prin care se întrezăreau dinți mulți şi filiformi. *Nu era om!*

Se duse din doi paşi în dormitor, la fereastra care dădea în spatele blocului – la fel, nu putea ieşi, schela era atât de densă, încât nu-i mai dădea voie să iasă. Se uită pe geam, la clădirile din jur... şi atunci înțelese.

Absolut toate blocurile din jur erau prinse în rețele metalice atât de compacte, încât nimeni nu mai putea ieşi afară. Anveloparea blocurilor, pe care şi-o dorise atât de mult, începuse cu schele obişnuite, dar în cursul zilei acestea se îndesiseră până se transformaseră în gratii. Erau cu toții prizonieri. Bucureştiul era, în fine, izolat. Invazia se şi încheiase.

Războiul tocmai a avut loc

de Cristian Panfilov

Text apărut în fanzinul „Atlantida SF", editat de cenaclul **Atlantis Club**, Cernavoda, în anul 1988.

La momentul debutului, autorul avea 17 ani și spera să prindă cu el o editare într-o revistă de profil. Acest lucru s-a întâmplat cu trei decenii mai târziu și, dacă asta nu mai înseamnă cine știe ce realizare acum, deoarece flacăra creației adolescentine s-a încenușat în sufletul său, pentru creatorii acestui mileniu el reprezintă o viziune asupra unui anumit tip de SF din acea perioadă tensionată, dar frumoasă, care merită cu prisosință să fie cunoscută.

Aeroglisorul înainta lin pe deasupra firului magnetic al drumului. Grupul de excursioniști ațipise, în frunte cu ghidul, care sforăia ușor, cu capul lăsat pe spătarul fotoliului. Cei câțiva rebeli care încercaseră să reziste, atrași de plăcerea unei partide de videopocher, se văzuseră obligați să renunțe și ei, sub influența narcotizantă a somnului vecinilor de scaun.

— Hei, gata cu trândăveala, am ajuns! strigă în microfon conductorul, reușind să-și trezească încărcătura.

Trezit prea brusc, ghidului îi veniră în minte câteva cuvinte nu tocmai potrivite cu cadrul în care se afla, privitoare la politețea celor de la Transporturi. Se stăpâni, însă, gândindu-se că va trebui să se și întoarcă la Bază cu același mijloc de transport.

Coborâră din navetă, iar aerul rece îi făcu pe toți să-și ridice gulerele și să strângă fermoarele combinezoanelor până la gât.

— Cam pe acolo e ținta călătoriei noastre, spuse ghidul, arătând vag către unul din piscurile înzăpezite.

Se auziră câteva murmure de nedumerire.

— Tocmai acolo trebuie să urcăm? sosi și inevitabila întrebare.

— Exact. Poftiți, vă rog, pe cărare și nu vă abateți de la indicațiile mele. Altfel...

Lăsă amenințarea să plutească în aerul înghețat, fără să își finalizeze gândul. Avea mai mult efect dramatic și nimeni nu se putea plânge că ghidul folosise mijloace verbale neconforme cu statutul său.

Cu toate că la început li se părea că va dura o veșnicie, urcușul nu le-a luat prea mult timp. Dorința de a vedea ceva cu totul inedit le dădea aripi. Cu toții auziseră câte ceva despre Centrul de Vizionări Temporale, situat chiar sub vârful îmbrăcat cu o cușmă albă. De aici, cei care își permiteau luxul, puteau vedea „pe viu" imaginea defileului și a Văii de la poalele muntelui, în orice perioadă de timp ar fi dorit. Un fel de călătorie cronozofică, cu alte cuvinte.

Păsiră cu sfială pe coridoarele Centrului. Din loc în loc, din computerele de serviciu, amplasate în masca pereților, le furnizau informații cu privire la drumul străbătut, la ultimele realizări în domeniul chirurgiei temporale, la serviciile pe care Compania se angaja să le furnizeze în contul clientului. Ajunseră, fără alte peripeții, în sala de Vizionare. Pe un ecran imens, licărea stins conturul alb al Văii.

— Bine ați venit! le ură o voce caldă, venită parcă din tavan. Sunt operatorul de serviciu al Centrului, WELLS II. Misiunea mea este de a vă ajuta să vă hotărâți în privința opțiunilor de călătorie temporală și de a vă satisface, ulterior, orice alte solicitări legate de aceasta. Privind ecranul cel mic, din stânga, veți observa o serie de imagini stereoscopice, din principalele epoci în care poate coborî sau urca aparatul nostru. Vă veți pune apoi de acord asupra unei opțiuni și mi-o veți comunica. Subliniez

faptul că nu puteți realiza mai mult de trei opțiuni. Trei călătorii. Așa că hotărârile dumneavoastră trebuie să fie cele mai adecvate. Reclamațiile ulterioare nu vor fi luate în considerare.

— Ceea ce vom vedea pe ecran va fi doar o simplă imagine, compusă digital, sau chiar o călătorie adevărată?

— Va fi o călătorie propriu-zisă. Centrul deține o funcție de protecție, însă în exterior va exista cu adevărat perioada în care se călătorește.

— Un fel de navă cosmică, explică ghidul. Și, pentru că prima opțiune aparține din oficiu Biroului de Turism Temporal, aș dori să vedem Valea în perioada uneia dintre Glaciațiuni.

În față se deschise dintr-odată o priveliște înghețată. Sub razele unui soare enorm, aproape portocaliu, zăpada strălucea orbitor. Undeva, în depărtarea plină de sclipiri, vântul ridica trombe uriașe de zăpadă, spulberată spre cer. Nicio vietate nu se mișca pe suprafața de culoarea portocalei.

— Și vreți să spuneți că imaginea sta... pe care o vedem pe ecran, există în realitate și afară?

— Dacă doriți, puteți să ieșiți, să vă convingeți. Centrul nu răspunde, însă, de recuperarea dumneavoastră. Va trebui să fiți în stare să reveniți singuri în interior.

— Mulțumesc, prefer să stau aici, la căldurică, răspunse imprudentul.

Imaginea încremeni pentru câteva clipe, apoi se stinse.

— Prima călătorie, cu dimensiunea de cinci minute standard, s-a încheiat. Pentru ce perioadă v-ați hotărât în cea de-a doua?

Se consultară vreme de mai multe minute, apoi comunicară că ar fi fost interesantă o excursie în Cretacicul Superior. Pe ecran se învârteji o nebuloasă verzuie, care își desfășura treptat volutele, acoperind ecranul în diagonală. O vegetație luxuriantă inundă valea și spinarea aspră a muntelui, acoperind totul în verde crud. Un lac întins domina partea inferioară a Văii. Deasupra apei, la mică înălțime, pluteau steranodori uriași, care își afundau, din vreme în vreme, ciocurile sub unde, după pradă.

În stânga imaginii, aproape de linia pădurii tropicale, un tyranosaur uriaș devora hălci din trupul unui stegosaur, în care mai palpitau încă rămășițe de viață. Ghidul le explică, pe un ton scăzut, că aceste animale cu sânge rece mor mai greu, deoarece au creierul răspândit de-a lungul imensei șiri a spinării.

Până ce își încheie el peroratia, imaginea dispăru într-un vârtej verzui, iar vocea lui WELLS II le anunță sfârșitul celei de-a doua călătorii, care durase opt minute standard. Apoi îi întrebă despre cea de-a treia preferință.

— Dacă nu mi-o luați în nume de rău, interveni o femeie scundă și grasă, care nu scosese niciun cuvânt până atunci, aș dori să aflu dacă se poate călători și în viitor.

— Se poate, răspunse WELLS II, după câteva clipe.

— Atunci, dumneavoastră cunoașteți viitorul. Și să nu-mi spuneți că nu este așa.

— Îl cunosc, șovăi din nou vocea operatorului. Dar nu viitorul în ansamblu, ci numai pe acela al Văii.

— Și știți, continuă femeia, ca și când nu l-ar fi auzit, dacă va avea, cumva, loc un război. Un război nuclear, vreau să zic.

— Va... fi, răspunse vocea, ezitând încă o dată.

— Sunt sigură că tovarășii mei de excursie nu ar avea nimic împotriva unei expediții în viitorul care va urma imediat după acest război nuclear, spuse femeia, triumfătoare.

Ghidul se arătă de acord. La urma-urmei, era obișnuit cu clienți ale căror dorințe erau dintre cele mai ciudate. WELLS II le solicită să-și potrivească ceasurile după cel de pe monitor și să ia loc pe fotoliile acoperite cu huse din plastic. Le spuse apoi să urmeze întocmai instrucțiunile de pe pliantele găsite pe fotolii. Călătoriile în viitor erau mai complicate decât cele în trecut și necesitau îndeplinirea unor condiții speciale.

După ce și-au aplicat cu toții pe ochi lentilele de protecție, pe ecran a apărut o lumină orbitoare, care a explodat într-un joc nemaivăzut de culori, apoi imaginea a devenit cenușie pentru un timp îndelungat. Priveliștea bidimensională era halucinantă: defileul și Valea, altădată acoperite de verdeața pădu-

rilor seculare, arătau acum asemenea unui peisaj selenar, peste care plutea o pătură groasă de nori. Pământul era brăzdat de crăpături imense și un strat gros de lavă răcită acoperea o mare parte din suprafața coastelor muntoase. Ningea rar, cu fulgi mari și cenușii.

— În viitor se pot face excursii în exterior, anunță Operatorul, după ce primele imagini își risipiră contururile. Poftiți, vă rog, echipamentul antiradioactiv vă așteaptă la ieșire. Vă veți întoarce după exact o oră. Vă mulțumesc pentru atenție.

Lumea se îngrămădi către încăperea de depresurizare. Când zgomotul vocilor se stinse pe coridor, ghidul se apropie cu pași târșiți de ceasul temporal. Din ochi îi alunecă o lacrimă: se aflau în viitor. Același mileniu, același secol, același an, aceeași lună, aceeași zi.

Cu o oră mai târziu, doar.

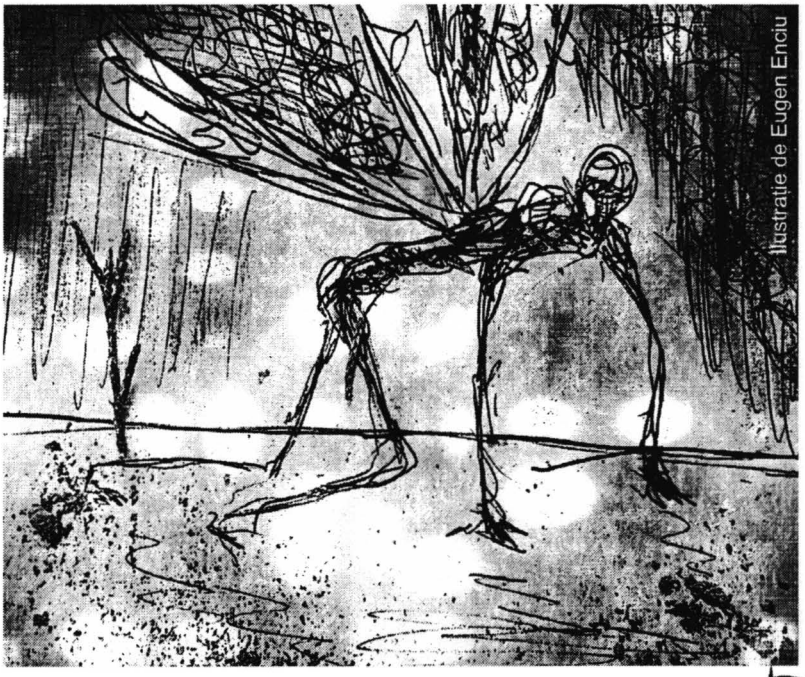

Ilustrație de Eugen Enciu

Horia Aramă

de Dodo Niță

În 1980 aveam 16 ani, eram licean şi nu mai citeam revista *Cutezătorii*, care era pentru puştani de generală.

Dar părinții mei îl abonaseră pe fratele Dragoş, cu 6 ani mai mic, la această revistă şi, într-o zi, nu mai ştiu cum mi-a căzut privirea pe coperta a 4-a a acestei reviste. M-au fermecat pe loc minunatele desene realiste ale unei benzi desenate intitulate *Întâlnire în spațiu*, realizată de Valentin Tănase, după un scenariu de Horia Aramă.

Lucrarea apărea în serial, aşa că am recitit numerele anterioare ale revistei şi le-am urmărit cu sfințenie pe următoarele, până s-au terminat ambele episoade, consecutive, din acea extraordinară narațiune grafică, comparabiă, pentru mine, dar sunt convins că şi pentru mulți alții, cu benzile desenate realiste care apăreau în revista *Pif Gadget*.

Eram adolescent deci, şi nu mai citeam literatură pentru copii, ci trecusem la science-fiction. În acei ani tocmai apăruse almanahul *Anticipația*, care devenise pâinea (nu cotidiană, din păcate, ci abia anuală) a peste 150.000 de cititori tineri şi maturi.

Începusem să cumpăr din ce în ce mai multe cărți SF, romane, culegeri de povestiri, antologii (e-adevărat, mai mult de la anticariat decât de la librărie), aşa încât numele lui Horia Aramă a devenit o prezență recurentă în viața mea de cititor, iar miniromanul său, *Verde Aixa* (din volumul cu acelaşi titlu), era pe lista mea personală cu cele mai bune romane SF româneşti.

Prin 1988-1989, am început să mă documentez pentru *Istoria Benzii Desenate din România* şi, tot răsfoind revistele şi almanahurile pentru copii, am găsit numeroase BDSF cu scenarii semnate de Horia Aramă, care se dovedea a fi un prolific scenarist BD.

După 1990 m-am aruncat, precum mulţi alţii, în vâltoarea economiei de piaţă româneşti (care se va dovedi destul de repede una de cumetrenie, cum bine a botezat-o tovarăşul Ion Iliescu), am publicat zeci şi sute de articole despre benzi desenate, am organizat un Salon Internaţional al Benzii Desenate etc.

I-am căutat, şi i-am găsit, pe toţi desenatorii BD români care trăiau dar, din nefericire, niciodată nu mi-a trecut prin cap să-i caut şi pe scenarişti. Sigur că m-am întâlnit ocazional şi cu scenarişti, Ovidiu Zotta, Iuliu Raţiu, Lucia Olteanu etc., dar nu am stat niciodată de vorbă cu ei despre banda desenată. Cu excepţia lui Horia Aramă.

La începutul anului 2002 am citit undeva, cred că în *Observator Cultural*, sau poate în *România Literară* că la librăria *Noi* urma să se lanseze un volum de corespondenţă al poetului Florin Mugur, *Scrisori de la capătul zilelor*, în prezenţa mai multor prieteni de-ai săi, printre care şi Horia Aramă.

În ziua şi la ora anunţată am fost prezent la librăria *Noi*. O mai ţineţi minte? Ocupa tot parterul blocului Dalles şi părea un mini supermarket al cărţii, cu atât mai mult cu cât nu vindeau doar carte în limba română, ci şi în franceză şi engleză, iar la un moment dat avea şi un anticariat de unde, de

asemenea, am cumpărat multe cărți și albume vechi de benzi desenate.

După lansarea volumului de corespondență, m-am apropiat de Horia Aramă și, cu oarecare timiditate, l-am abordat. Era un bătrânel cu trăsături simpatice, dar slab și trist. Părea obosit de viață (deși la vremea respectivă nu avea decât vreo 70 de ani). Când însă i-am spus că sunt un cititor de-al său și aș dori să stăm de vorbă despre SF și BD, ochii i s-au luminat și mi-a vorbit cu simpatie. Mi-a dat numărul de telefon și adresa sa și m-a invitat acasă la el, să stăm de vorbă.

În aprilie am venit din nou la București și m-am dus direct la Horia Aramă acasă. M-a primit călduros, am stat mai mult de vorbă, i-am lăsat întrebările pentru un interviu detaliat, însă nu cu scriitorul SF ci, în premieră, atât pentru mine cât și pentru el, cu scenaristul de BDSF. Am aflat și de ce era așa supărat pe viață: îi murise soția nu cu mult timp înainte.

Spre finalul întâlnirii, am scos din taşcă lucrarea sa, *Verde Aixa*, și l-am rugat să mi-o semneze. Mi-a scris pe pagina de gardă:

Domnului Dodo Niță,
Cu emoția reîntâlnirii
unei cărți care mi-a adus bucurii.
Într-o primăvară tomnatică,
Amical, Horia Aramă
26.04.2002

Mi-a povestit și de ce *Verde Aixa* a fost cartea care i-a adus cea mai mare bucurie pe vremea comunismului: a fost prima și singura carte românească tradusă și publicată în Japonia (în anul 1980)!

Tot atunci mi-a oferit și un volum de poezii, publicate în anul 2000, la „Editura autorului", cu următoarea dedicație:

Domnului Dodo Niță
Cu sfiala poetului de ocazie,
Prietenește, H. Aramă.

Pe tren am citit poeziile şi m-am întristat şi eu de cât de triste erau. Ultima dintre ele se intitula *Bocet* şi suna aşa:

Cum lângă boitul meu tot nu cred a se
Cânta nici un bocet al Marieî Tănase,
Nici Recviemul lui Verdi sau cel
Al lui Mozart, nici Kadişul lui Ravel,

Până nu părăsesc ringul,
Îmi scriu bocetul singur.

De fapt, nu-i un bocet, e-un chiot,
Ceva gen carnavalul de la Rio,
O evadare în ritm de tam-tam
Din evul mediu cotidian.

Un bocet fără emfază.
Un bocet de-o frază.

O exclamaţie pe care Brantome
În „Vieţile" sale n-ar fi amintit-o.
Dar ar fi scris-o Alehem Şalom:
Halal de mine, am mierlit-o!

După câteva săptămâni, Horia Aramă mi-a trimis răspunsurile sale la interviu. De sub peniţa sa au prins viaţă, din doar câteva cuvinte, autori care se prăpădiseră demult, precum Radu Duldurescu, Pompiliu Dumitrescu, Nicu Russu. La fel de frumos a scris şi despre Valentin Tănase sau Sandu Florea şi a detaliat extraordinara întâlnire cu marele creator BD Cabrero Arnal. A ataşat, de altfel, şi o fotografie a sa, alături de tăticul lui *Pif şi Hercule*, semn că era tare mândru de această întâlnire.

Interviul, ilustrat cu fragmente din BD-urile scenarizate de el, apare în primul număr (august 2002) al primei reviste din

România de informații și analiză a benzii desenate, *Fergonaut* (redenumită, mai târziu, *Argonaut*).

I-am trimis mai multe exemplare din revista *Fergonaut*, iar anul următor avea să îmi expedieze prin poștă câteva exemplare din ultimul său volum de proză SF *Planeta celor doi sori*, apărut la editura Noesis și difuzat de grupul *Noi* (din care făcea parte și librăria *Noi*).

Pe pagina de gardă îmi scrisese:

Domnului și prietenului
DODO NAȚĂ
autorului și animatorului,
cu admirație frățească,
aceste mostre de SF
psihologic.

Horia Aramă
București, 02.03.2003

Vom mai coresponda în viitor și vom mai vorbi la telefon. M-a rugat, la un moment dat, să-i caut o carte de exegeză din Franța, unde fusese citat.

Voi fi întodeauna foarte mândru de interviul pe care mi l-a acordat și în care a vorbit atât de frumos de unii dintre marii desenatori de la noi. Din păcate, acest interviu se va dovedi a fi și ultimul din viața lui Horia Aramă, care se va prăpădi în anul 2007, la Constanța, unde era în vizită la niște prieteni.

Din fericire, va mai apuca să se bucure și de apariția *Dicționarului Benzii Desenate din România* (în 2005), în care este unul dintre rarii scenariști BD români menționați, alături de N. Batzaria, Lucia Olteanu, Radu Theodoru.

Poet, romancier, eseist, Horia Aramă (1930-2007) rămâne în memoria publicului drept unul din marii noştri scriitori de SF, fiind tradus în mai multe limbi de circulaţie internaţională, iar în istoria benzii desenate româneşti drept unul dintre cei mai talentaţi scenarişti.

Absolvent, în anul 1954, al Şcolii de Literatură din Bucureşti, a refuzat (conform propriei sale mărturisiri) repartiţia la revista literară *Luceafărul*, alegând în schimb un post de redactor la revista pentru copii *Luminiţa*.

Din 1967 până în decembrie 1989 a fost redactor la revista *Cutezătorii*, iar între 1990-1997 a lucrat ca secretar general de redacţie la publicaţia *Start 2001*.

Pasionat de benzi desenate, el a promovat intens această formă nouă de exprimare artistică, traducând mai multe benzi desenate italiene (preluate din revista *Corriere dei Ragazzi*) şi mai ales semnând scenarii pentru numeroase BD science-fiction, realizate de cei mai importanţi desenatori români:

1969 – *Mache Fantomas*, des. Dures, în revista *Arici Pogonici*;
– *Planeta răpită*, des. Pompiliu, în revista *Cutezătorii*;

1970 – *Din aventurile lui Mache*, des. D. Dobrică, în *Arici Pogonici*;

1971 – *Omul radar*, des. Nicu Russu, în *Cutezătorii*;

1980 – *Fluviul dispărut*, des. Sandu Florea, în almanahul *Cutezătorii*;

1980-1981 – *Întâlnire în spaţiu* (ep. I şi II) des. Valentin Tănase, în revista *Cutezătorii*;

– *Un cutezător în spaţiu*, des. Sandu Florea, în almanahul *Cutezătorii*;

1983 – *Planeta lianelor*, des. Valentin Tănase, în revista *Luminiţa*;

– *Maelstrom*, des. Valentin Tănase, în *Almanahul Copiilor*;

1984 – *Planeta de gheaţă*, des. Valentin Tănase, în revista *Luminiţa*;

1985 – *Planeta dispărută*, des. Puiu Manu, în revista *Luminiţa*;
– *Lacul blestemat*, des. Valentin Tănase, în *Almanahul Copiilor*;

1988 – *Întâlnire în spațiu* (ep.III), des. V. Tănase, în almanahul *Vacanța Cutezătorilor;*

1989 – *Secretul plantelor din Fiji,* des. Elena Mihăescu, în almanahul *Vacanța Cutezătorilor;*

1990 – *A doua lună,* des. Puiu Manu, în almanahul *Șoimii Patriei;*

1991 – *Făt Frumos 2000,* des. Virgil Tomuleț, în *Revista Copiilor* din Cluj. Lucrarea va fi reluată și în publicațiile *Mini Azi,* supliment al ziarului Azi (1996) și mini-revista *Țușca Rățușca* (1997).

Cea mai frumoasă și cea mai amplă narațiune grafică scenarizată de Horia Aramă este, fără îndoială, serialul *Întâlnire în spațiu,* publicat în trei episoade, în 1980, 1981 și 1989.

Acțiunea primului episod demarează în anul 2010, când pământenii trimit primul echipaj uman spre planeta Marte, cu scopul de a o explora și de a începe operațiunea de terraformare.

Al doilea episod se derulează cinci ani mai târziu, când o nouă expediție și-a luat zborul spre Marte, unde astronauții vor descoperi o parte din populația aflată în criogenie a planetei roșii.

În fine, în cel de-al treilea episod, pământenii apără populația criogenizată a planetei Marte de invadatori extratereștri agresivi.

Serialul BD a fost desenat magnific de Valentin Tănase, care nu a ezitat să împrumute cosmonauților chipurile celor patru Beatles, fapt de mare curaj la acea vreme, când muzica occidentală era considerată decadentă și interzisă spre difuzare la radio sau la televiziunea românească.

Citește și recomandă
prietenilor tăi din toată lumea, scrierile autorilor români, traduse în limba engleză, disponibile pe Amazon!
Antologia **"Carpathica 2020"**

Kurt Vonnegut și ideea timpului sincron

de Florin Giurcă

Cartea lui Vonnegut, **Abatorul cinci** (titlul original: *Slaughterhouse-Five*), a fost scrisă în 1969, în plină efervescență a mișcării Flower Power și e încadrată în mod tradițional în categoria romanelor satirice SF anti-războinice. Pornind de la un filon narativ obiectiv, anume faptul că autorul a fost făcut prizonier în Cel de Al Doilea Război Mondial, de către naziști, încarcerat în clădirea dezafectată a unui abator, și a fost martor la bombardarea orașului Dresda de către Aliați, Vonnegut construiește un roman cu profunde și interesante implicații metafizice și estetice.

Capodopera lui Vonnegut este atât de bizară, încât, începând din primul capitol, ai senzația că citești un meta-roman sau un anti-roman (capitolul întâi este dedicat greutăților întâmpinate de scriitor în procesul de documentare și este scris cu un umor delicat, plin de compasiune față de foștii camarazi de arme). Senzația aceasta e accentuată pe parcursul lecturii de numeroase apariții fulgerătoare ale scriitorului însuși în planul secund al acțiunii – exact ca în stilul apariților regizorului A. Hitchcock în filmele sale – apariții subliniate de uimitoarea precizare făcută în text: „eu eram acela, care făcea treaba respectivă, autorul, cel care a scris cartea".

Dar nu e vorba numai de atât. Ideea fundamentală, inovația cărții, este existența Tim-

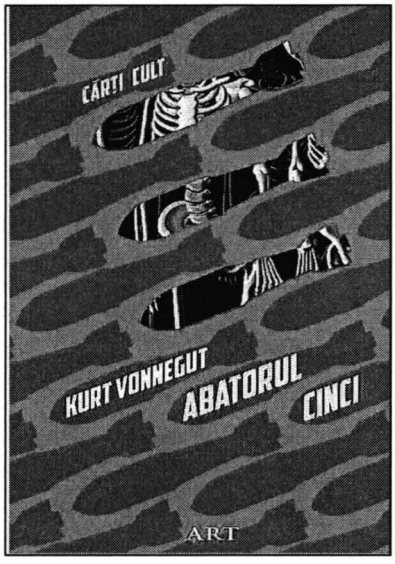

pului ca o a patra dimensiune a realității, în care eroul Billy Pilgrim a demonstrat că se poate trăi, și chiar s-a descurcat de minune vreme de peste douăzeci de ani, alegând să viziteze, sau fiind obligat să viziteze, la intervale diferite de timp, anumite secvențe din viața lui. Subiectiv, călătoria asta în ambele sensuri ale timpului este înțeleasă de Billy ca o contemplare a unui perete de stâncă pe care sunt pictate sau proiectate scene din viața lui, contemplare care nu este totuna cu o rememorare, ci cu o participare activă, deoarece el simte că trăiește efectiv scena vizitată. Obiectiv, apropiații din jur vedeau că Billy își pierde cunoștința, delirează sau adoarme în timpul acestor escapade temporale.

Imaginea peretelui de stâncă pictat este o referire la mitul platonician al Peșterii, mit prin care filosoful ilustrează diferența dintre senzații, percepții și realitatea însăși.

Pe parcursul celor zece capitole, Billy revine de nenumărate ori în epocile vizitate, la fiecare nouă vizită ridicând încă puțin din folia opacă ce ascunde la început tabloul general. Astfel, deși ni se aduce la cunoștință încă din primele pagini că subiectul cărții este distrugerea Dresdei, și execuția unui sărman camarad al său, nu vom asista la acest punct culminant mai mult de o jumătate de pagină, la sfârșit de tot, deoarece toate celelalte lucruri necesare fuseseră spuse anterior, cu prilejul altor vizite în Abator.

Ideea Timpului ca mulțime de momente nu consecutive, ci sincrone, în care poți adăsta după placul inimii, este singura imagine a Nemuririi pe

care o putem proiecta asupra divinității, concepută ca o entitate transcendentă, în afara Timpului. Citind Scripturile, nu ai cum să nu fii frapat de scrierile profetice, care vorbesc despre momente viitoare la timpul trecut. Este ca și când profetul, prin care vorbește divinitatea, a vizitat deja acel moment.

Între modalitatea bizară de percepție a timpului și datele psihologice ale eroului Pilgrim există o foarte strânsă legătură și condiționare. Billy nu ar fi putut să vizioneze de atâtea și de atâtea ori în mod placid scene din viața sa, dacă nu ar fi avut un temperament melancolic (nu apatic, ci pasiv) și un caracter lipsit de voință. El nu se angajează niciodată în discuții în contradictoriu, deoarece îi dă întotdeauna dreptate interlocutorului. Nu se opune niciunei imixtiuni brutale în viața lui, se supune fără niciun protest celor mai umilitoare tratamente, bazându-se pe acea prestiință despre care am vorbit: el știe că va muri mulți ani mai târziu, în ziua de... la ora...

Cum se face atunci că nu ia nicio măsură ca să prevină moartea? Firește, deoarece știe că moartea nu există.

Un roman de referință. Așa cum au spus unii, poate cel mai bun roman anti-războinic care s-a scris vreodată. Care sunt, însă, valențele sale anti-războinice, doar citind cartea și văzând scenele acelea care sunt parcă sculptate în carne vie în fața cititorului, îți poți da seama.

ABONEAZĂ-TE
la Revista CSF!
și primești cadou* volumul
„Cetiți-le noaptea",
de Ion Minulescu!
pe www.pavcon.ro
*ofertă valabilă pentru un abonament
pe 12 numere, făcut până la 1 august 2020!

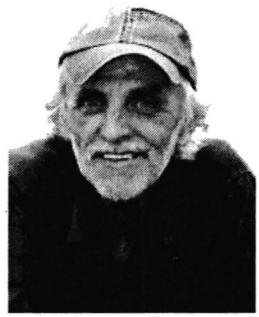

COZMIUC, Constantin (1952-2007)

Scriitor român de SF, traducător și editor, născut la Timișoara. Își face studiile liceale și finalizează cursurile Facultății de inginerie chimică ale Institutului Politehnic „Traian Vuia", din orașul natal, în 1977; lucrează timp de trei ani ca inginer chimist, la Făgăraș, după care ajunge cercetător științific principal, la Institutul de Chimie al Academiei Române, filiala Timișoara; este coautor al mai multor brevete de invenție. Este atras de literatura SF încă din copilărie, fiind un pasionat cititor al CPȘF și devine membru al clubului SF „H.G. Wells" și al asociației ARSFan.

Debutează relativ târziu, cu povestirea „Păpușarii", publicată în 1983 în revista „Paradox"; același an înregistrează și debutul său radiofonic, fiind remarcat de scriitorul Adrian Rogoz, în cadrul emisiunii „Exploratorii lumii de mâine".

Publică în revistele „Paradox", „Helion", precum și în „Orizont Magazin", „Almanahul Anticipația". Între 1984-1989 primește mai multe premii la concursurile care au loc cu ocazia organizării convențiilor anuale RomCon: „Colții tăioși ai speranței" (1984), „Așteaptă-mă în visul de mâine" (1985), „Maidanul cu extra-

tereștri" (1986), „Timpul este umbra noastră" (1987; nuvela dă și numele unei antologii, semnate C. Robu), „Șopronul cu neuristori" (1988), „Fragil ca stânca, puternic ca nisipul (1989), - texte care au apărut în Almanahul Anticipația de-a lungul timpului.

După 1990 se îndreaptă spre zona jurnalisticii și ajunge director al revistelor „Mozaic" și „Timișoara-mon amour", colaborând la aproape toate publicațiile din oraș. Susține, mult timp o rubrică de SF&F, în cadrul revistei „Renașterea bănățeană", rubrică intitulată „Zona crepusculară", iar la revista „Vest matinal" realizează un supliment săptămânal de 4 pagini, pe teme de paranormal și de SF.

Întreține o lungă și fructuoasă colaborare cu pictorul Sergiu Nicola, concepând scenariile pentru BD-urile desenate de acesta.

Două elemente sunt importante în evoluția de scriitor a lui CC: foarte rapida maturizare literară, care îl determină să ajungă unul dintre cei mai efervescenți scriitori de gen din zona Banatului, precum și aria largă de preocupări – scrie proză, eseuri („Folclor atomic" este, probabil, cel mai documentat eseu scris până acum în spațiul SF românesc, având peste 300 de pagini și o impresionantă biografie), scenarii radio și de film după operele unor autori clasici, traduceri de proză și de teorie SF. În textele sale, accentul cade pe îmbinarea fericită dintre elementul realist și intruziunile celui fantastic și SF, personajul uman, cu durerile, tragediile și clipele sale de fericire fiind prezența centrală.

„Colții tăioși ai speranței" (1984; premiul II la concursul Consfătuirii Naționale de SF) este povestirea care îl aduce pe autor în prim-planul atenției fandomului românesc. Scrisă într-o combinație mai

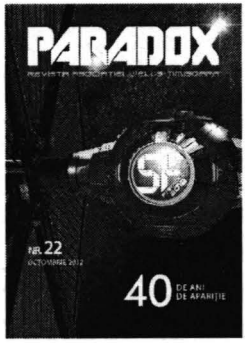

rar uzitată de persoana III-a și persoana I, proza subliniază modul în care se inserează SF-ul în viața cotidiană: un pacient bolnav de enfizem pulmonar, în ultimul grad, este tratat de medicul său prin regresie hipnotică și tehnica vizualizării cu ajutorul computerului; altfel spus, i s-a stimulat sistemul imunitar cu ajutorul fanteziei: bolnavul a fost ajutat să personifice cancerul (sub forma unui dragon), să se lupte cu el și să-l învingă. Cea mai mare parte a textului (cea care prezintă rătăcirea prin labirint a personajului, întâlnirea cu personajul creat de el în plan literar, lupta fizică cu Dragonul, apoi cea intelectuală, manifestată sub forma jocului de Go) este construit însă aproape exclusiv din șabloanele literare SF și pseudo-SF, care au bântuit întreaga creație de fandom din deceniul al optulea al secolului XX.

„Așteaptă-mă în visul de mâine" (1985; nuvelă premiată la Consfătuirea Națională de SF) este un text ambițios, care încearcă să reunească sub aceeași umbrelă trei teme importante ale spațiului imaginar: contactul cu o civilizație extraterestră, mai avansată decât Umanitatea, călătoria temporală și fantasticul folcloric. Undeva, în munții Carpați, există un pisc înalt, cunoscut de localnici sub denumirea de Piscul Ielelor. Atrași de ciudățeniile locului, mai mulți turiști au sfârșit prin a dispărea sau prin a fi închiși la spitalul de boli nervoase, după ce afirmau că ielele, sub forma unor globuri de lumină, le-au tăiat calea și le-au interzis să urce muntele. Un grup de prieteni încearcă în trei rânduri să facă acest traseu imposibil și constată că fenomenele descrise sunt reale, unuia singur, pe nume Arion, permițându-i-se, din motive necunoscute, accesul pe coasta abruptă a muntelui. Ajuns

aproape de vârf, acesta se prăbușește însă spre fundul prăpastiei, în clipa când un hohot homeric de râs îl determină să-și desprindă mâinile din crăpăturile stâncii. Drumul său imposibil spre vârf (similitudinile cu „Piscul de sub Lună" de I. Efremov sunt evidente) este filmat de prietenii săi, rămași la poalele muntelui. Căzătura este însă sinonimă cu dispariția, deoarece aceștia nu reușesc să-i găsească trupul. Mai mult încă, după developarea filmului, constată că acesta nu pare să se prăbușească spre fundul prăpastiei, ci se dizolvă, pur și simplu, în aer, după desprinderea de peretele de piatră. Când își revine din leșin, Arion constată că se găsește în interiorul unei grote de mari dimensiuni, în compania unui om și a unei mulțimi de aparate complet necunoscute. Străinul îi alungă gândurile negre cu o istorie stranie: peștera se găsește dincolo de dualitatea spațiu-timp, iar el este un *paznic* al comorilor științifice lăsate posterității de o civilizație galactică ajunsă pe Terra cu multe mii de ani în urmă, în niște astronave ciudate, asemănătoare unor piramide inversate. Văzând că tentativa sa de a-l convinge pe Arion să rămână cu el în spațiul atemporal al peșterii a eșuat, străinul îl trimite înapoi în fluxul temporal, chiar în seara dinaintea plecării în excursie. Intersecția stranie a căilor cauzalitate-efect face ca spațio-timpul în care a reajuns Arion să fie același și pentru prietenii săi, care se întorc distruși de la munte pentru a o anunța pe soția lui de moartea sa. O pseudomoarte în care intervine *paznicul*, sedus de ideea de a reintra în fluxul timpului normal, în speranța că omenirea de acum va fi capabilă să înțeleagă moștenirea uluitoare lăsată de înaintași.

„Acasă, prin nori" (1986) este printre puținele texte ale autorului în linia SF-ului de tip clasic și, mai mult, în care „americanizează" în maniera prozelor scurte de cenaclu ale perioadei, însă pe un alt palier calitativ. Este povestea lui Alec, un fost pilot de vânătoare din Al Doilea Război Mondial, care-și deapănă la crâșma din cartier amintiri

prăfuite despre lupte devenite demult istorie. Printre altele, aduce la lumină și pe cea susținută pe cerul Caransebeșului, cu puțin timp înainte de 1944, împotriva unor avioane americane care voiau să bombardeze rafinăria locală. Pilotul doborât de Alec supraviețuiește prăbușirii avionului, este luat prizonier și, în scurt timp, devine amicul piloților strânși la popotă, la un pahar de pălincă. Astfel, aceștia au prilejul să afle că prizonierul lor plecase cu avionul din West Point, Florida, într-o formație de patrulă de cinci avioane, intrase cu avionul într-o ceață groasă, care acoperea oceanul în zona Triunghiului Bermudelor, și se trezise pe cerul României, înconjurat de avioanele noastre de luptă. În zilele următoare, pentru că își dorește să vadă cum zboară un IAR local, pleacă în formație cu Alec, într-un zbor de rutină deasupra munților și... fenomenul se repetă din nou, în mod spectaculos: cei doi se trezesc deasupra platformei de nori, în plin miraj, zburând peste un platou american, cu un lac superb și însăși casa pilotului în vale; acesta se hotărăște să aterizeze pe terenul înverzit al spinării norului, convins că a ajuns acasă pe o minunată scurtătură, iar Alec se repede cu avionul spre inima lacului, în fundul căruia vede reflectat, invers, orașul Caransebeș. Concluzia este că, într-un fel inexplicabil, sfidând legile fizicii cunoscute, fiecare s-a întors la el acasă. Peste câteva luni, Alec primește o vedere de la Fred, în care acesta recunoaște munții, platoul verde, lacul și casa, care se dovedește a fi chiar locuința acestuia.

Proza care îi marchează traseul narativ pentru cvasitotalitatea textelor pe care le va elabora este, fără îndoială, „Maidanul cu extratereștri" (1987); din acest moment, apare predilecția lui CC pentru fabulosul spațiilor indigene, în care, alături de utilizarea de nume proprii și de denumiri geografice autohtone, întâlnim mixajul cu tehnici narative de ultimă oră, cu motive SF clasice, dar și moderne, precum și o atitudine foarte personală a autorului în ceea ce privește modul de

interrelație cu personajele sale, în interiorul personalității cărora pătrunde folosind, cu siguranța unui chirurg, discursul interior. Unii critici ai fenomenului SF, precum Radu C. Țeposu, vorbesc despre utilizarea *tehnicii insertului*, în vederea transpunerii într-un plan vulgarizator a informației și a ipotezei științifice, iar Cornel Robu remarcă drept regulă a prozei lui CC un nivel al reprezentării de tip „realist". Asemănătoare până la un punct cu linia narativă a romanelor realiste de tip „Maidanul cu dragoste" de GM Zamfirescu sau „Groapa" de I. Barbu, nuvela, premiată la Consfătuirea SF din 1986, este construită din două segmente distincte, unite printr-o cusătură subțire, dar destul de artificială. Povestea vieții „la penzie" a unui fost maistru la „chefere", cu bețiile anuale de rigoare, care angajau mahalaua la discuții interminabile și o făceau pe nevastă-sa, Marița, să devină tot mai acră odată cu scurgerea anilor, descrierea mahalalei, a periferiilor ei pline de bălți puturoase și a atmosferei de sfârșit cva-

sinostalgic al capitalismului și înlocuirea sa violentă cu noua ordine socialistă, fac din cea mai mare parte a textului o proză de un realism crud, chiar dacă autorul se străduiește să-l îndulcească prin abordarea unui stil ironico-umoristic. În această atmosferă de sfârșit și de început de lume, noutățile exterioare sunt receptate deformat: valul de OZN-uri care zburdă pe deasupra Americii și a Europei este perceput mai degrabă ca pe un experiment militar american, iar lumea face glume pe seama lui – trei foști ucenici ai maistrului se îmbracă în haine negre și-i fac o vizită inopinată acestuia, lăsându-l să creadă că americanii din cer l-au ales pentru a experimenta pe el dozele de vin spațial. Dincolo de orizontul albastru, la bordul unei

nave galactice de supraveghere, extraterestrul Kvisq se străduiește să-și risipească plictiseala celor 300 de ani pe care-i mai are de petrecut în acest colț al Universului, unde este detașat, în conversații acide cu computerul Spectra și în intervenții pe Terra, în punctele unde lucrurile par a ieși de sub controlul său. Este și cazul celor 3 dubluri ale sale, pe care le trimite în mahala, să ia contact cu maistrul „la penzie" și să dezlege misterul vizitei celor trei ucenici, vizită care e interpretată drept intervenția unei alte puteri extraterestre pe Pământul aflat sub embargou în raport cu orice contact cosmic; dar, ca și vizita celor dintâi, și vizita dublurilor se termină cu intervenția în forță a Mariței, convinsă că toată lumea, inclusiv extratereștrii americani, vor numai să-i îmbete bărbatul.

„Șopronul cu neuristori" (1988; nuvelă premiată la Consfătuirea Națională de SF) este încă o proză structurată pe o combinație de teme clasice SF: interferența dintre personalitatea umană și inteligența unui computer, spațiile paralele și călătoria în timp. Autorul este interesat să exploreze, de această dată, un univers nou, acela al liceenilor și al vieții pline de explozie și de sensibilitate pe care o trăiesc aceștia. Proaspătul absolvent de liceu Georgică și-a construit în șopronul de lângă casă un computer dintr-o rețea de neuristori, o mulțime de sticluțe de penicilină umplute cu acid sulfuric, un tub catodic străvechi, o mașină de scris găsită și recondiționată de el pentru a funcționa electric și, în general, din tot felul de piese aruncate la gunoi de fabricile din împrejurimi. Cum i-a venit ideea și cum a reușit performanța, nici el nu știe exact, după cum îi mărturisește, în final, student în ultimul an, lui nea Alecu, cel care ține cârciuma de peste drum; a fost cumva, de parcă structura cibernetică s-ar fi construit singură, el fiind doar umilul executant al unor porunci pe care creierul său le recepta din aer, fără să le pună la îndoială. Iar legătura cu „Cerebel", cum și-a botezat odrasla electronică, a fost una singulară – îi recepționa gân-

durile de parcă acesta ar fi fost fratele său geamăn. Acesta a fost motivul principal pentru care Cerebel l-a avertizat de sosirea cutremurului care avea să-i distrugă șopronul și să-l scoată din funcțiune definitiv. Anii care au venit l-au condus pe drumurile pline de noutate ale studenției, îndepărtându-l tot mai mult de șopronul cu neuristori, însă n-au reușit să șteargă în inima sa întâlnirea secretă, din visul-leșin, cu ființa iubită, vis în care alunecase pentru un timp nedeterminat, după terminarea cutremurului. În cârciuma lui nea Alecu, află că spațiul nedefinit unde și-a petrecut acel moment al vieții este unul real și că în el a alunecat și bătrânul soldat, în timpul războiului, când a fost perforat de trei gloanțe, care l-au ratat de puțin. O anomalie spațio-temporală sau o realitate paralelă, la care nu ai acces decât dacă ți se oferă cheia? Cheie care, în cazul său, pare să fi fost Cerebel. Apoi, bătrânul îi face cadou un volum intitulat „Construiți-vă singur un microcalculator" și o pungă cu circuite integrate. Cartea avea ca dată de apariție un viitor în care urma să ajungă peste 15 ani.

„Timpul este umbra noastră" (1989) reprezintă unul dintre cele mai interesante texte ale lui CC, din perspectiva creionării unei linii autohtone în SF. Inspirată în mod evident din tehnica narativă a scenariilor filmelor cu *comisarul Miclovan* (regia Sergiu Nicolaescu), nuvela aduce în prim-plan un oraș de provincie tipic perioadei anilor '60-'70 ai secolului al XX-lea, cu personaje și scene de viață continuate din perioada interbelică, într-un mediu social care fermentează continuu și nu își întrerupe nicicând evoluția. Scrisă la persoana I, proza nu se construiește în jurul naratorului, ci al comisarului de poliție Pavel Șiclovan, care apare în fața ochilor cititorului în două ipostaze: în aceea a comisarului din perioada interbelică, anchetând un caz ciudat de dispariție de la domiciliu și, aparent, de omucidere (cel al profesorului de fizică Moroșanu), ipostază reconstituită de narator din dosarul cu decupaje din ziar,

declarații de mână și declarații oficiale, luate la poliție unor martori, dosar lăsat moștenire de unchiul său aflat pe patul de moarte; ipostaza lui „nea Pavel ghișeftarul", agent de asigurări ADAS, căruia i se dusese vestea că asigurații lui trăiesc până la adânci bătrânețe, fără să li se întâmple ceva; nea Pavel, la vârsta de peste 90 de ani, continuă să se comporte tinerește și să aibă imprevizibile dezlănțuiri de furie, care l-au făcut celebru în cartier. Încercând să dezlege misterul dispariției profesorului Moroșanu, naratorul apelează la nea Pavel, despre care își aduce vag aminte din copilărie, cum că ar fi lucrat prin poliția de dinainte de venirea comuniștilor la putere. Și nea Pavel îi deznodă, în timpul unei cine la restaurant, taina nodului gordian care este cazul profesorului Moroșanu, un incredibil amestec de genialitate, naivitate și noroc: corespondent al lui Albert Einstein, într-o anumită parte a vieții, Moroșanu se îndrăgostește de una din elevele sale de la liceul de fete și, pentru a vedea dacă viitorul îi rezervă ceva bun în această privință, reușește să rupă țesătura temporală prin intermediul aplicării unei teorii noi despre legătura dintre cele trei dimensiuni ale realității înconjurătoare și cea de-a patra, care se dovedește a fi Timpul, și călătorește nouă ani mai târziu în viitor, unde are surpriza să își găsească iubita măritată și cu copii; în această situație, el rămâne să penduleze mereu prin țesătura timpului, nemaigăsindu-și locul într-o anumită structură a lui, iar secretul său ajunge pe mâna lui Șiclovan, care profită de posibilitatea de a călători în timp, oferită de teoria lui Moroșanu, pentru a face salturi în viitorul apropiat și a vedea cine săvârșește infracțiunile din sectorul său, pentru ca apoi să-i prindă pe răufăcători într-o manieră spectaculoasă, dar și pentru a realiza enigmatice voiajuri temporale, cu destinații necunoscute, care îi prelungesc viața la nesfârșit și îl ajută să-și mențină destinul sub control strict.

„Rebeliune în cosmos" (1992; în colaborare cu William Marin)

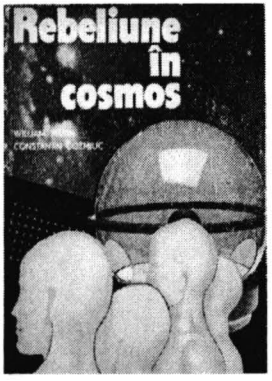

este un fel de replică inversă la „Fundația" lui I. Asimov – dacă în aceasta din urmă scriitorul era interesat de viziunea sociogonică a morții unui Imperiu Galactic, scindarea și haosul care urmează acestui impresionant fenomen, precum și de primele forme de reorganizare, CC propune elementele de sciziune ale unei democrații galactice, amenințată cu fracturarea, haosul și reorganizarea de tip imperial-despotic. Scris în stilul clasic al textelor americane din anii 1950-'60, romanul ne propune o imagine nu foarte îndepărtată a unui viitor în care umanitatea a cucerit stelele și s-a extins până la marginile Galaxiei, reușind să întemeieze o federație democratică, aflată sub conducerea unui Consiliu unic, în care Terra se găsește într-o zonă cvasiuitată, evoluând lent și în manieră independentă. Într-o Galaxie care a descoperit zborul fotonic, apoi pe cel prin hiperspațiu, în care legătura dintre civilizații se ține în timp real cu ajutorul *infogalactului*, iar evoluția roboticii este marcată de colaborarea cu genetica, în care teleprezența e un lucru obișnuit, iar oamenii pot participa la manifestări aflate în colțuri diferite ale cosmosului fără să fie nevoie de prezența lor fizică, problemele pe care Terra le cunoscuse înainte de intrarea în secolul XXI continuă să se manifeste și la acest nivel – există încă societăți semiagrare, societăți dependente de comerț, există tare și vicii de care umanitatea nu a reușit să se debaraseze, crimele, actele de terorism și războaiele mai fac victime, iar într-o zonă marginală, pe planeta Borr Khanaria, a apărut un dictator, Khan Borr Senior, care vrea să cucerească Galaxia prin dominația absolută asupra circulației informației, pe care dorește să o organizeze în sistem piramidal. Au-

torii urmăresc clarificarea unui adevărat ghem de intrigi la scară cosmică, pe de o parte situându-se Liga Libertății, condusă de democratul Michael Pardes și de aliații săi apropiați, din Consiliu, iar pe de alta clanul Borr, condus de Senior, din care fac parte membrii familiei sale numeroase, copiile genetice, precum și bioroboții, concepuți în număr de sute de mii în uzinele subterane ale planetei, androizi ce au rolul de a inocula umanității ideea de divinitate a stăpânului lor. Practic, bătălia mută, dar încordată pentru supremație, se duce între planetele Borr Khanaria și Radania, loc unde se găsesc cei mai mulți dintre oponenții lui Borr Senior, și constă în acte de terorism, crime precomandate, misiuni de îndoctrinare religioasă și tentative de a distrage atenția opiniei publice prin înscenarea unui război cu o galaxie învecinată. Ca în orice roman SF clasic, forțele binelui învîng în cele din urmă, Borr Senior se prăbușește împreună cu planeta în inima unei găuri negre, convins, în nebunia sa, că în felul acesta personalitatea sa se va transforma în informație multiplicată la nivel cosmic, iar democrația reușește să supraviețuiască acestei încercări dramatice. Finalul schimbă însă registrul așteptării, deoarece ne aduce în față alte personaje ce se dovedesc a fi cele principale, în fapt: Profesorul și Inginerul, doi oameni trăind pe bătrâna Terra, la final de secol XX, și care scriu împreună acest roman, fără să știe exact cum se va încheia.

„Ziua în care vine profetul" (2007) este singura încercare în plan distopic a autorului. Într-un viitor apropiat, teritoriul țării noastre va deveni proprietate privată a neamului rromilor, care se înmulțesc nelimitat și sfârșesc prin a ajunge Stăpâni peste populația majoritară înainte, înființând Republica Monarhică Rromânia. Orașele, transformate în fiefuri personale și locuri de promenadă pentru bulibașe și pentru rromii avuți, sunt restructurate conform unei arhitecturi urbanistice „colorate": există o Piață Sacră, unde lumea bună se

plimbă, iar românii cerșesc, o Operă înzestrată cu zeci de turnulețe din aramă, o Casă de Rugăciune a Străbunilor, în care crucile creștine sunt ținute în cioc de o cioară aurită și unde lumea se închină smerită Bunului Benga. Profesiunea de bază a celor supuși este cerșetoria, există chiar și o Academie construită în acest scop, care acordă studenților, la sfârșitul cursurilor, o siglă holografică ce permite înregimentarea în rândurile Casei unui Stăpân și dreptul de a cerși în zona dominată de acesta. Lumea aceasta pestriță, țipător colorată și ușor nebună, este menținută în limitele Realului cu ajutorul unor forțe de ordine bine înarmate, care se deplasează cu mașini de ultimă generație și cu elicoptere de luptă, donații ale rudelor mai bogate din Germania. Fiecare zi este o sărbătoare în care Stăpânii ies la plimbare, ca să se fudulească cu averile lor halucinante, iar românii cerșesc pentru a reuși să supraviețuiască; repetiția este un canon ce stă sub zodia așteptării coborârii din Cer a Profetului, care urmează să anunțe Poporului Ales și lumii apropiata sosire a Mântuitorului, la bordul unei uriașe farfurii zburătoare.

Alte opere: „Îl așteptăm pe Khron" (1987), „La iarbă verde" (1989), „Duminică după-amiază" (1989), „Depanatorul de suflete" (1990), „Atunci, înainte de cuvinte" (1990), „Numărătoarea inversă" (1994).

Opere non-SF: „Enigme mereu actuale (1985: documentar para-SF), „Aeronave în antichitate" (1986; documentar para-SF), „Enigmele arderilor spontane" (1987: documentar para-SF/în colab. cu V. Abrudan), „Universuri paralele și dispariții" (1988: documentar para-SF), „Vampirii printre noi" (1990: documentar para-SF).

Cărțile din Colecția Science-Fiction
peste 100 de cărți SF, F, HF și H,
exclusiv scrise de autori români, pe **pavcon.ro**!

SUMAR

Proză SF

1 – Sindromul tricolorului
Florin Purluca

23 – Stellavirus
Cristian Cârstoiu

58 – A Doua Șansă
Allex Trușcă

76 – Cealaltă istorie
Anamaria Borlan

89 – Centenar
Cezar Pârlog

98 – Clătită în două ape
Mihai Bătăligă

104 – Cupola Amikejo
Adina Ailoaiei

111 – În umbra Muntelui
Călin Giurgiu

115 – O dată în viață
Mihai Dumbravă

117 – Un experiment nereușit
Victor Martin

127 – Iminență
Ovidiu Vitan

Vintage SF

131 – Războiul tocmai a avut loc
Cristian Panfilov

Lumea BD

136 – Horia Aramă
Dodo Niță

Critică SF

143 – Kurt Vonnegut și ideea timpului sincron
Florin Giurcă

Dicționar de autori SF

146 – Constantin Cozmiuc
Aurel Cărășel

Revista CSF — Colecția Science-Fiction
Anul II, nr. 8/2020 — ISSN — 2668-1862
Editată de:
PAVCON M.O. Grup SRL

Editor: **Constantin D. Pavel**
Redactor-șef: **Aurel Cărășel**
Redactori : **Anamaria Borlan, Florin Purluca, Daniel Timariu, Florin Giurcă, George Sauciuc, Boris Velimirovici, Liviu Surugiu**
Design & Grafică: **Andrei Nicolescu**
Coperta: **Andrei Nicolescu** / Vignette rubrici: **Marius Ghergu**

ABONAMENTE ȘI COMENZI
www.colectiasf.ro / www.pavcon.ro
031.100.80.70 / 0727.77.80.06

Colecția Science-Fiction PAVCON

Peste 100 de cărți SF, exclusiv autori români!

Descoperă-le pe toate pe pavcon.ro !

ISSN 2668-1862
9 772668 186280 >
www.colectiasf.ro

Scanare și prelucrare digitală

de

Anonim

și

[redacted]

CN Pluto (București)

2025